

115 a
75

Ex libris Aloysii Colivij Romani

ANTONINOT
ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ
ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ANTONINI
LIBERALIS

TRANSFORMATIONUM
CONGERIES.

ABRAHAMUS BERKELIUS

Emendavit.

EDITIO SECUNDA.

LUGD. BATAV.

Apud DANIELEM à GAESBEECK.

CLC LXXVI.

V I R O
I N C O M P A R A B I L I
C A R O L O
D R E L I N C V R T I O

Medico Regio in Galliis,

A T Q U E

In Acad. Lugd. Batava Professori
Practico & Anatomico
Ordinario

ABRAHAMUS BERKELIUS.

S. P. D.

EX Apollineis adytis,
te curandis aegris &
medicis praelectionibus inten-
tum, Vir Excellentissime, in
hanc diobolarem fabularum

* 2 sce-

DEDICATIO.

scenam avocare, easque amplissimo Tuo Nomini inscribere, nunquam fuisssem ausus; nisi compertum haberem, ad laudum tuarum cumulum, quibus te præfulgentem non modo Belgica, sed & Germania & Gallia suspiciunt, insuper accedere, te veneranda vetustatis humaniorumque literarum sacra, quæ hodie ab eruditorum vulgo profanantur, summopere venerari & maxi-

ma

DEDICATIO.

ma in dignatione habere. Proinde non dubito, quin etiam hanc ANTONINI LIBERALIS metamorphoseôn congeriem favore tuo ac patrocinio sis protecturus; sint licet fabulæ, & febricitantium videantur deliramenta, quæ in rerum natura neque sunt, neque omnino esse potuerunt. Quondam tamen illa fuere tempora, nondum exorta Evangelii face, quibus maximum usum &

DEDICATIO.

emolumentum generi humano attulere, cum scilicet rebus historica fide amplexandis non commiscebantur, & lectoris animum almae virtutis studio imbuebant. Nam cum paganis nullus erat canon, nullique sacri fontes, ex quibus presentis & futurae vitae solamina haurirent, præter Moralem Philosophiam, ut plurimum metri lege adstrictam, ad quam vitae institutum compone-

re-

DEDICATIO.

nebant, necessario hæc in juniorum gratiam, non omnia ratione & judicio perficientium, morum exemplis erat augenda; ut in iis tanquam in speculum inspicientes, inde manifeste perciperent, quæ justos & injustos, probos & improbos, diligentes & pigros, obediētes & pertinaces, & post hanc vitam, & in hoc vitæ stadio præmia ac pænæ manerent. Insunt profecto puerorum ani-

DEDICATIO.

*mis a prima origine vitiorum
semina, quæ multo tutius,
priusquam in plantas & ar-
bores surrexerint, exemplis
quam admonitionibus extir-
pantur. Inest teneris istis ani-
mis latens venenum, quod
eorum actiones, tanquam Ca-
nidia Afris serpentibus peior,
venenato spiritu afflat, &
non tam caute præceptis quam
parabolis abigitur. Mytho-
logia erat medicina & piacu-
lare*

DEDICATIO.

lare quoddam sacrum, quo omnia depravatorum affectuum portenta, animum huc illuc distrahentia, nullumque locum aut virtuti aut rectæ rationi relinquentia, quasi expiabantur. Quemadmodum prudentes agricolaë tenerrimas plantas baculis fulcire solent, ne procellarum & turbine vi dejiciantur: ita mythicæ theologiæ mystagogi impotentes puerorum animos & actus

DEDICATIO.

Et actus exemplorum fulci-
mentis erigebant, ut vir-
tutis pondus tanto melius
sustinerent. Dicam proinde
cum Dionysio Halicarnasseo,
 Ὅτι τῶν Ἑλληνικῶν μύθων εἰσὶ πινες
 ἀνθρώποις χρήσιμοι· οἱ μὲν Ἰπτι-
 δεικνύμενοι τὰ τῆ Φυσέως ἔργα δι'
 ἀλληγορίας· οἱ δὲ ᾠδαμυθίας
 ἕνεκα συγκείμενοι τῶν ἀνθρωπείων
 συμφορῶν· οἱ δὲ, παραχὰς ἐξαί-
 ρετοί· ψυχῆς δὲ δείματα, καὶ
 δόξας καθαιρῶντες ἔχ' ὑγιεῖς· οἱ
 δὲ ἄλλης πινός ἕνεκα συμπλα-
 θέντες

DEDIGATIO.

*Θέντες ὠφελείας. Varia igitur
 est, mi DRELINCURTI, mythi-
 cæ theologiæ utilitas & mira
 ejus vis, quam etiam satis co-
 piose demonstrabat Menenius
 Agrippa vir facundus & sa-
 piens, cum plebs Romana,
 exactis regibus, a patribus
 dissidens, juxta ripam flumi-
 nis Anienis in colle Sacro ar-
 mata consedit. Hic ad ple-
 bem in castra missus oratio-
 nem habuit, quam clausisse
 dicitur*

DEDICATIO.

*dicitur fabula ad Æsopearum
formulam conficta, quæ istius-
modi fuit efficaciæ, ut popu-
li armati mentes flexerit, &
spes tanti imperii in ipso pene
ortu non corruerit. Norunt
pueri nondum ære lavati,
mundi Sospitatorem Judæos
discipulosque suos sæpenumero
parabolis docuisse, quas, quia
alterius fori sunt, lubens præ-
termitto; ne videar aurum
cum ære commutare; quod
olim*

DEDICATIO.

olim de Lycio Glaucō poëtarum princeps Homerus affirmabat. Sed quem in finem multis verborum ambagibus, tibi mythologiæ scopum depingere sustineo; cui antiqua & nova, Græca pariter & Latina multo sunt perspectiora, quam ut hic a me referri queat? Scio tibi præter has rerum imagines, res ipsas in amore esse atque deliciis, teque notitiam historiæ fabularis non

* *

CII-

DEDICATIO.

*curare ad derisum & ineptias,
quod de Tiberio Cesare refert
Suetonius: nam tuum est quo-
tidie, publicis & privatis
lectionibus, expendere non Phi-
diæ, non Polycleti artem, sed
summi opificis, quamque ad
sui imaginem, ex pulvere
& luto condidit. Hinc omnis
tui nominis claritudo &
auctoritas. Olim Romani
apud populum sibi honorem
& auctoritatem conciliaturi,
ima-*

DEDICATIO.

*imagines, triumphos ac consulas
latus majorum, quos ipsi ne-
que egerant neque gesserant,
gloriabantur: sed Tu in eru-
ditorum globo gloriari posses,
quæ in Anatomia gessisti, quæ-
que egisti. Tu præter monstro-
sos partus & ingentem ani-
malculorum numerum, etiam
recensere posses cadavera, cum
masculatum fœminina, quæ
vel in castris bellicosissimi
principis Turenensis, vel pu-
blico*

DEDICATIO.

blico amphitheatro ac nosocomiiis accuratissima sectione expeditivisti & scrutatus es: sic ut mihi persuadeam, te ad Herophili famam, qui septingenta secuit cadavera, aut ferme accessisse, aut eam omnino superasse. Tu posses ostentare magnam medicæ supellectilis copiam, sceleta, pelles, exuvias, viscera, & quævis humanæ fabricæ membra, improbo studio atque artificiosa
manu

DEDICATIO.

*manu ad vitæ similitudinem
ita præparata, ut artis peri-
tissimis admirationem, terro-
rem vero his non adsuetis in-
cuterent. Hæc tua est adorea,
& hanc non immerito gloria-
ris. Ad hujusmodi adfidelam,
tam laute, tam opipare in-
structam tibi operam dantes
invitas, qui eam tacite stu-
pent, & apud gentes alio sub
sole positas laudibus ad cælum
efferunt. Quæ plurimi alio-*

**

3

rum

DEDICATIO.

*rum fide accipere, audire, &
 sparsim legere solent, eorum
 Tu maximam partem ruspas-
 tus es, & administrasti. Quae
 plurimi figuris, toto caelo non-
 nunquam errantibus, magis-
 que ad juvenum animos rebus
 Veneris irretiendos, quam ad
 verum usum dedolatis, ea Tu
 ipse cultri & novacula usu
 didicisti, ac summo cum ho-
 nore, invitis & gementibus
 adversariis, publice profiteris.*

Annum

DEDICATIO.

Annum hujus seculi secundum supra septuagesimum quotiescunque mens mea respicere, & memoriam politissimæ ἀνατομικῆς ἐγχειρήσεως recordari incipit, cui ipse, præter ingentem studiosorum conventum, cum mystis Apollineis, a tertio Nonas Feb. ad quintum Nonas Mart. interfui, ulcro fateri cogor, me in his regionibus, nunquam hujusmodi in hoc studiorum

DEDICATIO.

rum fide accipere, audire, & sparsim legere solent, eorum Tu maximam partem ruspatus es, & administrasti. Quæ plurimi figuris, toto cælo nunquam errantibus, magisque ad juvenum animos rebus Veneris irretiendos, quam ad verum usum dedolatis, ea Tu ipse cultri & novacula usu didicisti, ac summo cum honore, invitis & gementibus adversariis, publice profiteris.

Annum

DEDICATIO.

Annum hujus seculi secundum supra septuagesimum quotiescunque mens mea respicere, & memoriam politissimæ ἀνατολικῆς ἐγχειρήσεως recordari incipit, cui ipse, præter ingentem studiosorum conventum, cum mystis Apollizeis, a tertio Nonas Feb. ad quintum Nonas Mart. interfui, ultro fateri cogor, me in his regionibus, nunquam hujusmodi in hoc studiorum

DEDICATIO.

*genere principem ac ducem
 vidisse. Hinc te jure meri-
 toque appellarem τῆς ἰατρικῆς
 ἀρχῆς, quod nomen Siculus
 Diodorus Æsculapio, ex
 Apolline & Coronide nato,
 olim attribuit. Nam sive hu-
 mani de corporis partibus te
 differentem, sive ejus fabri-
 cam tunc a te retextam consi-
 derem, undique in seriam ad-
 mirationem raptor, & me
 tuas describendo res gestas
 longe*

DEDICATIO.

longe imparem agnosco: non enim in amphitheatro umbratili ac triviali anatomiae succo leviter tinctus, sed solida illa ac vera secandi arte, etiam ultra omnium expectationem, imbutus apparuisti. Haud aliter ac peritissimus geographus in macrocosmo, sic Tu in microcosmo vasta maria, regiones, sinus, flumina, rivos, montes, castella, & quae plura sunt hujus generis, de-
tege-

DEDICATIO.

tegebas ; imo non duntaxat palpabilia, & in molem aucta demonstrabas, sed etiam intricatissima, abditissima, subtilissima, & ferme visus aciem fugientia, quæque vix ab ipso Lynceo & Argo undique oculis cincto cerni possent ; & hæc omnia quidem tanta promptitudine, tanta dexterritate, ut hæc non a perpetua consuetudine, sed ab ipsa natura proficisci videretur.

Quid

DEDICATIO.

*Quid loquar de arctissima,
quæ tibi cum antiquis scripto-
ribus intercedit, familiaritate,
quos nunc ferme omnes uno
ore aspernantur? Hoc mihi
pro certo constat, te illos non
desultorie, & tanquam canis
e Nilo, evolvisse, sed in suc-
cum & sanguinem ita ver-
tisse, ut omnia recentiorum
inventa, duobus tribusve ex-
ceptis, quæ nunc tanquam
proprio Marte excogitata am-
bitiose*

DEDICATIO.

bitiose in scenam protrudunt, validissimo argumentorum agmine destruere ac subvertere valeas. Contemnant alii tuam in excutiendis veterum heroum, Hippocratis, Galeni, Æginetæ, Aëtii, Rhasis, Actuarii, Tralliani, Aretei, Rufi, Moschionis, Celsi, Sorani, Samonici, Largi aliorumque scriniis, sedulitatem, Tu eorum ignaviam, potius istorum scriptorum inopiam pati-
cus-

DEDICATIO.

*cupientium, quam ut eos inspiciere dignarentur. Quid dicam inspicere? Mallent sociorum Ulyssis in morem, Sirenum scopulos præternavigantium, aures cera opplere, quam ex iis aliquid frugiper-
cipere. Iccus Tarentinus & Herodicus Selybrianus Philosophi veri & ad unguem facti, sub artis Gymnasticæ appellatione Philosophiam profitebantur: & Pythodes Chius*

fit

DEDICATIO.

*sub Musicæ artis velamento
Philosophicam facultatem oc-
cultavit: sic Tu quoque illam
Medicæ artis scientiam, quam
incredibili labore ex veterum
fontibus hausisti, aliquando
pia quasi fraude tegere necesse
habes: nam si quid vel pu-
blico auditorio, vel familiari
colloquio, maxime ad rem
pertinens, præsertim hodie-
norum inventa destruens, ex
ferme ignotis istis heroibus
revo-*

DEDICATIO.

*revocaveris, auditores minime præbebunt assensum; nisi illud sub recentioris scriptoris præconio prostituas, & artificiosa oratione, tanquam in-
 stitor ad pretiosissimas merces, emptores allicias. Tu tamen ex ingentibus istis animabus, ut suum ex floribus apes, incomparabile tuæ eruditio-
 nis mel suxisti: quarum volumina, non dicis gratia a te perlecta, in triviis si jacerent,*

*** 2 pedi-

DEDICATIO.

pedibus suis conculcarent homines novi & præposterî, atque ad hastam publice distracta, vix obolo licerentur.

Utro tamen concedis naturam nondum effætam esse, feliciter olim inventa aliis inventis emendari, & in antiquorum libris etiam novos offendi posse. Quis interim inde colligat, canitie venerandos codices e fano æternitatis ad Libitinæ templum deferre.

DEDICATIO.

*deferendos , & patres eorum,
velut Divæ Ignorantiæ alum-
nos , in vervecum patriam
deportandos esse ?*

*Dixerat ô mores , ô tempo-
ra Tullius olim ,*

*Sacrilegum strueret cum
Catilina nefas !*

*Sed idem nunc in nostra tem-
pora , & illorum mores summo
jure exclamari liceret , publice
non duntaxat clamantium ,
verum & inficetis scriptis*

3

de-

DEDICATIO.

defendentium, Græculos istos
(quorum quoque linguam ex
Stoa & Lyceo proscribunt)
Medico nullam adferre scien-
tiam, & ad sanandos agros
prorsus videri inutiles. Tu
tamen frueris eorum medulla
& nucleo. Tu nocturna diur-
naque manus, juxta Venusini
poëtae monitum, eos volutasti,
& Græcos cortices perrupisti,
sub quibus occultantur Ma-
phaonis artes, agrorum sota-
mina

DEDICATIO.

*mina & naturæ profunda.
Tu, quia bibisti ex limpidissimis istis fontibus, semper ridebis, semper despicies novorum hominum quisquiliæ, & earum loco pectus ambrosia repletum circumgestabis; ex quo ante aliquot lustra depromsisti politum illum perpoliti tui ingenii fœtum de Partu Octimestri, & nuperissime disertissimas orationes; quotidie vero hujuscemodi*

* * *

4

eru-

DEDICATIO.

eruditionis, consilii & virtutis exempla, quæ imitabuntur seri nepotes, & si fieri posset sibi voluisset adscribi nunquam sine veneratione nominanda antiquitas. O fortunatum te professore Batavorum Athenæum! O fortunatas studentium colonias! quibus, tanquam ad mercatum, studiorum gratia commigrarunt, ut a te in Anatomicis & Practicis erudian-

DEDICATIO.

*diantur. Imo apud animum
meum considerans, quam te-
nuibus filamentis sublesta hæc
humani corporis fabrica co-
hereat, & mille sint ja-
nuæ, per quas morbis aditus
in eam pateat, benignitati
divinæ gratulari soleo, me-
que beatum reputo, quod
tua familiaritate & amicitia
utar, qui arte & consilio
omnis generis mala mitigas,
levas, & quantum cœleste
numen*

DEDICATIO.

numen homini unquam per-
miserit, mederis & averrun-
cas: imprimis enim in te vi-
get judicium & admirabilis
mentis acies, qua abstrusissi-
mas morborum causas perspi-
cis; nec non incredibilis so-
lertia, qua prudentissime sem-
per de agendis consulis, &
consulta exequeris. Sed quid
ego ingenii culpa laudes tuas
detero? Utinam ea pollerem
facundia, ut per splendidissi-
ma

DEDICATIO.

ma tuarum virtutum cognomina ire possem, quæ tibi in Anatomia rerum gestarum gloria attribuit, res in praxi prosperæ concedunt, & hodie, & imposterum hac vita gloriose defuncto tui labores parient. Sed quotiescunque id cogito, vincor magnitudine, & ad silentium redigor: non vana tamen persuasione imbutus, me prius desessum futurum laudes tuas celebrando, quam

Tu

DEDICATIO.

*Tu laudibus digna faciundo.
Accipe igitur, Clarissime DRE-
LINCURTI, quem tibi nunc
confert amicitia mea, ANTO-
NINUM LIBERALEM, notulis
quibusdam & emendationi-
bus a me illustratum: quan-
quam subvereor, ne rem le-
viculam & tuo nomine in-
dignam importunus offeram:
spero tamen te chartaceum hoc
congiarium, humillimi obse-
quii & fidei constantissimæ
tesse-*

DEDICATIO.

tesseram , non aspernaturum.
Atque ut sol radios suos etiam
in loca scabra emittit , nec
detrimento afficitur ; ita Tu
serena fronte feres , si Cele-
berrimi tui nominis prænota-
tione , & exilibus splendoris
tui stricturis , Fabulator no-
ster illuminetur. Vale Caput
carissimum , Universitatis
Lugduno - Batavæ jubar ,
amicorum tuorum , præsertim
egrotantium salutium , va-

letu-

DEDICATIO.

*letudinariorum presidium, &
sanorum decus unicum. Da-
bam Lugduni in Batavis
ante diem quintum deci-
mum Calend. Julii, anno
salutis c^lo l^o c^{lxxvi}.*

ENSE

IN SECUNDAS

A D

ANTONINUM LIBERALEM

Curas Cl. V.

ABRAHAMI BERKELII

M. D. C. C.

In Liberalis fabulas si contulit
Berkelianæ cura quid solertiæ,
Ut expositum demereret seculum;
Laudis triumphos atque sentiret suæ
Enixus author regiâ ad decus viâ;
Assurge Lector perspicax, & serius
Intende mentem: cerne quid frugis novæ
Hæc parturit instaurata diligentia,
Primos labores atque ventilans stilus.
Antiquitas cum nobilis poscit Crisin,
Ubi intricata nubis obtentu latet,
Caliginosi temporis sordes trahens;
Exercitati se expedit vis ingeni,
Assueta præci temporis commercio;
Ut enitescat, quicquid ante obsederat
Multus profundæ squalor ignorantæ,
Sensisque lux nascatur in pulcherrimis,
Sed umbra sæpe pertinax hæret libris,
Et corrigentis ludit intentam fidem.

***** 2

Dies

Dies diem docere sic deprenditur ;
Speciosa cum sententia arridet , suo
Fallitque fucô ; quem secunda detegit
Demitque cura ; sæpiusque authoribus
Voces suas redintegrat sagacitas :
Dum veritas , aut veritati proximum
Emergit è conatibus limatulis.
Priscis , suoque , militans hîc seculis ,
Doctrina quò purgatioꝛ suas opes
Miretur , & propagines latus alat ,
Medicus sibi fit . Sicubi quid sanius
Nec ulceratum censor æquus repperit ;
Urit secatque providus cautâ manu .
Vineta cædit propria , si falcem petunt .
Sinistra non si hîc regnet æmulatio ,
Mordentis oris fica nec ferociat ,
Sed ponderetur , ratio quod dictaverit ,
Labor docendis iste servit posteris .

ISAACUS GRUTERUS:

Εἰς

τῷ δούτῳ ἔκδοσι τῷ τῷ

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

μεταφράσων

ὑπ' ἐκλογμωπύτε καὶ ἐνδοξοπύτε
ἀνδρός

ΑΒΡΑΑΜΟΥ τοῦ ΒΕΡΚΗΛΙΟΥ

πλεγματῆρος ὑπομνήματα κρησμεθῆσαν.

Ε'ξεδίδω κατὰ τὸν ΒΕΡΚΗΛΙΟΥ ΑΝ-
ΤΩΝΙΝΟΝ,

Ἐκ πολλῆς κρυφθῆντα, καὶ ἡυχμημῶν αἰχρῶς·
Αὐτίκα Βασκανίη ζηλήμονι δέρεϊ' ὁπῶπῃ,
Σρήσιμῳ τ' ἀγνώμωνι ὀνοπάζει ἔργα, καὶ αἶψα
Ἀΐσια· τῷ δὲ ἐν φύσις, ἐχθεσ' αἶεν ἄειται,
Οἰσροῖ, ὥστ' φάτω συγῇ πῶκαλλίς ὁρῶαζ.
Καὶ σκοπίῳ ἐπαίρῃ πρῶζῃ νυκτὸς ὁμίχλῃ.
Τῶνδε πάλαι μύθων Κυκλήνῃ· ἔ μ' αἰδεῖς
Ταῦτα μαθὼν, ἀνῶς ἐχρῶσατο κηρόν· σφόδρα,
Κ' εἰς αἰδῶς πύλας τῆς πρὸς ἐλὺθ' ΑΝΤΩΝΙΝΩΙ,

*** 3

Πάινω

Πάντα λίσσας, τὴν τ' αἰμφοτέραν ἐπιτίχασθαι βίβλος.
 Ὅς δ' ἔφατ' Ἀγγλαὶ ὤβερκηναιε, ὃ πολυῖδμος
 ἄνερ, εὖ ἡμείων ἀλέειψας παμπόλυ γλώσση.
 Καὶ πρὸς μυθολόγους μῦθον διδάτην, ὃν ἄλλαν
 Τὴν αἰὲν ἀπὶ πύλαι Βασκανίαν. σέθεν ἔνομα φῆμις
 Οἷός περ ὑπόσταται πρὸς ἔχαστα πειρᾶται γαίης,
 Αἰὲν περ μελᾶν τοῖς ἐψομμένοι μελήσας.

Id. v. A. I. V. D.

A N-

ΑΝΤΩΝΙΝΟΤ

ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

Μεταμορφώσεων συναγωγή.

ΑΝΤΟΝΙΝΙ

LIBERALIS

Transformationum congeries.

Α Ν Τ Ω Ν Ι Ν Ο Υ

Λ Ι Β Ε Ρ Α Λ Ι Σ

Μεταμορφώσεων συναγωγή.

Α. Κ Τ Η Σ Υ Λ Λ Α.

Ἰσορεὶ Νίκανδρ^{ος} ἐπεργισμῶν γ'.

Κ Τ Η Σ Υ Λ Λ Α ἐγύετο
 Κεία τὸ γῆ^{ος} ἐξ Ἰχ-
 λιδ^{ος}, Ἀλκιδάμαντος
 θυγάτηρ. πάντῃν ἰδὼν
 Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖ^{ος} χορδύ-
 σαι Πυθίοις ὡδὰ τὸν βωμὸν τ^ῶ
 Ἀπόλλων^{ος} ἐν Καρθαία, ἐπεθύ-
 μησεν αὐτῆς· καὶ ὀπιζάψας μῆ-
 λον, ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τ^ῶ Ἀρτέ-
 μιδ^{ος}· ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω.
 ἐγγεγραπτο ᾧ ὄρκ^{ος} κατὰ τ^ῶ Ἀρ-
 τέμιδ^{ος}, ἡ μὲν γαμηθήσεσθαι
 Ἑρμοχάρη Ἀθηναίῳ. ἡ μὲν
 εἶν

A N T O N I N I

L I B E R A L I S

Transformationum congeries.

I. C T E S Y L L A.

*Ex Nicandri libro III de Alterationibus
Formarum.*

CTESYLLA Julide Cei insulæ urbe nata fuit, filia Alcidadantis. Hanc cum Hermochares Atheniensis Pythiorum festo choream agere vidisset ad aram Apollinis Carthææ, amore ejus est correptus. Itaque in malum inscripsit jusjurandum, quo per Dianam juraret virgo, se Hermochari Atheniensi nupturam: id malum abjecit in fa-

A 2

num

4 ANTON. LIBERALIS

ἐν Κτήσῳ ἀπέριψε τὸ μῆλον
 αἰδεσθεῖσα, καὶ χαλεπῶς ὤρεσεν,
 ὥσπερ ὅτε Κυδίπῳ Ἀκόνι
 ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτη-
 σαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πα-
 τὴρ ὁ τῆς Κτησύλλης, καὶ ὤμοσεν ὅτι
 Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἀψάμε-
 νον· ἐπεὶ δὲ διήλθεν ὁ τῷ Πυθίῳ
 χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθό-
 μενον τὸν ὄρκον, ὃν ὤμοσεν, ἐτέ-
 ρῳ συνώκιζε πλὴν θυγατέρα. καὶ ἡ
 παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος
 ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ Φέρων Ἑρ-
 μοχάρει ὑπὲρ τῷ τέττι διαμαρ-
 τεῖν, εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμί-
 σιον· καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδῶσα
 καλὰ θεῖον, ἠγάθη· καὶ συνε-
 μένη διὰ τὸ τροφῆ, διαλαθῶσα τὸν
 πατέρα, νύχιον ἀπέπλωσεν εἰς
 τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμον ἐπεάχθη
 τῷ Ἑρμοχάρει· τεκῶσα δὲ ἡ Κτη-
 σύλλα,

METAMORPHOSES. 5

num Dianæ, sublatumque id Ctesylla legit, lectoque jurejurando, præ pudore abjecit, neque æquiore tulit animo quam Cydippe ab Acontio decepta. Cæterum Hermochari petenti nuptias pactus est Alcidamas, laurumque tangens Apollinem juravit. Exacto autem Pythiorum tempore, oblitus jurisjurandi, filiam alteri despondit. Cum autem Ctesylla rem sacram faceret in fano Dianæ, repulsæ impatiens Hermochares eodem irrupit: & eo conspecto, Ctesylla divino impulsu amorem ejus concepit: reque cum nutrice composita, noctu clam patre Athenas navigavit, nuptiæque cum Hermochare sunt perfectæ. In partu autem Cte-

A 3

sylla

συλλα, καὶ χαλεπῶς ἐκ τῆς τότε
 διατεθείσας, ἐτελεύτησε κατὰ δαί-
 μονα, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐψύχασα
 τὸν ὄρχον· καὶ τὸ μὲν σῶμα κομί-
 σαντες, ἔφερον ὅπως κηδέσσω-
 σιν· ἐκ δὲ τῆς εὐωμνῆς πελειᾶς
 ἐξέπλη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης
 ἀφανὲς ἐγένετο. Χρωμένω δὲ Ἑρ-
 μοχάρῳ ὁ θεὸς ἀνείπεν ἰδρύσασθαι
 ἱερὸν ὡς αὖ τοῖς Ἰγλιήταις, ἐπώνυ-
 μον Ἀφροδίτης Κτησύλλης· ἐξε-
 σε ἡ δὲ τοῖς Κείοις· οἱ ἡ δὲ θυγατρὶς ἀγχι-
 νυῶ Ἰγλιήται μὲν Ἀφροδίτη, Κτή-
 συλλαν ὀνομάζοντες, οἱ ἡ δὲ ἄλλοι
 Κτήσυλλαν ἐκατέρη.

Β'. ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ.

Ἰσορεῖ Νίκανδρῳ ἐπεριεμμένων γ'.

Οινῶς ὁ Πορθέως τῆς Ἀρεως,
 ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι.
 καὶ

fylla adverſa uſa valetudine,
deceſſit Dei voluntate, propter
patris perjurium. Cum jam
exornatum cadaver ad ſepultu-
ram efferretur, columba è ſan-
dapila evolavit, corpusque Cte-
ſyllꝯ nuſquam apparuit. Conſu-
lenti porro oraculum Hermo-
chari, reſpondit Deus, ut apud
Julitas Veneri templum pone-
ret à Cteſylla denominatum.
Ceis etiam oraculum datũ eſt:
hique etiam nunc Veneri ſacri-
ficant, Cteſyllam eam appellan-
tes, alii Cteſyllam Hecaergam.

II. MELEAGRIDES.

*Ex Nicandri libro tertio de Alterationibus
Formarum.*

Oeneus Porthæi F. Martis
N. regnavit Calydone.

A 4. ex

8 ANTON. LIBERALIS.

καὶ ἐρχόμενοι αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς
Θεσίας, Μελέαργος, Φηρώς, Ἀγέ-
λεως, Τοξεύς, Κλύμενος, Πε-
ρίφας· θυγατέρες ᾗ Γόργη, Εὐ-
ρυμήδη, Δηϊάνειρα, Μελανίπ-
πη. Ἐπεὶ δὲ ἔθυσεν ἀπαρχὰς
ὑπὲρ τῆς χώρας. ἐκλαυθάνεται
τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη κατὰ μῆ-
νιν ἐφορμαῖ σὺν ἄρχιον, ὃς κα-
τέφθειρε τὴν γῆν, καὶ πολλὰς ἀ-
πέκλεινεν. ἔπειτα Μελέαργος, καὶ
οἱ Θεσίας παῖδες συνήγαγαν τὰς
ἀρσεάς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τὸν
σὺν· οἱ ᾗ ἀφικόμενοι, κλείνουσιν
αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαργος Διανεί-
μας τὰ κρέα αὐτῶ τῶν ἀρσεύ-
σιν, τὴν κεφαλὴν δὲ τὸ δέρον
ἐξαίρει γέρας ἑαυτῷ. Ἀρτεμις δὲ
ἐπεὶ τὸν ἱερὸν σὺν ἐκτέναν, ἔτι
μᾶλλον ἐχολώθη, καὶ νείκεον ἐπέ-
βαλεν αὐτοῖς· οἱ γὰρ παῖδες οὐ
Θεσίας

ex Althæa Thestii filia tulit filios, Meleagrum, Pherea, Age-
laum, Toxeum, Clymenum, &
Periphantem : filias Gorgem,
Eurymedam, Deianiram, Me-
lanippam. Is cum primitias
frugum pro regione diis offer-
ret, oblitus fuit Dianæ. quæ
irata, aprum immisit, qui &
terram vastavit, & multos in-
terfecit. Idcirco Meleager &
Thestii filii virtute præstantis-
simos è Græcia conduxerunt,
apri ejus occidendi gratia : qui
cum convenissent, & aprum
necassent, Meleager carnes ejus
Optimatibus distribuit, caput
autem & pellem sibi præmii lo-
co servavit. Diana vero, ira ob
cædem magni apri aucta, rixam
inter eos excitavit. Etenim
Thestii

Θεσίχ, καὶ οἱ ἄλλοι Κερήτες ἀπὸν-
 ται δ' ἑρως, Φάμενοι μετεῖναι τὰ
 ἡμίσητα τῶν γερῶν ἑαυτοῖς· Με-
 λέαρχος ἀφαιρεῖται κατὰ βίαν,
 καὶ κλείνει τὰς Θεσίχ παῖδας. Ἐκ
 ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος
 ἐγένετο Κερήσι ἐς Καλυδωνίοις· καὶ
 ὁ Μελέαρχος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ
 ἐξήλθε, μεμφομένον ὅτι αὐτῷ κα-
 τηράσασθαι ἡ μήτηρ, διὰ τὸ τὸ ἀδελ-
 φῶν θάνατον· ἤδη δὲ τὸ Κερήτων
 μελλόντων αἰρεῖν τὴν πόλιν, ἔπεισε
 τὸν Μελέαρχον ἡ γυνὴ Κλεοπά-
 τρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμύναι·
 ὁ δὲ ἀναστὰς ἵππῃ τὸν στρατὸν τῶν Κερή-
 των, καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει, τῆς μη-
 τρός ἐμπρησάσης τὸ πῦρ αὐτῶν μοιρῶν
 αὐτῇ δοθέντα δαλόν. Ἐπέκλωσαν
 γὰρ ἵππῃ τοσούτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον,
 ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμένῃ· ἀπέ-
 θανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως
 μαχό-

METAMORPHOSES. 11

Thestii filii ac reliqui Curetes pellem attrectavere, dimidium præmiorum ad se pertinere dicentes: sed Meleager vi ea ademit, ac filios Thestii occidit. Hac occasione bellum inter Curetas & Calydonios ortum est: ad quod Meleager non exiit, iratus ob diras quibus ipsum mater propter fratrum necem devoverat. Cum autem Curetes jam essent urbem capturi, uxor Cleopatra ei persuasit, ut Calydonios tueretur. Egressus autem contra Curetas, periit: cremata à matre face, quam ei Parcæ dederant. nam hoc fatum Maleagro dederant, ut tandiu viveret, quam diu fax ista duraret. Reliqui etiam Oenei filii in pugna mor-

μαχόμενοι· καὶ πένθος ὅτι Με-
 λεάχῳ μέγιστον ἐγχεῖτο ὡδὴ Κα-
 λυδωνίοις. Αἱ ὃ ἀδελφαὶ αὐτῶ
 ὡδὴ τὸ σῆμα ἐθελῶν ἀδελφεί-
 πῳς, ἄχρῃς αὐτὰς Ἀρτεμις ἀψα-
 μένη ῥάβδῳ μετεμόρφωσεν εἰς
 ὄρνιθας, καὶ ἀπώκισεν εἰς Λέρον
 πρὸ νῆσον, ὀνομάσασα Μελεαχί-
 δας· αἱ ὃ ἄχρῃνυ ἔπι καθ' ὥραν
 ἔτις λέγονται πένθος ὅτι Μελεά-
 χῳ Φέρειν· δύο δὲ τῶν Ἀλθαίας
 θυγατέρων, Γόργην ἔ Δηϊάνειραν
 Φασὶν καὶ εὐμένειαν Διονύσῃ μὴ
 μεταβαλεῖν, ὅτι πρὸ χάριν αὐτῶ
 Ἀρτεμις διδοῖ.

γ'. ΙΕΡΑΞ.

Γερῆ Βοῖς Οὐρεθρογνίας.

Ιεραξ ἐγχεῖτο ἐν τῇ Μαριανδυ-
 νῶν· γῆ δίκαιος ἀνὴρ ἔστι
 Φανής.

mortem oppetierunt : maximusque apud Calydonios luctus Meleagri causa extitit. Sorores autem ad sepulcrum ejus absque ulla intermissione fleverunt, donec eas Diana virga tactas in aves mutavit, & in Lerum insulam deportavit, imposito Meleagridum nomine. Atque eæ etiam nunc certo anni tempore dicuntur Meleagrum lugere. Duæ autem de filiabus Althææ, Gorgo & Deianira feruntur formam non mutasse, beneficio Bacchi, cui eam gratiam Diana fecerit.

III. HIERAX.

Ex Bæi, libro de Avium ortu, sive Ornithogonia.

Fuit apud Mariandynos Hierax, vir justus, & illustris :

B

stris :

Φανής. ἔτ' ἱερά Δήμητρ' ἰδρύσας, καὶ πλείους αὐτῆς
 καρπὸς ἔλαβεν· ἐπεὶ δὲ Τεῦ-
 κροι κατὰ χρόνον τὸν ἱκνέμε-
 νον ὥς ἀπεδίδουσαν ἱερά Ποσ-
 δῶνι, ἀλλὰ ὥς ὀλιγορίας ἐξέ-
 λειπον, χαλεπήνας Ποσδῶν τὰς
 μὲν ὀκείνης καρπὸς ἐφθαιρε·
 κῆτ' δ' ἐξαίσιον ὥς τῆς θα-
 λάσσης ἐφώρμησεν αὐτοῖς· ὃ
 διωάμενοι δὲ πρὸς τὸ κῆτ'
 καὶ τὸν λιμὸν ἀντέχειν, ἀπέ-
 σελλον οἱ Τεῦκροι πρὸς τὸν
 Ἰέρακα, καὶ ἐδέοντο πρὸς τὸν
 λιμὸν ἐπαμυῖαι, καὶ κῆν' ἐ-
 σπεμπέ τε καὶ πυρὸν καὶ ἄλλως
 τροφίῳ· Ποσδῶν δὲ μινώσας,
 ἐπεὶ κατέλυεν αὐτὰς τὰς τιμὰς,
 ἐποίησεν ὄρνιθα, ὅς ὀνομάζεται
 νυῖ ἰέραξ· καὶ τό ἦθ' ἤλ-
 λαξεν, ἀφανίσας· μέγιστα γὰρ
 ὥς

stris : is templa Cereri posuit , plurimosq; ex ea fructus percepit. At postquam Teucri tempore legitimo sacra Neptuno non persolverunt , sed ea præ negligentia omiserunt , indignatus Neptunus fruges eorum perdidit , ingentemque à mari cetum ipsis immisit. Teucricum ceto simul & famiferendo non essent , ad Hieracem miserunt , qui auxilium adversus famem ab eo poscerent : isque cum triticum , tum alia misit alimenta. Irritatus eo facto Neptunus , ob suos ab eo honores diminutos , in avem ipsum convertit , quæ nunc dicitur Hierax , id est , Accipiter. Mores quoque ejus immutavit & corrupit : eum

ὑπὸ ἀνθρώπων φιληθέντα πλεί-
στον ἐποίησεν ὑπὸ τῶν ὀρνέων
μισηθῆναι· καὶ πολλὰς ἀνθρώ-
πους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλεί-
στος ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀπο-
κτεῖναι.

Δ. ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ.

Γερεῖ Νίκανδρ^{ος} ἐπερσιμύων αἰ. καὶ Αἴμα-
νάδας Αἰμῶρακιχθῆς.

Κραγαλὺς ὁ Δρύοπος, ὡκὺς
τῆς Δρυοπίδος ἡδὲ τὰ
λατρὰ τὰ Ἡρακλέους· ἀμυθολο-
γῶσιν Ἡρακλέα πλῆξαντα τῇ κη-
ρυῇ τὰς πλάκας ἃ ὄρεα ἀναβα-
λεῖν· ὁ δὲ Κραγαλὺς ἔπος ἐγγρόν^{ος}
γηραιὸς ἤδη, καὶ τοῖς ἐγχωρείοις
ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι, καὶ Φρό-
νιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βῆς
προάγασιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις
καὶ Ἡρακλῆς κερθησόμενοι πρὸς
Αἰμ-

METAMORPHOSES. 17

enim, qui hominibus fuerat charissimus, volucris invisissimum reddidit, & qui ab interitu multos homines vindicaverat, fecit ut is plurimas necaret aves.

IV. CRAGALEUS.

Narrat Nicander lib. 1. Alteratorum, & Athanadas in Ambracis.

Dryopis filius Cragaleus, in terra Dryopide habitabat ad lavacra Herculis, quæ ferunt Herculem clava percussa montis planicie aperuisse. Erat is Cragaleus jam provecta ætate, habebaturque à popularibus justus ac prudens. Ad eum boves pascentem accedunt Apollo, Diana, & Hercules, disceptaturi causam de

Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἡπείρῳ· καὶ
 ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ περὶ ἑαυτὴν
 ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανόδης
 υἱὸς αὐτῆς, βασιλεύσας μὲν
 Δρυόπων, καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν
 παῖσαν Ἡπείρον, γυνήσας δὲ παῖδας
 Εὐρύλον ἐν Ἀμβρακίᾳ, ἐφ' ἧς ἡ
 πόλις Ἀμβρακία καλεῖται· καὶ
 αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τῇ
 τῇ πόλιν· Σισυφίδας μὲν γὰρ αὐτῆς
 περὶ αὐτὴν ἀφίκομένους, κα-
 τορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρα-
 κιώτας, τὸν γινόμενον αὐτοῖς
 πρὸς Ἡπείρωτας. Τόρρον δὲ τὸν
 ἀδελφὸν Κυψέλα κατὰ τὰς
 αὐτῆς χρησμούς λαὸν ἔποιον
 ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κο-
 ρίνθου· Φαλαίκα δὲ τυραννῆν-
 τι τῆς πόλεως αὐτῆς κατὰ μαν-
 τείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστή-
 σαι· καὶ ὡς αὐτῇ τῇ πολλὰς
 ἀπο-

Ambracia Epiri. Apollo eam urbem sibi vindicabat, quia pater esset Melanei, qui Dryopum rex fuisset, belloque totam Epirum cepisset: ac procreasset Eurytum & Ambraciam, à qua urbi Ambraciæ nomen sit factum: sed & à se maxima in urbem profecta esse beneficia. Suo enim jussu Sisyphi posteros advenisse, & bellum, quod Ambraciotis erat contra Epirotas, confecisse. Torgum quoque Cypseli fratrem, suis motum oraculis, coloniam à Corintho Ambraciam deduxisse. Tum Ambraciotas ipsius ductos oraculis, contra Phalæcum, qui tyrannidem eam in urbem arripuisset, insurrexisse: ex eaque occasione

ὑπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ὄ-
 λον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει ποιῆσαι
 πλειστάκεις ἐμφύλιον πόλεμον ἔ-
 ρειδας, καὶ χάσιν, ἐμποιῆσαι ἀντὶ
 τούτων δι' ὀνομίαν καὶ θέμιν καὶ
 δίκην. ὅθεν αὐτὸν ἐπὶ νυκτὶ πρὸς
 τοῖς Ἀμβρακιώταις, σωτῆρα Πύ-
 ριον ἐν ἐορταῖς καὶ εἰλαπίναις
 ἄδεσθαι. Ἀρτεμίδης δὲ τὸ μὲν νεῖ-
 κος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλ-
 λωνα· παρ' ἐκόντων δὲ ἡξίει τὴν
 Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ
 τῆς πόλεως κατὰ πρῶφασιν ται-
 αύνει. ὅτε Φάλαικος ἐτυράν-
 νει τῆς πόλεως, ἔδενος αὐτὸν
 δυναμένους κατὰ δέον ἀνελεῖν.
 αὐτὴ κυνηγετῶν τῷ Φαλαίκῳ
 πρὸς Φλωῶν σκύμνον λέοντα· ἀ-
 ναλαβόντα δὲ εἰς τὰς χεῖρας,
 ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μη-
 τέρα, καὶ περσπεσῶσαν ἀναρρήξαι
 τὴν

multos fuisse à Phalæco interfectos : in summa se in ea urbe sæpe bellum civile, rixas, & seditionem sedasse, & horum locus justitiamque & leges introduxisse : atque ob id hodieque se ab Ambraciotis in festivitibus & publicis conviviis servatorem Pythium cantari. Diana verò litigare cum Apolline desinens, petebat ut ultro sibi Ambraciam concederet, quam hac ducta occasione sibi deprecaret. Quo tempore Phalæcus eam tyrannide premebat, metusque omnes ab ejus cæde detinebat, se venanti tyranno catulum leonis exhibuisse : quem cum is in manus sumsisset, leonam matrem è sylva erupisse, & in Phalæcum impetu dato, pectus

τὰ σέρνα τῷ Φαλαίῳ · τὰς δὲ
 Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας πλὴν
 δελείαν, Ἀρτεμιν ἡγεμόνῳ ἰλά-
 σασθαι. καὶ ποιησαμένους ἀγροτέ-
 ρης εἰκασμα ὠδυσήσασθαι χάλ-
 κεον αὐτῷ θῆρα · ὁ δὲ Ἡρακλῆς
 ἀπεδείκνυσεν Ἀμβρακίαν τὴν, καὶ
 πλὴν σύμπασαν Ἡπείρον ἔσαν ἐαυ-
 τῷ · πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελ-
 τὰς καὶ Χάονας καὶ Θεαυρώ-
 τας καὶ σύμπαντας Ἡπείρωτας,
 ὥς αὐτὸν κρατηθῆναι, ὅτε τὰς
 Γηρυόνας βῆς συνελθόντες ἀφε-
 λείωται · χερόνῳ δὲ ὑπερον λαὸν
 ἐπιοχὸν ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ
 τὰς πρὸς αὐτὸν ἀναστήσαντας Ἀμ-
 βρακίαν συνοικίσει · Κορίνθιοι
 δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρα-
 κλέους · ἀ Διαικέους ὁ Κραγα-
 λῶς, ἔγνω πλὴν πόλιν Ἡρα-
 κλέους εἶναι · Ἀπόλλων δὲ καὶ
 ὀργὴν

pectus ejus dilaniasse. Ideo Ambraciotas servitutis excusso jugo, Dianam principem placasse: venatricisque Dianæ simulacro factō, feram ei apposuisse. At Hercules cum Ambraciam, tum universam Epirum ad se pertinere ostendebat: Nam Celæthos, Chaonas, Thesprotos, & universos Epirotas bello, quod intulissent, à se subactos, quo tempore conjunctis viribus sibi boves Geryonis adimere essent aggressi. Aliquanto post colonos à Corintho venisse, qui, cum omnes essent Corinthii ab Hercule orti pulsas Ambraciæ civibus urbem denuo tenuerint. His auditis Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Apollo autem
ira-

ὀργὴν αἰψάμενⓈ αὐτὸς τῇ χειρὶ,
 πέτρον ἐποίησεν, ἵνα περ εἰσῇ-
 κῆ· Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλ-
 λωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, πλὴν
 δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν
 ἐκείνου παίδων νενομίκασι· Κρα-
 γαλεῖ δὲ μετὰ πλὴν ἐορτῇ πλὴν
 Ἡρακλέους ἐνθόμα θύουσιν ἄλλοι
 γυνῶ.

Ε΄. ΑΙΓΥΠΙΟΣ.

Ἱστορεῖ ΒοῖⓈ Οἰκιστοῦντας α΄.

ΑνθὲⓈ τῷ ΝομίονⓈ ἐγέ-
 νετο παῖς Αἰγυπῖος· ὥκῃ δὲ
 ᾤδῃ πλὴν ἐχαλῆαν τῆς Θεσα-
 λίας· καὶ αὐτὸν ἐφίλησαν θεοὶ
 οὐσιότητῃⓈ ἕνεκα, καὶ ἄνθρωποι,
 ὅτι καὶ μεγαλόφρων ἐδίκαιⓈ·
 ἔτⓈ ἰδὼν Τιμάνδρῳ ἠγάδη·
 μαθὼν

METAMORPHOSES. 25

iratus, manu eum corripuit, inque saxum mutavit, eo quo steterat loco. Ambra-
ciotæ autem sacrificant qui-
dem Appollini servatori: ur-
bem tamen Herculis esse,
ejusque liberorum statuerunt.
& post festum Herculis, in
hunc usque diem Cragaleo
exta immolant.

V. ÆGYPIUS.

Narrat Boëus libro 1 de Avium ortu.

AEgyptius Anthei F. No-
mionis N. in extremis
Thessaliæ habitavit finibus:
charus fuit, & diis ob pietatem
& hominibus magnanimitatis
justitiæque causa. Is cum vidis-
set Timandram, amore ejus ca-
ptus

μαθὼν δὲ ὅτι ἀνδρὸς ἰὺ χήρα,
 πείσας χρήμασιν, ἐμίγνυτο Φοι-
 τῶν εἰς τὰ ἐκείνης οἰκίᾳ· πρὸς
 δὲ τῶν Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τι-
 μάνδρης, χαλεπῶς εἶχε· τῷ
 Αἰγυπῶ δὲ ἰὺ Ἡλικιώτης· κα-
 κείνω δόλον ἐβέβηκε, δὲς πλεί-
 στα δῶρα, καὶ ἀναπείσας Βελίδα
 τὴν Αἰγυπιδῆ μητέρα, καὶ ἀγαγὼν
 εἰς τὰ οἰκίᾳ ἀνάζεται σὺν αὐτῇ·
 πορμαθὼν δὲ τὴν ὄραν, ἰὺ εἰώθη
 πρὸς Τιμάνδρην ὁ Αἰγυπὸς Φοι-
 τῶν· τὴν μὲν αὐτὴν μητέρα, καθ'
 ἰὺ πῖνα πρέφασιν ἐκ τῆς οἰκίας
 μετέστησεν· ἀντὶ δὲ ἐκείνης τὴν
 Αἰγυπιδῆ μητέρα παρήγαγον εἰς
 τὸν οἶκον, ὡς ἐπανήξων πρὸς αὐ-
 τὴν, καὶ ἀμφοτέρως ἐξηπάτη-
 σεν· Αἰγυπὸς δὲ ἔθεν ὀπιλεξά-
 μεν ὧν εἰς αὐτὸν ἐμηχανᾶτο
 Νεόφρων, μίγνυται τῇ μητρὶ,
 δοκῶν

ptus est : cumque viduam esse intellexisset, pecuniaque expugnasset, cum ea concubuit, ad ædes ejus ventitans. Ægre id Neophron Timandræ filius, Ægyptii æqualis, tulit, insidiasque ei struxit, multisque donis Bulidem Ægyptii matrem eo pellexit, ut cum ea domum suam deducta rem haberet. Horam deinde mature cognoscens, qua ad Timandram ventitare Ægyptius confuerat, suam matrem quacunque occasione domo emisit, inque ejus locum matrem Ægyptii introduxit, se ad eam rediturum simulans : itaque ambo-
bus imposuit. Ægyptius nihil eorum quæ Neophron machinatus fuerat supputans, cum

δοκῶν εἶναι Τιμάνδρῳ· καὶ ἐπεὶ
αὐτὸν ὕπνῳ ἔλαβεν, ἡ Βασις
ἔγνω τὸν παῖδα τὸν ἑαυτῆς, καὶ
ἀναλαβῶσα ξίφῳ, ἐβέβαλεν
ἐκείνην μὲν πᾶς ὄψας ἀφελέσθαι,
ἑαυτῇ δὲ κτείνειν· βαλὴν δὲ Ἀ-
πόλλωνῳ ἀνίστησι τὸν Αἰγυπὸν ὁ
ὕπνῳ· ὁ δὲ γὰρ οἷον ἔργον ἐ-
μηχανήσατο Νεόφρων ἐπ' αὐτῇ,
καὶ εἰς τὸν ἔρανὸν ἀναβλέψας,
ἤυξατο σὺν ἑαυτῷ πάντα ἀφανι-
στῆναι. Ζῶς δὲ μετέβαλεν εἰς
ὄρνιθας· καὶ ἐγέροντο Αἰγυπὸς
μὲν καὶ Νεόφρων, Αἰγυπὸς
ὁμώνυμοι. Χρόαν δὲ καὶ μέγε-
θος, ἔχ' ὅμοιοι, ἀλλὰ ἐλάτ-
των ὄρνις Αἰγυπὸς ἐγένετο Νεό-
φρων· ἡ δὲ Βασις ἐγέρτο πῶϋγξ,
καὶ αὐτῇ τροφῇ ἔδωκεν ὁ Ζῶς,
μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον, ἀλλὰ
ἐστίειν ὀφθαλμὸς ἰχθύῳ ἢ ὄρνι-
θος,

matre corpus miscuit, quam esse Timandram putabat. Eum somno jam captum Bulis agnovit, arreptoque gladio, oculos filio eruere, & seipsam necare statuit. Apollinis interim voluntate somno Ægyptius solvitur: intellectisque Neophronis insidiis, in coelum sublatis oculis, optavit omnia secum aboleri. Jupiter porro eos in volucres mutavit, factique sunt Ægyptius & Neophron Ægyptii (id est, vultures) cognomines, colore tamen & magnitudine dissimiles, nam minor facta est ex Ægyptiis Neophron. Bulis in mergum abiit, eique Jupiter alimentum tale destinavit, ut nihil terra editum edat, sed tantum oculis piscium, avium, aut ser-

θος, ἢ ὄφεως, ὅτι ἔμελλεν Αἰγυ-
πτῷ παῖδος ἀφελέσθαι τὰς ὄψεις·
Τιμάνδρῳ δὲ ἐποίησεν αἰγυθα-
λὸν, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταυτὸν εἰδέ-
ποθ' οἱ ὄρνιθες ἔτοι.

5'. ΠΕΡΙΦΑΣ.

Περίφας ἐγέρτο ἐν τῇ Α' Πι-
κῇ αὐτόχθων, πρὸθεν ἢ
Φανίῳα Κέκροπα τὸν γῆς· ἔτ' ὅ-
τε βασίλευσε τῶν δ'ρχαίων ἀνθρώ-
πων, καὶ ἐγέρτο δίκαιος ἐπὶ πλῆ-
σι καὶ ὅσι, καὶ ἱερὰ πλείστα
ἐποίησεν Ἀπόλλωνι, δίκας τε πλεί-
στας ἐδίκασε, καὶ αὐτὸν ἐμέμψατο
ἄνθρωπος εἰδὲς, ἀλλὰ ἐκόντων ἡ-
ρεῖτο πάντων, καὶ πρὸς ὑπερβολῇ
αὐτὸς τὰ ἔργων, μετέβαλον οἱ ἄν-
θρωποι τὰς τιμὰς τῷ Διὶ, καὶ
ἐγινωσκον αὐτὰς εἶναι Περιφαν-
τος,

pentum vescatur, quia filio Ægyptio oculos erat ademtura. Timandram vero ægithallum, id est parum fecit: neq; unquam eodem loco hæ aves visæ sunt.

VI. PERIPHAS.

Terrigena fuit in Attica Periphas, natus antequam terræ filius Cecrops existeret. Is regnum in priscos homines obtinuit, fuitque justus, dives, ac pius: & templa plurima condidit Apollini, plurimasque dijudicavit controversias. neque eum ullus hominum culpavit, sed omnibus volentibus electus fuit: atque ob excellentiam factorum ejus, homines cultum jovis transtulerunt, eumque

τῷ, καὶ ἱερὰ καὶ ναὺς ἐποίη-
 σαν αὐτῷ, καὶ Δία σωτῆρα
 προσηγόρευσαν καὶ ἐπόψιον καὶ
 μιλίχιον· Ζῷς δὲ νεμεσήσας,
 ἐβόλετο μὲν σύμπασαν αὐτῷ τλήν
 οἰκίαν κεραυνῷ συμφλέξαι·
 δεηθέντι δὲ Ἀπόλλωνι μὴ
 αὐτὸν ἀπολέσθαι πανώλεθρον,
 ἐπέπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα, τῷ
 μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι· Ζῷς δὲ
 ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία τῷ Περί-
 φαντι, καὶ καταλαβὼν ὀμι-
 λῶντα τῇ γυναικὶ, πέσας ἀμ-
 φοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίη-
 σεν ὄρνιθα αἰετόν· τλήν δὲ γυ-
 ναῖκα αὐτῷ, δεηθεῖσαν καὶ αὐ-
 τῷ ὄρνιθα ποιῆσαι σὺννομον τῷ
 Περίφαντι, ἐποίησε Φλώω· καὶ
 τῷ μὲν Περίφαντι δωρεῖται πι-
 μὰς ἀντὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις ὀ-
 σιότητι· ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἐν πᾶσι
 τοῖς

Periphanti deberi statuerunt, eique sacra & templa constituerunt, Jovisque Servatoris, Inspectoris, & Benigni nomine coluerunt. Jupiter vero indignatus, statuit totam ejus domum fulmine comburere. Apolline autem deprecante extremam familiæ ejus perniciem, à quo nimirum ipse coleretur Apollini hoc dedit. At Jupiter in domum Periphantis veniens, eumque cum uxore versantem offendens, utraque manu pressum in aquilam commutavit: uxoremque ejus orantem ut se quoque in avem Periphantis consuetudine utentem verteret, phænam, id est ossifragam fecit. Periphanti porro ob pietatem qua inter homines præstitit.

τοῖς ὄρνισι βασιλέα, καὶ διδοῖ
 φυλάσσειν τὸ ἱερὸν σκῆπτρον, καὶ
 προσιέναι πρὸς τὸν ἑαυτῷ θρό-
 νον· τῇ γυναικὶ δὲ τῷ Περιφαν-
 τος, ὡς ἐποίησε Φλώω, διδοῖ πρὸς
 ἅπασαν περᾶξιν ἀνθρώποις αἰσίαν
 Ἰππφαίνεσθαι.

Ζ. ΑΝΘΟΣ.

Ἰσχυρὴ Βοῖς ὀνιτογονίας αἰ.

Αὐτονόω τῷ Μελανέως Ἐἰπ-
 ποδάμειας ἐγγόνω υἱοὶ μὲν
 Ἐρωδιὸς ἘἈνθος, Σχοινώης, Ἀ-
 κανθος: θυγάτηρ δὲ Ἀκανθίς, ἣ
 κάλλιπον εἶδεν ἔδωκαν οἱ θεοί·
 τῷ δὲ Αὐτονόω τέτρω ἐγγόνω
 Ἰωπῶν ἀγέλαι πλείεσται, καὶ ἔ-
 νεμον αὐτὰς Ἰωποδάμεια πύ-
 τε γυνή, καὶ οἱ παῖδες αὐ-
 τῶν. ἐπεὶ δὲ Αὐτονόω γλυῶ
 ἔχοντι

stiterat, hoc honoris tribuit, ut rex omnium avium esset, sacriq; custos sceptri, & ad suum adiret solium. uxori autem Periphanthis, quam ossifragam fecerat ut avis ea ad omnes actiones hominibus auspicata appareret.

VII. ANTHUS.

Narrat Bæus libro 1 de Avium ortu.

Autonomous Melanei F. ex Hippodamia filios nactus est, Erodium, Anthum, Schœneum, Acanthum: & filiam Acanthidem, quam forma pulcherrimam dii fecerunt. Habuit is Autonomous equorum armenta plurima, eaque pascebantur ab Hippodamia uxore & filiis ejus. Ceterum Autoonoo pluri-

ἔχοντι πλείσθην, εἰδὲς καρπὸς
 ἐφαίνετο, καὶ ὀλιγωρίαν ἔρ-
 γων, ἀλλ' ἔφερεν αὐτῷ χοίνας
 ὁ χῶρος ὃ ἀκάνθας, ἀπ' αὐ-
 τῶν ὠνόμασε τὰς παῖδας, Ἀ-
 κανθον ὃ Σχοινέα, καὶ Ἀκανθί-
 δα. καὶ τὸν πρεσβύτερον Ἐρω-
 διὸν, ἐπεὶ αὐτὸν ἠρώησεν ὁ χῶ-
 ρος· ἔτι ὁ Ἐρωδιὸς πλείστον
 ἐφίλησε τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων,
 καὶ ἔτρεφεν αὐτὰς ἐν τῷ λειμῶνι·
 ἐπεὶ ἡ Ἀνθὸς ἔσ' Αὐτονόος παῖς ἐξή-
 λασε τὰς ἵππους ἐκ τῶ λειμῶνος,
 αὐτὰς εἰργόμεναι τροφῆς, ἐξεθύ-
 μωσαν, καὶ τὸν Ἀνθον ὀπισθεῖσαι κα-
 τεβίβρωσκον πλείστα ὀπιβοώμενον
 ἀμυῖαι τὰς θεάς· ὁ μὲν ἔν πατὴρ
 ὑπὸ ἄχθς ἐκπλαγεῖς, ὥκνησεν
 ἀπελάσαι τὰς ἵππους, καὶ ὁ θερά-
 πων τῶ παιδός. ἡ ἡ μήτηρ διε-
 μάχετο πρὸς τὰς ἵππους, ἀλλὰ
 Δία

plurimum agri possidenti nullus cum fructus perciperetur, ob culturæ neglectum, sed iuncos ei solum, spinasque ferret: inde nomina filiis Acantho & Schoeneo, filiaque Acanthidi imposuit: maximumq; natu Erodius appellavit, quod ipsum destituisset terra. Is Erodius armentorum equorum studiosissimus, ea pastum in pratum compulerat; unde cum ea Anthus expulisset, equæ à pabulo exclusæ in furorem versæ sunt: nocteque Anthum devorarunt, multa Deos opem flagitantem. Et pater quidem Autonus præ dolore attonitus, equas abigere cunctatus est, itemque adolescentis famulus: mater vero cum equabus depugnans

D

ob

Διὰ τὸ τῷ σώματι αἰσθένειαν εἶδεν
 ἐδωήθη πρὸς τὸ ὄλεθρον ἐπαμύνασθαι.
 Κακῆνοι· μὲν ἔγωγε τεθνεῶμαι τὸν
 Ἄνθον ἐκλαιον· Ζῶς ἢ Ἐὐπόλ-
 λων οἰκλείραντες πάντας αὐτὰς
 ἐποίησαν ὄρνιθας· Αὐτόνυον μὲν εἰς
 τὸν ὀκνόν, ὅτι αὐτὸς ὁ πατὴρ ὤκνη-
 σεν ἀπελάσσει τὰς ἱππας· τῷ δὲ
 μητέρᾳ κορυδὸν, ὅτι ἐκορύσσετο
 πρὸς τὰς ἱππας, μάχομένη πρὸς τὴν
 παῖδος· αὐτὸν ἢ τὸν Ἄνθον, καὶ τὸν
 Ἐρωδίον, καὶ Σχοινέα, καὶ Ἀκανθον
 Ἐὐκανθυλίδα γρομένους ὄρνιθας,
 τῷ αὐτῷ ἐποίησαν ὀνόματι καλεΐσθαι,
 καθὰ ἔπειν ἢ μεταβαλεῖν αὐτὰς
 ὠνομάζοντο· τὸν δὲ θεράποντα τὸν
 ὀπηδὸν ἔτι Ἄνθου καὶ πάντων τῶν ἀδελ-
 φῶν τῷ παῖδος ἐποίησαν Ἐρωδίον,
 ἀλλ' ἔχον ὅμοιον· ἥσων γάρ ἐστιν
 ἱκανῶς ἔτι πελλεῖ· καὶ εἰ γινέσθαι σύε-
 δρος ἔτις ὁ Ἐρωδὶος ἄνθρωπος, καθά-
 περ

ob corporis imbecillitatem pestem filio depellere non potuit. Cum autem hoc modo extinctum Anthum deflerent, Jupiter & Apollo misericordia ducti, universos in aves mutaverunt: Autonoum in ocnum, quod pater in abigendis equabus segnis fuisset: matrem in corydum, quod se adversus equas armasset, pro filio propugnans: ipsum autem Anthum, Erodi-um, Schoeneum, Acanthum, & Acanthyllida in aves pristinis suis nominibus insignes: famulum Anthi comitem itidem in erodium, sed pello longe minorem. atque hic erodius nuspian antho adsidet, neque anthus

D 2- ephip-

περ εἰς ὃ ἄνθρωπος τῷ ἐφίπῳ, ὅτι
 μέγιστα κακὰ ἔπαθεν ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ
 τῶν ἱππῶν· καὶ ἔτι νυν ὅταν ἀκέσῃ
 Φωνῶντι ἱππῶς, φέρεται μιμνῆμε-
 νος ἅμα τῷ Φωνίῳ.

ή. ΛΑΜΙΑ ἢ ΣΥΒΑΡΙΣ.

Ἰστορεῖ Νίκωνος ἐπεροισμένων δ'.

Παρά τὰ σφυρά τῶ Παρ-
 νασσῶ πρὸς νότον, ὅρῳ
 εἰσιν, ὃ καλεῖται Κιρφίς, ὡς
 πρὸς Κρίσαν, καὶ ἐν αὐτῷ εἰσιν
 ἐπὶ νυν σπήλαιον ὑπερμέγεθες,
 ἐν ᾧ θηρίον ὥς μέγα καὶ ὑπερ-
 φύες, καὶ αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ
 Σύβαριν ὠνόμαζον· τῶ καθ'
 ἡμέραν ἐκάστω τὸ θηρίον ὀπι-
 σθεῖται ἀνήρπαζεν ἐκ τῶν ἀ-
 γρῶν τὰ θρέμματά καὶ τὰς ἀν-
 θρώπους· ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν
 βα-

METAMORPHOSES. 41

ephippa, quod ab equis pessime fuisset tractatus: atque etiamnunc anthus equi vocem audiens fugit, simul eam imitans.

VIII. LAMIA, sive SYBARIS.

Refert Nicander libro 14. Alteratorum.

In imo Parnassi versus meridiem mons est Cirphis, pone Crissam, inque eo etiamnunc antrum prægrande, in quo fera degebat olim ingens & monstrosæ magnitudinis adeo, quam alii Lamiam, alii Sybarin nominabant. Ea fera singulis diebus in agros grassabatur, pecus hominesque rapiens. Jamque Delphi de mutan-

βαλδυσμένων ὑπὲρ ἀναστάσεως
 καὶ χρησημεζομένων εἰς ἰὺ πῖνα
 παρέσονται χώραν· ὁ θεὸς ἀπό-
 λυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς,
 εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι ὡς
 τῷ σπηλαίῳ ἓνα κῆρον τῶν πο-
 λιτῶν· καὶ κῆνοι καθάπερ ὁ θεὸς
 εἶπεν ἐπίειν. Κληρομένων δὲ,
 ἔλαχεν Ἀλκυονέας ὁ Διόμυς ἔ-
 Μεγαλείρης παῖς, μονογυῆς ὢν
 τῷ πατρὶ, καὶ καλὸς ἔκαστῃ
 τῷ ὄψιν, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς
 ἡθῶς· καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν
 Ἀλκυονέα σέψαντες, ἀπήγαγον
 εἰς τὸ τῆς Συβαρδος σπήλαιον·
 Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαίμονα ἐκ
 τῆς Κερήπιδος ἀπὼν ὁ Εὐφύ-
 μος παῖς, γῆρας μὲν ἔχων Ἀξί-
 τος ποταμῶς, νέος δὲ ὢν ἔκ-
 ναιος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ
 πατρὶ, πληγεῖς ἔρωτι, καὶ πυθό-
 μενος

dis sedibus cogitabant, & oraculum consulebant de loco in quem migrarent. Tum Deus, malo eos isto liberatum iri pronunciavit, si manentes vellent ad antrum exponere puerum unum de civium filiis, quod ipsi peragebant. Sorte ad hoc ductus est Alcyoneus Diomi & Meganiræ F. quem unum pater genuerat, & vultu & indole præditus eleganti: eum coronis redimitum, sacerdotes ad Sybaridis speluncam abduxerunt. At vero genii cujusdam impulsu Eurybatus Euphemi F. ab Axio fluvio genus trahens, generoso animo juvenis, à Curetide proficiscens, in Alcyoneum, cum is ad antrum du-

μενΘ καθ' ἴω πνα πέρφασιν ἔρ-
 χοντα , δεινὸν ἐποιήσατο μὴ σκ
 ἀμυῖαι πρὸς δυνάμιν, ἀλλὰ πεί-
 δεῖν οἰκτρῶς ἀνακρεθέντα τ' παῖδα·
 πεισάσας ἔν' ἀπὸ τ' Ἀλκυονέως
 τὰ σέμματα, καὶ αὐτὸς ἵππ' τ' κεφα-
 λῶ ἵππιδέμενΘ, ἐκέλευεν ἀπά-
 γην εἰαυτὸν ἀντὶ τῆς παιδός. ἐπεὶ δὲ
 αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδρα-
 μῶν ἐπὶ τὴν Σύβαριν ἐκ τῆς κείτης
 συναρπάσας, παρῴεσκεν εἰς ἐμ-
 φαῖες, καὶ κατ' τ' πετρῶν ἔρριψεν· ἡ
 ἡ κατὰφερομένη, προσέκρυψε τὴν
 κεφαλὴν πρὸς τὰ σφυρὰ τ' κρεί-
 σης· καὶ αὐτὴ μὲν ἐκ τ' τραύματιΘ
 ἀφανῆς ἐγένετο· ἐκ ἡ τῆς πέτρας
 ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτῶν οἱ
 ἵππιδέμενοι καλεῖσιν Σύβαριν· ἐκ
 ἡ ταύτης ἐπὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ
 Σύβαριν ἐκίησαν.

ceretur, incidit : & amore ejus correptus, scitatus causam viæ, indignum facinus se facturum putavit, si puerum ita misere interfici sineret, neque ei pro viribus suis opitularetur. Itaque Alcyoneo detractas coronas, suo imposuit capiti, seque ejus loco duci jussit: adductusque ad antrum à sacerdotibus, irrupit, Sybarinque è lecto vi abreptam in lucem protulit, ac de faxis præcipitem egit : ea capite ad imos Crissæ processus alliso, eo è vulnere decessit. Cæterum isto è faxo fons erupit: qui ab incolis Sybaris dicitur. Inde etiam Locri urbem Sybarim condiderunt in Italia.

θ' ΗΜΑΘΙΔΕΣ.

Γιορεῖ Νίκανδρῳ ἐπεργισμῶν δ'.

Ζῶς Μνημοσύη μιγείς ἐν
Πιερῷ Μῆσας ἐγύνησεν.
ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τῆτον ἐβασί-
λευσε Πιέρῳ αὐτόχθων Ἡμα-
θίας. καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγύοντο
ἐννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἔστησαν
αὐταὶ Μῆσας, καὶ ἀγῶν ἐγύετο
μουσικῆς ἐν τῷ Ἐλικῶνι. ὅτε
μὲν ἔν αἱ θυγατέρες ᾄδοιεν τῇ
Πιέρῳ, ἐπήχλυεν πάντα, καὶ
ἔδεν ὑπὸ ἡέκεν πρὸς τὴν χο-
ρείαν. ὑπὸ δὲ Μῆσῶν ἴσμεν μὲν
ἔρανος, καὶ ἄσρα, καὶ θά-
λασσα καὶ ποταμοί, ὃ δὲ Ἐλι-
κῶν ἤυξετο, κηλόμενῳ ὑφ' ἡ-
δονῆς, εἰς τὸν ἔρανον, ἄχρῃς
αὐτὸν βελῆ Ποσειδῶν ἐπαυεν
ὁ Πή-

IX. EMATHIDES.

Refert Nicander libro IV Alteratorum.

Jupiter in Pieria congressus
 cum Mneimosyna, Musas
 genuit. Regnabat eo tem-
 pore in Emathia Pierus in-
 digena, eique novem erant
 filiae, quæ chorum suum
 Musis opposuerunt: certa-
 menque Musicum est in He-
 licone commissum. Quando
 autem filiae Pieri canebant,
 omnia caligine obscurabantur,
 nihilque ad choream obtem-
 perabat. At Musarum cantu si-
 stebatur cœlum, astra, mare,
 flumina: & Helico voluptate
 delinitus, ad cœlum usque cre-
 scebat: donec eum consilio
 Neptu-

ὁ Πήλασος, τῇ ὁπλῇ τὴν κρυφίῳ πατάξας· ἐπεὶ δὲ νεῖκεῖ ἦσαν θνητὰ θεαῖς. μέγαλον αὐτὰς αἱ Μῆτορ, καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα· καὶ ἐπὶ νυκτὶ ὀνομάζοντα παρ' ἀνθρώποις, κελυμβὰς, εὐγῆ, κεγχεῖς, κίσα, χλωρεῖς, ἀκαλανθῖς, νήσα, πιπῶ, δρακοντίς.

Ι. ΜΙΝΤΑΔΕΣ.

Ἰστυρεὶ Νίκανδρῳ ἐπεροικιδίων δ'. καὶ Κόρινθα.

Μινύχ τῷ Ὀρχομενῷ ἐγνονον θυγατέρες, Λωκίωπη, Ἀρσίωπη, Ἀλκασθή· καὶ ἀπέβυσαν ἐκτόπως Φιλεργοί· πωλεῖσα δὲ καὶ πὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιπῶσαι τὴν

Neptuni Pegasus inhiabit, verticem pede percutiens. Quoniam autem certamen iniverant mortales cum deabus, Musæ eas in aves transformarunt, numero novem: quæ etiam nunc inter homines nominantur, Colymbas, Iynx, Cenchris, Cissa, Chloris, Acalanthis, Nessa, Pipo, Dracontis.

X. MINYADES.

*Refert Nicander libro IV Alteratorum:
& Corinna.*

Minyas Orchomeni F. habuit filias, Leucippam, Arsippam, & Alcathoën. Hæ operum nimio studio arserunt, plurimumque alias mulieres repræhenderunt, quod urbe

E re-

πλὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκ-
 χιδον· ἄχρι Διόνυσος εἰκαθεὶς
 κόρη παρήνευσεν αὐταῖς μὴ ἐκλεί-
 πην τελετὰς ἢ μυθήματα τῶ θεῷ.
 αἱ δὲ ἐπ' αὐτοῖς· πρὸς δὲ ταῦτα
 χαλεπήνας ὁ Διόνυσος, ἀντὶ κό-
 ρης ἐγχεύει ταῦτα, καὶ λεῶν, καὶ
 πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶ κελεόνην ἐρ-
 ρύη νέκταρ αὐτῶ ἐ γάλα· πρὸς ἣ
 τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δαῖμα.
 καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ κλήρας εἰς ἄγλῳ
 αἱ τρεῖς ἐμβαλῶσαι ἀνέπηλαν·
 ἐπεὶ δ' ὁ κλήρος ἐξέπεσε Λαοκίπ-
 πης, ὅξαρ. θυμὰ τῶ θεῷ δώσαν.
 καὶ ἵππασον τ' ἐαυτῆς παῖδα διέ-
 σπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· κατα-
 λιπῶσαι τὰ οἰκεῖα ἐπὶ πατρός, ἐ-
 βάκχιδον ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ ἐνέμον-
 το κισσόν, καὶ μίλακα, καὶ δάφνην,
 ἄχρ' αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ
 ῥάβδῳ, μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ
 αὐτῶν

relicta in montibus eæ baccha-
rentur. Tandem Bacchus puel-
læ sumpta forma, eas hortatus
est, ne sacra & mysteria Dei de-
fererent: sed illæ animum non
advertebant. Hoc indigne fe-
rens Bacchus, è puella in tau-
rum, leonem, & pardalim est
mutatus: fluxitque ei ex *
nectar & lac. His prodigiis ter-
ritæ, paulo post sortes in ur-
nam coniectas concusserunt:
exiitque fors Leucippæ. Ea
vovit Deo sacrificium, suum-
que filium Hippasum, adju-
vantibus fororibus, dilania-
vit. Inde paterna domo de-
serta, in montibus bacchatae
sunt, pastæque hederam, smi-
lacem, & laurum: donec
eas Mercurius virga tactas,

αὐτῶν μὲν ἢ μὲν ἐγέρου νυκτερίς,
ἢ δὲ γλαῦξ, ἢ δὲ βύζα· ἔφυ-
γον δὲ αἱ τρεῖς πρὶν αὐγλῇ τῇ
ἡλίῳ.

Α Η Δ Ω Ν. ια΄.

Ἰσπερ Βοῖς Οὐρειογενεῖα..

Πανδάρεως ὥκτι τῆς γῆς τῆς
Ἐφεσίας, ἵν' ἐπὶ νυκτὶ Πρηνῶν
πῶτα πρὶν πόλιν, ὧ διδοῖ Δημή-
τηρ δῶρον, μηδέποτε βάρυνθῆναι
τὴν γαστέρα ὑπὸ σιτίων, ὅπσον
αὖν πλεῖστον εἰσενέγκηται· ἐγέρ-
το δὲ Πανδάρειο θυγάτηρ Ἀηδῶν·
πάντῃ Πολύτεχνον τέκτων
ἔγχευεν, ὅς ὥκτι ἐν Κολοφῶνι
τῆς Λυδίας, καὶ πλεῖστον χρόνον
ἐτέρποντο, συνοικεῖντες ἀλλήλοις·
ἐγέρου δὲ αὐτοῖς παῖς μονογε-
νὴς Ἰφύς· ἄρχει μὲν ἔν. θεὸς ἐπί-
μων,

in volucres convertit, vespertilionem, ululam, & byzam: & hæ tres fugiunt radios Solis.

XI. AËDON, seu LUSCINIA.

Narrat Bæus in Ornithogonia.

Pandareus in agro Ephesio habitavit, quo in loco nunc juxta urbem est Prion. Huic Ceres id largita est beneficii, ut venter ejus cibus nunquam gravaretur, quantumcunque ingessisset. Fuit Pandareo filia Aëdon: eam duxit Polytechnus faber, Colophone Lydiæ habitans: plurimumque temporis suaviter una vixerunt, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem fe-

E 3 lices,

ἐπίμων, δ' αἰμόνες ἦσαν· ἐπεὶ
 δὲ λόγον ἀχρεῖον ἀπερρίψαν,
 ὅτι πλεόν ἀλλήλας ἥρας καὶ
 Διὸς Φιλῶσιν. καὶ ἥρα μέμ-
 ψαμένη τὸν λόγον, ἔριν αὐτοῖς
 ἐπεμψεν, ἥ δὲ νεῖκε ἐνέβα-
 λεν εἰς τὰ ἔργα· καὶ Πολυτέχ-
 νῳ μὲν ὀλίγον ἰὼ ἐπὶ δίφρον
 ἀρμάτιον ἐκποιῆσαι, Ἀηδόνι δὲ
 τῶν ἰσὼν ἐξυφῆναι, καὶ σωπί-
 θενται εἰς ἀλλήλας, ὅπως αὖ
 τάχον ἀνυοῦν τὸ ἔργον, τέτω
 θεράπαινα πῶς τῶ ἑτέρῳ γρή-
 ται· καὶ ἐπεὶ δὴ θᾶσσον ἢ Ἀη-
 δὼν τὸν ἰσὼν ἐξύφαινε, (ἥρα
 γὰρ αὐτῇ συνελάμβανεν) ὁ Πο-
 λύτεχνος ἀχθόμενος τῇ νίκῃ
 τῆς Ἀηδόνης, προσεποιήσατο
 πεμφθῆναι, ὅπως αὐτῇ Χε-
 λιδόνα τῷ ἀδελφῷ ἀναπα-
 γάγῃ· καὶ ὁ Πανδάρεως εἶδεν
 ὡς

lices, quandiu Deos debito affecere honore. At postquam inani voce gloriati sunt, magis se invicem amare, quam Jupiter & Juno se mutuo diligant: Juno offensa eo dicto, Eridem ad eos misit, quæ contentionem operum injiceret ipsis. Paululum restabat Polytechno ad curulem sellam conficiendam, & Aëdoni ad pertexendam telam: itaque hanc spon- sionem coëunt, ut uter ipsorum celerius suum opus absolvisset, ei alter famulam daret. Citius telam pertexuit Aëdon, Junone opus adjuvante. Cui invidens victoriam Polytechnus, ad forcerum proficiscitur, simulans se ab uxore missum ad adducendam secum sororem Chelido-

ὑπονοήσας πονηρὸν δίδωσιν ἀπά-
 γην. ὁ δὲ Πολύτεχνος ᾤδραλα-
 βὼν τὴν κόρην ἤρχωεν ἐν τῇ
 λόχμῃ, καὶ ἄλλοις ἠμφίεσεν αὐ-
 τὴν ἐσθήμασι, καὶ τῆς κεφα-
 λῆς ἀπέκειρε τὴν κόρην, καὶ
 ἠπέιλησε θάνατον, εἰ ἐξερεῖ ποτε
 ταῦτα πρὸς τὴν Ἀηδόνα. καὶ ὁ
 μὲν ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία ᾤδραδί-
 δωσι τῇ Ἀηδόνι κατὰ τὰ συγκεί-
 μενα, ὡς θεράπωναν, τὴν ἀδελ-
 φὴν. ἡ δὲ αὐτὴν διέφθειρε πρὸς
 τὰ ἔργα, μέχρις ἢ Χελιδόνις ἔχου-
 σα κάλπιν πλεῖστα ᾤδρα τὴν κρυΐ-
 δα καλωδύρευε, καὶ αὐτῆς ἐπηκροά-
 σαι τὸν λόγον ἢ Ἀηδών. ἐπεὶ δὲ
 ἀλλήλας ἔγνωσαν καὶ ἠπάσαντο,
 ἐπεβέβλουν τῷ Πολυτέχνῳ συμ-
 φοράν. καὶ τὸν παῖδα κατὰκόψα-
 σαι τὰ κρέα ἐν λέβητι συνθεῖσαι,
 ταῦτα μὲν ἤψον. Ἀηδὼν δὲ φρά-
 σαι

nem: & Pandareus nihil mali
fuspicatus, filiam Chelidonem
ei committit. Ei Polytechnus
in sylva virginitatem eripit:
tonsoque capite, aliis eam ve-
stibus induit: mortemque mi-
natus, si quid horum unquam
Aëdoni indicasset: ita domum
reversus, eam uxori loco ancil-
læ, ex pacto tradit. Aliquandiu
eam soror operis exigendis at-
trivit: donec Chelidonis cum
urna ad fontem prolixè suam
deplorans calamitatem, à sorore
exaudita est. Postquam se
mutuo agnoverunt, & consa-
lutaverunt, malum ilico Poly-
techno sunt machinatæ. Fi-
lium ejus in frustra conciderunt,
carnes in ollam conjectas coxe-
runt: cumque Aëdon vicino
suo

σου πρὸς ἑαυτῆς γείτονα, εἰπεῖν
 Πολυτέχνῳ δαίσασθαι τῶν κρεῶν.
 ἀφίκετο σὺν τῇ ἀδελφῇ πρὸς τὸν
 πατέρα Πανδάρων, καὶ ἐδήλωσεν
 οἷα ἐχρήσατο συμφορᾷ. Πολύτεχ-
 νος ἤμαθ' ὅτι ἔργον ἐδαίσατο
 τὰ κρέα, μετεδίωξεν αὐτὰς ἄχρως
 πρὸς τὸν πατέρα, καὶ αὐτὸν οἱ θερά-
 ποντες οἱ ἔργον Πανδάρων συνέλαβον ἔ-
 ἔδυσαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελε-
 βάτο εἰς τὸ οἶκον ἔργον Πανδάρων, καὶ
 τὸ σῶμα ἐναλείψαντες μέλιτι, κα-
 τέβαλον εἰς τὰ πόμηνια· καὶ Πολύ-
 τεχνον μὲν αἰ μῆναι προσίζεσθαι,
 ἐλυμαίνοντο. Ἀἰδῶν ἤ οικλίσθησεν
 πρὸς τὴν παλαιὰν Φιλίαν, ἀπείργη
 ἐκ ἔργον Πολυτέχνου τὰς ἐσθήσας μῆνας.
 ἐπεὶ δὲ αὐτὸ κατεφωράσθησαν οἱ
 γονεῖς τε ἔτι ὁ ἀδελφὸς, μισήσαντες,
 ἐνεχείρησαν ἀποκτείνειν. Ζεὺς ἤντα
 ἔργον μείζον κακὸν ἐμπεσεῖν τῷ οἴκῳ,
 τὸν

METAMORPHOSES. 59

suo mandasset, ut Polytechnum eas juberet edere, ipsa cum sorore ad patrem Pandareum pervenit, indicavitque in quas devenisset misérias. Polytechnus cognito, se filii sui carnes edisse, eas & ad patrem usque infecutus est. At famuli Pandarei eum, quod tantum familiæ Pandarei probrum intulisset, correptum insolubili vinculo constrinxere: corpusque melle inunctum, in pacutum projecerunt: ubi cum muscæ adsidentes eum divexarent, Aëdon ob pristinam miserata amicitiam, eas abigebat. Quod cum depræhendissent parentes & frater, odio concitati eam statuerunt interficere. Sed Jupiter Pandareum miseratus,

τὸν Πανδάρειον οἰκίειρας, ἐποίησε
 πάντας ὄρνιθας· καὶ οἱ μὲν αὐ-
 τῶν ἐξέπησαν ἄρρη πρὸς τὴν
 θάλασσαν, οἱ δὲ εἰς τὸν αἴερα.
 Πανδάρεος μὲν ἔν ἐγχερ αἰλιαίε-
 τ'· ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ἀηδόν',
 ἀλκυόν· καὶ ὅτ' ἐβέλοντο κα-
 παβαλεῖν ἑαυτὰς εἰς τὴν θάλασ-
 σαν. ἀλλὰ Ζεὺς ἐκώλυσεν· ἔτοι-
 τοῖς πλέεσιν οἱ ὄρνιθες αἴσιοι
 φαίνονται· Πολύτεχν' δὲ με-
 ταβαλὼν ἐγχερ πελεκᾶν, ὅτι
 Ἡφαιστ' αὐτῷ πελέκιον ἔδω-
 κεν τεκταίνοντι. καὶ ἐστὶν ἀγροτὸς
 ἔτ'· ὁ ὄρνις φανείς τέκλονι·
 ὁ δὲ τῆς Ἀηδόν' ἀδελφὸς
 ἐγχερ ἔποψ, αἴσι' ἔ' πλέεσι
 ἔ' ὅπ' γῆς φανείς· σὺν αἰλιαίε-
 τω δὲ ἡ ἀλκυόνι μάλλον· Ἀη-
 δὼν' δὲ ἔ' χελιδόνις ἡ μὲν πρὸς
 ποταμὸς ἔ' λόχμας τὸν παῖδα τὸ
 Ἰτῶν

ratus, antequam in domum
 ejus graviora inciderent mala,
 eos omnes in aves convertit:
 quæ partim ad mare usque pro-
 volarunt, partim in aërem sub-
 volarunt. Pandareus mutatus
 est in halæetum, mater Aëdon
 in alcyonem: statimque se in
 mare voluerunt dejicere, sed
 Jupiter id prohibuit: atque hæ
 aves navigantibus sunt secun-
 dæ. Polytechnus in pelecانem
 transiit, quod ei Vulcanus fa-
 brificanti securim dedisset: at-
 que ea avis fabris visa fausta
 est. Frater Aëdonis upupa ex-
 titit, quæ avis terra marique
 est, auspicata: idque magis si
 conjungitur halæeto, aut al-
 cyoni. Aëdon, quæ est luscinia,
 circum fluvios & nemora filium

F

Ityn.

Ἰττω θρῶϊ · Χελιδόνις δὲ ἐ-
 γένετο σῶοικ' ἀνθρώποις Ἀρ-
 τέμιδ' βελῆ, διότι κατ' ἀ-
 νάγκας ἐκλιπῆσα τῶν παρθε-
 νίαν, πλεῖστα τῶν Ἀρτεμιν ἐπέ-
 βοήσεν.

ΚΥΚΝΟΣ. 161.

Ἰσορεῖ Νικανδρ' ἐπερὶ κυκνῶν γ. καὶ
 Ἀρσῆς ὁ Λάκων ἐν ἀσμάτῃ
 Κύκνα.

Απόλων καὶ Θυρίης τῆς
 Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύ-
 κν'· ἔτ' ὡς δαχήμεν τῶν
 ὄψιν, τὸ δὲ ἦθ' ἀχάρις καὶ
 ἀγροικ'· πρὸς κυνηγέσια ἐκ-
 τόπως φιλότιμον· ὥκ' δὲ ὅππῃ
 τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶ-
 ν' καὶ Καλυδῶν'· ἐγγύοντο
 δὲ αὐτὰ καὶ ἐρασάι· πλεῖστοι δ' αὖ
 τὰ κάλλ'· ὁ δὲ Κύκν' καθ'
 ὕπε-

Ityn deplorat. Chelidonis hirundo facta est, hominum contubernalis, Dianæ consilio: quod inuita virginitatem, amittens, plurimum invocasset Dianam.

XII. CYGNUS.

Referunt Nicander libro Alteratorum tertio, & Areus Laco in carmine, cui Cygnus nomen est.

Apollini è Thyria Amphi-
nomi filia natus est Cy-
gnus, facie formosa, moribus
inelegantibus & agrestibus, ni-
mio studio venationibus dedi-
tus: habitabat ruri inter Pleu-
ronem & Calydonem. Multos
habuit ob pulcritudinem ama-
tores: quorum cum præ super-
bia admitteret neminem: mox

ὑπερυψίαν προσίειρ αὐτῶν εἰδέναι· τάχιστα ἢ διαμισσηθεὶς, διὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐρασῶν καταλείπεται· φύλιος δὲ μόνον αὐτῷ σωέμενεν. ὁ δὲ ἔτῃτον εἰ μετρίως ἐξύβρισεν· ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρεῖμα λέοντι ἐν Αἰτωλοῖς, ὅς αὐτὸς τε καὶ τὰ θρέμματά διελυμαίνετο. τῇτον ἔν τῳ φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύκνος ἀνδρσιδὴρ κτεῖναι· καὶ κεῖνος ὑπέχετο καὶ ἀνέειλε μηχανῇ τοιαυτῇ· εἰδὼς ὡς πῶτε ὥραν ἐμελλεν ὁ λέων ὀπιφοιτήσῃν, ἐνέπλησε τὸ γαστέρον πολλῶν σιτίων ἑστίν· καὶ πρὶν πελάσεν ὁ θῆρ, ἐξήμεσεν ὁ φύλιος τὰ σιτία· καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμῷ τροφῇ πύτῃ χρεοῦμενος, ἐχαρὰκώθη ὑπὸ τῷ οἶνῳ· ὁ ἢ φύλιος πειθαλὼν τὸν βράχιονα τῇ ἐσθῇ πῃ ἢ ἐφόρῃ, ἔφραξε τὸ σῶμα τῷ λέοντι· ἀνελών

METAMORPHOSES. 65

omnibus invisus, ab iisque est
 desertus, solo Phyllo apud
 ipsum perseverante: quan-
 quam hunc quoque non me-
 diocribus affecit contumeliis.
 Extiterat sub id tempus apud
 Aetolos ingens leo, qui & in
 ipsos & in pecus grassabatur:
 hunc Cygnus iussit Phylum
 sine ferro interficere: idque is
 in se recepit, leonemque tali
 necavit astu. Cum sciret qua
 hora leo esset superventurus,
 ventrem inplevit multo cibo
 ac vino: cumque bellua appro-
 pinquaret, ea evomit, quæ leo
 famelicus devorans, vini vi est
 stupido sopore obrutus: & Phi-
 lius brachio, cui vestem suam
 circumvoluerat, in os inserto
 leonem suffocavit: sublatum-

F 5 . que

λών δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμεν
 ἐπὶ τὸν ὦμον, ἀπήνεγκε πρὸς τὸ
 Κύκνον· καὶ διεβοήθη ὡς πολλοῖς
 ἐπὶ τῷ καλορθώματι τέτω·
 ὁ δὲ Κύκνος ἕτερον ἄλθον ἐπέ-
 τιθεν ἀτοπώτερον· ἐγώνοντο γὰρ ἐν
 τῇ γῇ ταύτῃ γῆπερ, ὑπερφυές
 τι καὶ μέγα χεῖμα, καὶ πολλὰς
 ἀπεκλίννυον ἀνθρώπους· τέττες
 ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας, καὶ
 ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσῃ μηχανῇ·
 ὁποῦντι δὲ τῷ φυλίῳ πρὸς
 τὸ ἐπίταγμα, καλὰ θεὸν αἰτὸς
 ἤρπαγος λαγὼν ἡμιθνήτα κατέ-
 βαλε, πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰ-
 κεία· ὁ δὲ φύλιος ἀναρρήξας τὸ
 λαγὼν, καὶ αἵματος ἑαυτὸν ἀνα-
 πλήσας, ἐπὶ τῇ γῆς ἔκειτο· οἱ μὲν
 ἐν ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν·
 ὁ δὲ φύλιος πῖσας τὸ σφυρῶν δύο,
 καὶ κατὰ χῶν ἀπήνεγκεν πρὸς τὸν
 Κύκνον·

METAMORPHOSES. 67

que in humeros, ad Cygnum attulit, nomenque apud homines illustre eo facinore sibi paravit. Sed Cygnus alium adhuc difficiliorem ei laborem injunxit. Erant ea in regione vultures monstrosæ magnitudinis, qui multos homines interficiebant, hos eum vivos capere, & ad se perducere quavis ratione jussit. Dubitante Phyllo quomodo hoc mandatum perficeret, divinitus evenit, ut aquila raptum leporem, semianimemque eodem dejiceret, non perlatum ad nidum. Phyllus direpta lepore, sanguine ejus se implevit & humi procubuit: itaque vultures ad eum ut mortuum devolarunt: quorum ille duos pedibus ar-

Κύκνον · ὁ δὲ αὐτῷ τρίτον ἐπι-
 χαλεπώτερον αἶθλον ἐπέταπεν.
 ἐκέλευε γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦρον
 ἐκ τῆς ἀγέλης ταῖς χερσὶ λα-
 βόντα, μέχει πρὸς τὸν βωμόν·
 τὸν δ' Διός · ὁ δὲ φύλιτον ἀ-
 μηχανῶν, ὅτι χεῖρεται πρὸς τὸ
 ὀπίστανμα, ὅξαρ συλλαβέσθαι
 αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα· καὶ πρὸς
 τὴν δόχλῳ πάντῳ ἐφάνησαν
 δύο ταῦροι, πρὸς μίαν οἰσρήσαν-
 τες βῆν, καὶ τοῖς κέρασι τύ-
 πτοντες ἀλλήλους, κατέβαλον εἰς
 τὴν γλῶ · ὁ δὲ φύλιτον ἐπιδὴ,
 παρείθησαν, τὸν ἕτερον ταῦρον ἀ-
 ναψάμεντον ἐκ τῆς σκέλης, ἀ-
 πήγαγεν ἄχρι πρὸς τὸν βωμόν·
 βεβλήσθαι δὲ τῆς Ἡρακλέους ἀμε-
 λῆσαι τῶν ὀπίστανμάτων δ'
 παιδός · τῷ δὲ Κύκνῳ παρέσθαι
 δεινὸν ἀπρωγένην ὥσθ' αὖτις δό-
 ξαν·

reptos tenuit, atque ad Cygnum pertulit. Tertium ei hic, prioribus adhuc magis arduum, imposuit laborem: taurum ab armento jubens manu abducere ad aram Jovis. Phylus cum perficiendæ hujus rei rationem nullam inveniret, Herculis auxilium imploravit. Voto facto, duo ei tauri apparuerunt, qui propter vaccam, quam uterque ardebat, pugnantes cornibus se mutuò in terram prosternebant: cumque elanguissent, Phylus alterum pede correptum ad aram usque attraxit. Voluntate autem Herculis * negligere mandata pueri. Accidit hoc gravissimum Cygno, quod se, quod minimè opinatus erat fore, con-

ξαν· ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν
 ἑαυτὸν εἰς τὸ Κωνώπιον λεγομένον
 λίμνον, καὶ ἠφανίσθη· πρὸς δὲ τὸν
 θάνατον αὐτοῦ, καὶ Θυρή ηἰ μήτηρ
 κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν
 ὑκείνῳ λίμνῳ· καὶ ἐχθρόν τι βελῆ
 Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφοτέρω ἐν
 λίμνῃ· ἀφανισθέντων δὲ, καὶ ἡ λίμνη
 μελινομιάθη, καὶ ἐχθρὸς κυκνεΐη,
 καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ δὲ τῇ ἐν-
 ταῦθα φαίνονται κύκνοι· πη-
 σίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τῇ φυλίσ-
 σῆμα.

ΑΣΠΑΛΙΣ. ιγ'.

Γερῶν Νίκανδρος ἐπερικυμένων β'.

Διὸς ἑνύμφης Ὀδρηΐδος ἐγέ-
 νετο παῖς μελιτῶς· τῷτον ἡ
 μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλῃ
 καλὰ δέ τι Ἡῖρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς
 ἐμίχ-

contemptum videret. itaque præ mœrore animi seipsum abjecit in Conopam lacum, viderique inter homines desiit. Eodemque etiam se Thyria mater, filii mortem non ferens, præcipitavit: amboque in aves mutati sunt in lacu, Apollinis nutu. Ab iis quoque lacus Cygnea appellata est: ac tempore arationis multi ibi visuntur olores. Propè extat etiam Phylli monumentum.

XIII. ASPALIS.

Refert Nicander libro 11 Alteratorum.

Meliteus, Jove & nymp^{ha} Othreide natus est: eum mater, Junonis metu, quòd cum Jove concubuiſſet, in ſyl-
vam

ἐμίχθη· ὁ δὲ παῖς Διὸς βελῆσθαι
 ἠφάνισθη, ἀλλ' ἤυξετο τρεφόμενος
 ὑπὸ μελισσῶν· ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ
 ποιμαίνων πρόβατα, φάγεται ὁ
 Ἀπόλλωνος ἔοθ' Ἰρηίδος νύμφης,
 ἣτις ἔτεκε Μελιτέα τὸ ἐν τῇ ὕλῃ
 παῖδα· θαυμάσας ἣν πρὸς τὸ ὄγκον
 ἔσώμαίτο, ἔπει πλεόν πρὸς τὰς
 μελίσσας, ἀνείλετο ἔκ ἀπηνεγκεν
 εἰς τὰ οἰκία, καὶ ἔτρεφεν ἐν πολλῇ
 πατρὶ, θήμενος αὐτῷ Μελιτέα ὄνο-
 μα, διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη·
 ὑπὸ ἧλθεν αὐτὸν ἔοχρησμός, ἐν ᾧ
 ποτε θεὸς εἶπε, σῶζειν ὁμόγνιον ὄντα
 τὸ ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον.
 Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα λυδρῶθη,
 ἀνὴρ ἐγένετο γυναικί, καὶ πλείστων
 ἤρξε παριοίκων, καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν
 τῇ Φθίᾳ παροπαγορύσας Μελίττω·
 ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένε-
 το βίαιος ἔκ ὑβριότητος· ὃν οἱ μὲν
 ἴππ-

vam exposuit. Puer Jovis voluntate servatus, & apibus nutritus, adolevit. In eum oves pascens incidit Phagrus, frater ejus uterinus, Apollinis F. miratusque molem corporis, magisque etiam apum facinus, secum eum domum transtulit, magnoque studio educavit, imposito Melitei nomine, quod esset ab apibus nutritus. Venit ei etiam oraculi in mentem, quo illum Deus aliquando salutem fratri ab apibus nutrito allaturum monuerat. Puer simul atque virilem attigit ætatem, præclare se gessit, plurimisque vicinorum præfuit, & in Phtia urbem Melitam condidit. Exstitit ea in urbe tyrannus violentus atque contumeliosus,

G

Ὀπιχώριοι ἐδί' ὀνομάζουσι, ὑπὸ
 δὲ τῶν ξένων τάρταρον ἐκα-
 λεῖτο. ἔτι ἂν τις διαβοηθεῖη
 παρθένον ὅτι καὶ τῶν ἐγχω-
 ρίων, ἀπὴν αὐτῷ καὶ ἐμίγυν-
 το πρὸ γάμου καὶ βίαν. τότε
 δι' ἐν εἰρήρ πρὸς τὰς θέρα-
 πιας ἀπάγην Ἀσπαλίδαν τὴν θυ-
 γατέρα τὴν Ἀργαίαν τῆ. ὅκ ἀσή-
 μων· ἡ δὲ παῖς ὡς ἐκπυρ-
 ὁ λογὸς ἐγέρτο, πρὶν ἀφικέσθαι
 τὰς ἀπάγοντας ἀνῆρτησεν ἐαυ-
 τῇ· τῆς δὲ πρᾶξεως ἔπω δια-
 βοηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπα-
 λίδος Ἀσυχίτης ὤμοσεν, ὅτι
 πρότερον τίσεται τὸν τύραννον, ἢ
 τὸ σῶμα καθαιρήσῃ τὸ τῆ ἀδελ-
 φῆς· ἐνδύς δὲ τάχιστα πρὸς τὴν
 τῆς Ἀσπαλίδος, καὶ κρύψας
 πρὸς τὴν δῶνυμον πλάσαν τὸ
 ξίφος, ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν
 ἀντί-

liosus, cujus adeo nomen incolæ non edunt: peregrini Tartarum appellabant. Is, si qua ejus loci virgo ob formæ pulcritudinem celebraretur, vi eam ante nuptias abductam vi-
 tiabat. Atque eo tunc tempore ministros jusserat adducere sibi Aspalidem, Argæi non ignobilis viri filiam, quæ rei fama divulgata, ante adventum eorum quibus abducendi sui negotium erat datum, seipsam suspendit. Facto adhuc latente frater puellæ Aftygites jurat, priusquam sororis corpus deponeret, se in tyrannum vindicaturum: illico vestem Aspalidis induit, gladioque ad sinistrum latus abdito, quod adolescens adhuc esset, ~~remine~~

ἀντίπαυς ὢν· παρελθὼν δὲ εἰς τὰ
 οἰκία, γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλα-
 κτον τὸν τύραννον, κλείνῃ· οἱ δὲ
 Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀσυχίτῳ ἐσε-
 φάνην, ἢ μεία Παιάνων πρε-
 πεμπον· τὸ δὲ σῶμα τῷ τυράν-
 νῳ κατεπένησαν, εἰς ποταμὸν ἐμι-
 βαλόντες, ὃν ἔτι νυῦ ἐξ ἐπεί-
 νῃ τῷ χροῶντι Τάρταρον καλεῖσι·
 τὸ δὲ σῶμα τὸ τῆς Ἀσπαλί-
 δος ἐξεργαζόμενοι πάντα τρόπον,
 ὥπως κηδεύσωσιν ὀππότε, οὐκ
 ἠδυνήθησαν εἶναι· ἀλλὰ τῷ
 μὲν ἠφάνισθη καὶ ἁ θεόν· ἀντὶ
 δὲ τῷ σώματι ἐφάνη ξόανον
 ὡς τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐση-
 χός· ὀνομάζεται δὲ ὡς τοῖς
 ἐγχωρίοις τῷ ξόανον Ἀ-
 σπαλὶς Ἀμειλήτη Ἐκαέρῃ, ὃ
 καθ' ἑκάστον ἔτος αἱ παρθένοι
 χίμαρον ἄθροον ἐκρήμνων, ὅτι
 καὶ

sexum è vultu agnoscente, in domum tyranni pervenit, eumque nudum incustoditumque interficit. Melitenses Aftygitem corona decorant, Pæanaſque accinendo deducunt: cadaver tyranni in flumen demergunt, quod ab eo uſque tempore hodieque Tarrarum vocant. Corpus autem Aſpalidis ad honeſtam ſepulturam ſummo ſtudio requirentes, nuſpiam invenire potuerunt, quod id Deus de medio ſuſtuliffet. Loco autem corporis ſtatua juxta Dianæ ſtans apparuit: idque ſimulacrum incolæ Aſpalidem vocant Ameiletam Hecaergam: & quotannis virgines hœdum intactum in ejus honorem, præci-

καὶ ἡ Ἀσπάλις παρθένη ὄσα,
ἑαυτὴν ἀπηγχόνησεν.

ΜΟΥΝΙΚΟΣ. ιδ'.

Γερῆ Νίκανδρῳ ἐπιρριμάν β'.

Μένιχῳ ὁ Δρύαντῳ ἔβασί-
λυσσε Μολοσσῶν, καὶ ἐγλύετο
μάνλις ἀγαθὸς, καὶ ἀνὴρ δίκαιος.
ἔρχεν ἡ παῖδας ἐκ Ληλάντης Ἀλ-
κανδρον, ἀμείνονα μάνλιν ἑαυτῷ, καὶ
Μεγαλήτορα, καὶ Φίλαιον, καὶ θυ-
γατέρα Ἰπερίπωλον. τέτρες γυρο-
μένης πάντας ἀγαθὸς ἐδδικαίως
ἐφίλησαν οἱ θεοί. Ἐπεὶ ἡ αὐτὸς ἐπὶ
τῷ ἀγρῶν νυκτὸς ἐπελθόντες λησταὶ
συνελάμβανον. οἱ ἡ ἐκ τῷ πύργων
ἔβαλλον. καὶ γὰρ ἦσαν αὐτοῖς ἰσχυροί,
πῦρ ἐνέβαλλον οἱ κλῶπες εἰς
τὰ οἰκία. Ζεὺς δὲ καὶ περὶ αὐ-
τὸς ὁσιότητος ἔνεκα, τελευτήσας
οἰκίαν.

• pitem dabant, quod & Aspalis virgo seipsam suspendisset.

XIIII. MUNICHUS.

Refert Nicander libro 11. Alteratorum.

Molossorum rex fuit Munichus Dryantis F. vates egregius, idemque vir iustus. Is è Lelanta filios habuit, Alcandrum, qui vaticinio patri præstabat, Megaletorem, Philæum, filiamque Hyperippam. Eos omnes ob probitatem dii dilexerunt. Quadam nocte eos latrones subito in agris circumvenerunt, cumque pugnae impares de turribus se defenderent, ignemque latrones domibus injicerent: Jupiter habitata eorum pietatis ratione,

G 4 miser-

οἰκίσω θανάτῳ· μετάβαλε δὲ
πάντας εἰς ὄρνιθας. καὶ ὑπέρω-
πη μὲν, ἐπεὶ Φυγῆσαι τὸ πῦρ εἰς
ὑδῶρ κατέδου, γέγονεν αἶψα·
οἱ δὲ ἄλλοι ἐκ τῆς πυρὸς ἀνέπλησαν,
Μένιχῳ μὲν τερόρχης γυρόμε-
νον, Ἀλκαυδρῳ δὲ ὀρχίλῳ·
Μεγαλήτῳρ δὲ Ἐφίλαϊῳ, ὅτι τὸ
πῦρ φεύγοντες διὰ τῆς τοίχης ᾤδρα
τὴν γλῶτταν ἔδυσαν, ἐγόνοντο μικροὶ
δύο ὄρνιθες. καὶ ἐστὶν ὁ μὲν αὐτῶν
ἰχθυόμων· Φίλαϊῳ δὲ ὀνομάζε-
ται, κύων· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἐγέ-
νετο κνιπολόγος πιπῶ· πρὸς τού-
τῳ αἰετῶ πόλεμος ἐστὶ Ἐρωδιῶ·
κατάγνυσι γὰρ αὐτῶν τὰ ὠὰ, κό-
πτει τὴν δριμύτην διὰ τῆς κνίπας·
καὶ εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σῴομαι ἐν
ὑλῇ Ἐᾤδρα καθιμῶνας· αἶψα
δὲ ἐγόνοντο πρὸς λίμνας τε καὶ θα-
λάσση.

ME-

METAMORPHOSES. 81

miserrima morte perire non est passus, sed in aves transmutavit. Et Hyperippa quidem, quoniam ignem fugiens, aquā subiit, facta est fulica: cæteri ex igne evolarunt, Munchus buteo, Alcander orchilus factus. Megaletor & Philæus, quod ignem fugientes per parietem ad terram se demississent, in exiguas aviculas abjecerunt: hic in eam quæ canis dicitur, ille in ichneumonem: mater in piponem, quæ culices muliones legit. Cum hac bellum est aquilæ & erodio, quorum ova confringit, dum quercum cædit propter culices. Vivuntque una reliqui in sylvis & latebris, fulica ad lacus & mare obversante.

XV. ME-

ΜΕΡΟΠΙΣ. ΙΕ.

Ἰστρεῖ Βοῖϑ Οἰνηθογενίαι· β'.

Ε'ὐμήλας τῷ Μέροπϑ ἐγρόν-
 το παῖδες ὑπερήφανοι καὶ
 ὑβρισταί· Βύσσα καὶ Μεροπίς καὶ
 Ἀΐρων· καὶ ὥκην Κῶν τὴν Με-
 ροπίδα νῆσον ἣ δὲ γῆ πλεῖστον
 αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν, ὅτι μό-
 νῳ θεῶν ἐτίμων, καὶ ὄπιμε-
 λῶς αὐτὴν ἡργάζοντο· ἔτοι ἀν-
 θρώπων ἔδενι σωήλθον, ἔτε εἰς
 ἄστυ καλῶντες, ἔτε πρὸς εἰλα-
 πίνας καὶ θεῶν ἐορτάς. Ἀλλ' εἰ
 μὲν Ἀθηναῖς τις ἱερὰ ποιῶν ἐκά-
 λεσεν τὰς κόρας, ἀπέλεγεν ὁ
 ἀδελφὸς τὴν κληῖσιν· ἔ γάρ α-
 γαρπῆν ἔφη γλαυκῷ θεῶν, ὅτι
 ταῦς αὐταῖς χώραις κόραις ὀφ-
 θαλμὸς ἐνὶ μέλας· ἐχθαίρειν
 δὲ πᾶσαν γλαῦκα τὴν ὄρνιν.
εἰ δὲ

XV. MEROPIS.

Refert Bæus de Avium ortu libro 1.

Liberos habuit Eumelus
 Meropis F. superbos &
 injuriosos. Byssa, Meropis, &
 Agron ii erant: habitabantque
 Con insulam Meropidem. Iis
 terra plurimos edebat fructus:
 quia hanc solam deorum vene-
 rabantur, solumque diligenter
 colebant. His nulli erant cum
 hominibus congressus, neque
 vel in urbem intrabant, vel so-
 lennes epulas & festos Diis dies
 obibant. Nam si ve puellæ ad
 rem Minervæ sacram facien-
 dam invitarentur, frater recu-
 sabat, gratas cæsiæ deæ sorores
 suas nigris præditas oculis ne-
 gans, sibi que invisam omnino
 esse

εἰ δὲ καλῶεν ᾧδ' αὖ τὴν Ἀρ-
 τεμιν νυκλὶ φοῖλον ἔλεγε μισεῖν
 θεόν· εἰ δὲ πρὸς Ἑρμῆ σπον-
 δὰς, κλέπῳ ἔλεγε καὶ τιμῶν
 θεόν· καὶ οἱ μὲν πλεῖστάκις ἐ-
 κερτόμεν. Ἑρμῆς δὲ καὶ Ἀθηναῖ
 καὶ Ἀρτεμις χολέμενοι νυκλὸς
 ἐπέσθον αὐτῶν τοῖς οἴκοις· Ἀ-
 θηναῖ μὲν καὶ Ἀρτεμις εἰοικῆαι
 χώρας· Ἑρμῆς δὲ ποιμένε' ἔ-
 χων πολλὴν καὶ τὸν Εὐμήλον ὅ
 τὸν Ἀργεῶνα περὶ σαυροδύνας πα-
 ρεκάλε' ᾧδ' αὖ τυχεῖν εἰς δαῖτα·
 διδόναι γὰρ ἱερὰ μετὰ τῶν ἄλ-
 λων ποιμένων Ἑρμῇ. Βύσαν δὲ
 καὶ Μεροπίδα πρὸς τὰς ὀμήλι-
 κὰς ἐπέθεν ἐκπέμπειν εἰς τὸ τῆς
 Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος· ἄλ-
 σ'·, καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν Ἑρ-
 μῆς. Μεροπὶς δ' ὡς ἤκισθεν ἐξύ-
 βρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς·
 ἡ δὲ

esse ululam avem ajens : sive ad Dianæ sacrificium vocarentur, deam se odisse dicebat noctambulam : sive ad Mercurii libationes, furem Deum à se non honorari dicebat. Cum nullum maledicendi finem facerent, irati Mercurius, Minerva & Diana, noctu ad eorum ædes pervenerunt, hæ virginum forma ; ille pastoris habitum ferens, Eumelum & Agronem compellans ad convivium invitabat, quod ipse cum cæteris pastoribus Mercurio rem sacram fecisset : simulque hortabatur, ut Byssam & Mero-
pidem in lucum Mineræ & Dianæ ad æquales mitterent. Cum his auditis Meropis nomen Mineræ afficeret contu-

H melia,

ἡ δὲ αὐτὴ ἐποίησεν ὀρνίθιον
 γλαῦκα · Βύσα δὲ τῷ αὐτῷ
 ὀνόματι λέγεται, καὶ ἐστὶ Λα-
 κοθέας ὄρνις. Ἀγρων δὲ ὡς ἐ-
 πύθετο ἀρπάσας ὀβελὸν ἐξέδρα-
 μεν · Εἰρμῆς δὲ αὐτὸν ἐποίησε
 χαρὰ δειλόν · Εὐμηλῶ δὲ τὸν
 Εἰρμῶ ἐνείκεσεν, ὅτι μετεμόρ-
 φωσεν αὐτὸς τὸν ἥϊον · ὁ δὲ κα-
 κῆϊνον ἐποίησε νυκτικέρακα καὶ
 καλῖγελον.

ΟΙΝΟΗ. 15'.

Γιορεῖ Βοῖῶ Οἰνογενίας β'.

Παρά τοῖς λεγομένοις ἀνδράσι
 Πυγμαίοις ἐγίνετο παῖς ὄνομα
 Οἰνόη, τὸ μὲν εἶδος ἔμεμπή, ἀχα-
 ρις ὃ τὸ ἦθος καὶ ὑπερήφανος ·
 ταύτῃ φροντὶς ἐδεμίαι ἐγένετο τῆς
 Ἀρτέ-

METAMORPHOSES. 87

melia, in aviculam ululam ab ea mutatur. Byssa nomen suum retinuit, facta Leucothæ avis. Agron audita re, veru arrepto accurrit: eum Mercurius transformatur in charadriam (sive is Latinis est rupes) Eumelum quoque ob mutatum filium sibi convitium facientem, in corvum nocturnum seu cicumam convertit, avem malorum nunciam.

XVI. OENOË.

Ex Bœi, de Avium ortu, libro secundo.

Apus Pygmæos puella fuit Oenoë, forma non contemnenda, cæterum moribus inveniustis & superbis: & quæ nihil neque Dianam neque Ju-

Ἀρτέμιδι Ⓞ ἔδ' Ἡ'ρας· γαμεθεῖσα
 ἢ Νικοδάμανι τ' πολιτῶν ἐνὶ με-
 τρίῳ καὶ ὀππικῇ, ἔτεκε παῖδα Μό-
 ψον· καὶ αὐτῇ Πυγμαῖοι πάντες
 καλὰ Φιλοφροσύνῳ πλείστα δῶρα
 πρὸς τῷ γένεσιν τῷ παιδὸς ἀπή-
 νεγκαν· Ἡ'ρα δὲ μεμφθεῖσα τῷ
 Οἰνόλῳ, ὅτι αὐτῷ σὸν ἐτίμα, γέ-
 ρανον αὐτῷ ἐποίησεν, καὶ τὸν αὐ-
 χένα μακρὸν ἔλκυσε· καὶ ἀπέ-
 δειξον ὑψιπετῇ Ὄρνιθα· καὶ πό-
 λεμον ἐνέβαλεν αὐτῇ τε καὶ τοῖς
 Πυγμαίοις· Οἰγὸν δὲ Διὰ τὸν πό-
 θον τῷ παιδὸς Μόψῳ, πρὶςπέτετο
 τὰ οἰκία, καὶ σὸν ἐξελίμπανε·
 Πυγμαῖοι δὲ καθοπλισάμενοι πάν-
 τες, ἐδίωκον αὐτῷ· καὶ ἐκ τῆς
 ἐπὶ ἐ νυῖ Πυγμαίοις ἐ γράνοις
 πόλεμⓄ ἐνέστηκε.

nonem curaret. Nupta Nico-
damanti mediocri & probo ci-
vi, filium peperit Mopsum:
ob cujus natales Pygmæi uni-
versi, benevolentia ergo, plu-
rimis eam donis affecerunt.
Sed Juno Oenoæ infensa, quæ
nullo honore ipsam dignare-
tur, in gruem eam mutavit,
collumque in longum protra-
xit, & avem alte volantem fe-
cit: interque eam & Pygmæos
bellum excitavit. Oenoë au-
tem desiderio filii Mopsi, abs-
que intermissione domos cir-
cumvolitavit, quam Pygmæi
omnes, armis sumtis, possiga-
runt. Atque ab eo tempore in
hunc usque diem, inter Pyg-
mæos & grues bellum est.

ΛΕΥΚΙΗΠΟΣ. ιξ'.

Γοργὴ Νίκανδρος ἐπεροικιζόμενος β'.

Γαλάττα ἡ Εὐρυτίς τῷ Σπάρ-
 των ἐγήμαρ ἐν Φαίῳ τῆς
 Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίωνι,
 ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γῆν ἔχοντι,
 βίῃ δὲ ἐνδεῇ· ἔτ', ἐπεδὴ ἐσκύ-
 μων ἡ Γαλάττα, ἤυξαν μὲν
 ἄρρενα γνέσθαι αὐτῷ παῖδα· προη-
 γόρῳ δὲ τῇ γυναικὶ, εἰς γυνήσῃ
 πόρῳ ἀφανίσαι· καὶ ἔπος μὲν ἀπὼν
 ἐποίμανεν τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γα-
 λατῇ θυγάτηρ ἐγένετο, καὶ καλοικ-
 τεύεσθαι τὸ βρέφος, καὶ τὴν ἐρημίαν
 οἴκῃ λογισαμένη, συλλαμβανόν-
 των δ' ἐπὶ τοῖς ὀνείρων τοῖς μάν-
 τρων, οἱ προηγόρῳ τὴν πόρῳ ὡς
 πόρῳ ἐκτρέφειν, ἐψόσαντο τὸν
 Λάμπρον ἄρρεν λέγασθαι τεκεῖν,
 καὶ

XVII. LEUCIPPUS.

Est narratio Nicandri ex libro Mutatorum altero.

Filia Eurytii Spartonis Galatea, Phæsti (quæ est Crætæ urbs) nupsit Lampro Pandionis F. viro natalibus non obscuris, sed inopi. Is cum uxor gravida esset, voto masculam sibi prolem expetens, edixit mulieri, si filiam peperisset, uti ne eam tolleret: simul ad oves pascendas digressus: Galatea filiam partu edidit, & miserta infantis, solitudinemque familiæ reputans, insomniis adstipulantibus, & ariolis pro filio eam educare jubentibus, Lamprum decepit, filium se enixam professâ:

H 4

puel-

καὶ ἐξέτρεφέν ὡς παῖδα, κῆρον
 ὀνομάσασα Λύκιππον· ἐπεὶ δὲ
 ἤυξετο ἡ κόρη, καὶ ἐγύετο ἄφα-
 τὸν τι κάλλει, δείσασα τὸν λάμ-
 προν ἢ Γαλάττα, ὡς ὅτε ὀκλήσῃ
 ἐπὶ λαθεῖν, κατέφυγε εἰς τὸ τῆς
 Λητῆς ἱερὸν, καὶ πλεῖστα τῷ
 θεῷ ἱκέτευσεν, εἰπὼς αὐτῇ κό-
 ρει ἡ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς
 διώαιτο γνέσθαι, καθάπερ ὅτε
 Καινὸς μὲν Ἀτρεακὸς ἔσται θυ-
 γάτηρ, Βελῆ Πυσφιδῶν ἐγύετο
 Καινὸς ὁ Λαπίτης. Τειρεσίας δὲ
 γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρὸς, ὅτι τὰς ἐν
 τῇ τερόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐν-
 τυχῶν, ἀπέκλεινεν, ἐκ δὲ γυ-
 ναικὸς αὐτὴς ἀνὴρ ἐγύετο, διὰ
 τὸ δράκοντα πολλαῖς· Πάνακτα
 δὲ καὶ ὑπερμήτῃαν πιπρασκο-
 μένῃ ὅτι γυναικὶ μὲν αἶρα-
 δαι τίμον· ἄνδρα δὲ γιομένῃ
 Αἰθωνι

puellamque nomine Leucippi affectam, tanquam filius si esset, enutriit. Cum adolevisset puella, & ineffabili esset pulcritudine, metuens sibi à marito Galatea, cum res diutius tegi non posset, in fanum Latonæ confugit: multisque à Dea precibus contendit, si filia in marem mutari posset: sicut Cænis Atracis filia, Neptuni voluntate in Cæneum Lapitham abiit: & Tiresias ob interfectos in trivio coëuntes angues, de viro mulier fuit factus: rursusque virilem sexum adeptus est, quia draconem sæpenu-
mero * Panactem autem & Hypermetram venditam pro muliere invenisse pretium: cum autem in virum esset mutata,

Αἰθωνί τροφῶν ἀποφέρειν τῶν
 παλῶν· μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν
 Κρηῖτα Σιπυρίτῳ, ὅτι κυνηγε-
 τῶν λαομένῳ ἴδεν τὸν Ἀρτε-
 μιν· ἡ δὲ Λητὼ συνεχῶς ὀδυ-
 ρομένῳ καὶ ἰκετεύσασαν ὠκτῆρε
 τὸν Γαλάτῃαν, καὶ μετέβαλε
 τὸν Φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κή-
 ρον· ταύτης ἔπι μέμνῳται τῆς
 μεταβολῆς φαίσι· καὶ θύσει
 φυτῇ Λητοῖ, ἥ τις ἔφυσεν μή-
 δεα τῇ κήρῃ, καὶ τὸν ἑορτῶν
 Ἐκδύσια καλεῖσιν, ἐπεὶ τὸν πέ-
 πλον ἡ παῖς ἐξέδυσεν· νόμιμον δὲ
 εἶναι ἐν τοῖς γάμοις πρότερον πα-
 ρακλίνεισθαι πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς
 Λοκίπας.

tata, alimenta Aethoni patri attulisse. Cretensem quoque Siproetam mutatum, cum inter venandum lavantem vidisset Minervam. Latona continenter lamentantem & deprecantem miserata est Galateam, puellamque in puerum mutavit. Hujus mutationis etiam nunc Phæstii meminerunt, Latonæque Phytiaë sacrificant, quod virilia puellæ creaverit: Festumque Ecdysia appellant, quod peplum puella exuerit. Lex quoque fert, ut in nuptiis prius accumbant ad Leucippi statuam.

Η ΕΡΟΠΟΣ. ιη'.

Γστρεΐ Βοΐ⊕ Ο'ρνιθογενίας β'.

Ε'υμηλ⊕ ὁ παῖς ὁ Εὐγνώτ⊕ κατώκησεν ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωπῆαις, καὶ αὐτῷ παῖς ἐχλόμενός τ' ἦν Βότρης ὄνομα. ἔτ⊕ ὁ Εὐμηλ⊕ ἐτίμα μεγαλομερῶς τὸν Ἀπόλλωνα· καί ποτε θύοντι αὐτόν, παρών ὁ παῖς Βότρης ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τῷ θένος πρῖν, ὅππῃ τὸν βωμὸν καταθύσαι· μαθὼν δὲ τὸ γεγονὸς Εὐμηλ⊕ παρέκρυσσε καὶ ὀργλῶς πρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτόν, τὸν δαλὸν ἀφελὼν ἐκ τῷ βωμῷ· καὶ ὁ παῖς, καπαρυέντι ἔ' αἵματι, καταπεσὼν ἤσπαιρεν· ἡ δὲ μήτηρ ὡς ἶδεν ἔ' ὁ πατήρ ἔ' οἱ θέραπες, μέγιστον ἐποίησαντο πένθος· Ἀπόλλων δὲ οἰκίει-

XVIII. AEROPUS.

*Narratio Bœi est ex libro de avium ortu
secundo.*

Habitavit Thebis (quæ est
Bœotiæ urbs) Eumelus
Eugnoti F. eique fuit filius
Botres nomine. Pater impen-
se Apollinem colebat. Quo-
dam tempore Botres, cum
ei sacris operanti adesset, ce-
rebrum comedit, priusquam
hostia esset aræ imposita. Id
cum sensisset pater, per iram
titionem ab ara raptum, capiti
pueri impegit : qui sanguine
defluente collapsus palpitavit.
Mater & pater atque famuli re
conspecta, maximum fece-
runt luctum. Sed Apollo pa-
tris, à quo in honore habere-
I tur,

οικλείρας, ἐπεὶ αὐτὸν Εὐμηλῶς
ἐπίμα, ὄρνιθα ἐποίησε τὸν παῖ-
δα ἡέροπον, ὃς ἐπὶ νυῦ· πικρῇ
μὲν ὑπὸ γῆς, αἰεὶ δὲ μελετᾷ
πέτεσθαι.

ΦΩΡΕΣ. ιθ'.

Γισρεὶ Βοῖς Ὀρνιθογενίας β'.

Εἰς Κρήτη λέγεται εἶναι ἱε-
ρὸν ἄνθρωπον μελισσῶν, ἐν
ᾧ μυθολογῶσι τεκεῖν Ρέα τὸν
Δία, καὶ εἶναι ὅσιον εἶδέναι πα-
ρελθεῖν εἴτε θεὸν, εἴτε θνητόν·
ἐν δὲ χρόνῳ ἀφωρισμένῳ ὁράται
καθ' ἑκάστον ἔτος, πλείστον ἐκ-
λάμπον ἐκ τῆς σπηλαίας πυρ· τῆς
δὲ γίνεσθαι μυθολογῶσιν, ὅτ' ἂν
ἐκζέῃ τὸ τῆς Διὸς ἐκ τῆς γυνέ-
σεως αἷμα· κατέχουσι δὲ τὸ ἄν-
τρον ἱερὰ μέλιται, τροφοὶ δὲ Διός·
Εἰς

METAMORPHOSES. 99

tur , misertus , puerum in
avem Aëropum mutavit : quæ
cum etiamnunc in terra pa-
riat , semper tandem volatum
molitur.

XIX. F U R E S.

Refert Baus Ornithogonia libro secundo.

In Creta fertur esse antrum
apibus sacrum , in quo fabu-
lantur Jovem à Rhea partu e-
ditum : & vel Deum, vel homi-
nem quenquam præterire, reli-
gio est. Certo autem cujusque
anni tempore plurimus cerni-
tur ex antro effulgens ignis :
fierique id fabulantur tum ,
cum sanguis de Jovis partu ef-
fervescit. Obtinent speluncam
eam sacræ apes , Jovis nutrices.

Εἰς τῶν παρελθεῖν ἐθάρρησαν
 Λαῖον, καὶ Κελεός, καὶ Κέρ-
 βερ, καὶ Αἰγωλῖος, ὅπως
 πλεῖστον ἀρύσωνται μέλι. καὶ πε-
 ριθήμενοι περὶ τὸ σῶμα πάντη
 χαλκόν, ἀρύσαντο τὸ μέλι τῶν
 μελισσῶν. καὶ τὰ τῷ Διὶ ἰδόν
 σπάργαντα, καὶ αὐτῶν ὁ χαλ-
 κὸς ἐρράγη περὶ τὸ σῶμα. Ζεὺς
 δὲ βροντήσας ἀνέτενε τὸν κεραυ-
 νόν. Μοῖρα δὲ καὶ Θέμις ἐκώ-
 λυσαν. ἔγχετο γὰρ ὅσιον αὐτόθεν
 θανεῖν ἑδέναι. καὶ ὁ Ζεὺς πάν-
 τας αὐτοὺς ἐποίησαν ὄρνιθας. καὶ
 ἐστὶν ἐξ αὐτῶν τὸ γένος τῶν
 οἰωνῶν λαῖοι καὶ κολοιοὶ καὶ
 κέρβεροι, καὶ αἰγωλῖοι. καὶ εἰ-
 σὶν ἀγαθοὶ Φαεινταί, καὶ ὅππ-
 οῦν πλεῖς τῶν ἄλλων ὄρνιθας,
 ὅτε τῷ Διὶ ἰδόν τὸ αἷμα.

Hoc antrum intrare ausi sunt Lajus, & Celeus, & Cerberus, & Ægolius, quam plurimi mellis exhauriendi causa: & corporibus undique ære obtectis, mel apum hauserunt, Jovisque viderunt cunabula. Tum & æs circa eorum ruptum est corpora: & Jupiter intonuit, fulmenque intendit: sed eum Paræ & Themis inhibuerunt, quod fas non esset eo loco quenquam mori. Ergo Jupiter eos omnes in avium naturam transtulit: ab iisque sunt genera avium, quæ laji, colœi (id est graculi) cerberi, & ægolii vocantur: suntque boni auspicii: & præ aliis rebus quod prædicunt perficiunt, eo quod Jovis sanguinem viderunt.

ΧΛΕΙΝΙΣ. κ'.

Ἰσμεῖ Βοῖς β', καὶ Σιμμίαις ὁ Γ' ὀδὸς
 Ἀπόλλων.

Τῆς λεγομένης Μεσσηνιαίας
 παρὲς Βαβυλῶνα πόλιν, ὥ-
 κησεν ἀνὴρ Θεοφιλῆς ἐπὶ πλείστοις
 ὄνομα Κλεῖνις, ἔχων πολλὰς βεῖ-
 ἐς ὄντας, καὶ πρὸς αὐτὰς τῶτον ἐκ-
 τὸς πῶς ἐφίλησεν Ἀπόλλων ἐπὶ Ἀρ-
 τεμῖς, καὶ πλείστοις ὁμῶς τοῖς
 θεοῖς τῶτοις ἀφίκετο πρὸς τὸν
 ναὸν τῶ Ἀπόλλωνος τῶ ἐν Ἱπερ-
 βορέοις, καὶ ἰδεῖν ἱερουργμένας
 αὐτὰς τὰς θυσίας τῶ ὄνων· ὡς αὖτε
 νόμην δὲ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ
 αὐτὸς ἐβόλετο καθάπερ ἐν Ἱπερ-
 βορέοις ἱεράειν τῶ θεῷ, καὶ τῶ ἐκα-
 τὸς μὲν τῶ ὄνων ἔστησεν ὡς αὖτε βω-
 μόν· Ἀπόλλων δὲ ὡς αὖτε ὡς αὖτε
 ἠπέιλησεν ἀποκτενεῖν αὐτὸν, εἰ μὴ
 παύ-

XX. CLEINIS.

*Narrat Bæus libro 11, & Simmias Rhodius
in Apolline.*

A pud Babylonem Mesopotamiæ urbem habitavit Cleinis, vir diis charus, ac opulentus, boum, asinorū, oviumque dives. Hunc mirum in modum dilexerunt Apollo ac Diana: ac sæpe cum istis diis venit ad templum Apollinis, quod est apud Hyperboreos, viditque ei asinos immolari. Reverfus Babylonem, intendit ipse quoque Hyperborico ritu Apollini sacrificare: asinorumque magno numero victimas ad aram constituit. Supervenit Apollo, mortemque se ei illaturum minatus est, nisi hoc absti-

παύσαι τῆς θυσίας πύτης · καὶ
 κατὰ τὸ συνέηδες αἶγας αὐτῶ καὶ
 πρέσβια ἐ βῆς· ἱερῶσαι· τὴν γὰρ
 τῶν ὄνων θυσίαν ἐν ὑπερβορείοις
 αἰγομένῳ, αὐτῶ καθ' ἡδονῶν εἶ-
 ναι· καὶ ὁ Κλεῖνις δείσας τὴν ἀπὸ-
 λῶν, ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆ βωμῆς τὰς
 ὄνους, καὶ τὸν λόγον ὃν ἤκουσεν
 ἐξέφερεν πρὸς τὰς παῖδας· Ἦσαν
 δὲ αὐτῶ παῖδες Λύκιος ὁ Ὀρτύ-
 γις, καὶ Ἀρπασος, καὶ θυγάτηρ
 Ἀρτεμίσχη, παῖδες ἐκ μητρὸς Ἀρ-
 πης· Λύκιος μὲν ἔν ἐ Ἀρπασος
 ἀκρόσαντες, ἐκέλευον ἱερῶσαι τὰς
 ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ ἐορτῇ· Ὀρ-
 τύγις δὲ καὶ Ἀρτεμίσχη πείθεσθαι
 τ' Ἀπόλλωνι προσέτασσον· καὶ πῖ
 τῆτοις ὁ Κλεῖνις ἐπείθετο μᾶλλον·
 Ἀρπασος ὃ ἐ Λύκιος καὶ βίαν ἐκ-
 λύσαντες τ' δεσμῶν, τὰς ὄνους ἀπὸ
 λαυνον ὥσθ' ἃ βωμὸν, καὶ ὁ θεὸς
 ἐνέβα-

neret sacrificio: & pro more capras sibi, boves, ovesque offerret: ita enim se asinorum gaudere immolatione, si ea fiat in Hyperboreis. His minis territus Cleinis, asinos ab altari abduxit: liberisque suis auditum sermonem exposuit. Erant ei ex Harpa uxore filii tres, Lycius, Ortygius, & Harpasus, ac filia Artemicha. Proinde Lycius & Harpasus perficere sacra ista, iisque se oblectare juebant: Ortygius & Artemiche, quorum sententiæ etiam Cleinis adstipulabatur, obediendum Deo pronunciabant. Sed Harpasus & Lycius vi solutis asinorum vinculis, eos ad aram compulerunt. Ibi Apollo in rabiem egit asinos, ita ut Cleinini
& li-

ἐνέβαλεν τοῖς ὄνοις λύσαν· οἱ δὲ
 τῆς παῖδας ἔτῃς θέραπας αὐ-
 τῶν καὶ τὸν Κλεῖνιν κατήσθιον·
 οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τῆς θῆρας ἐπε-
 βοῶντο· καὶ Ἀρπυίη μὲν ἔτι Ἀρ-
 πασον ὥκλειρε Πουδῶν, καὶ ἐποίη-
 σεν αὐτῆς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ
 λεγομένῃς ὀνόματι· Λητώ δὲ καὶ
 Ἀρτεμις ἔγνωσαν ἀνασῶσαι τὸν
 Κλεῖνιν, καὶ τὴν Ἀρτεμίχην,
 καὶ τὸν Οὔρτύγιον, ὅτι οὐκ αἰ-
 ποὶ τῶν ἀσεβημάτων ἦσαν· Ἀ-
 πόλλων δὲ Λητοῖ ἔτι Ἀρτέμιδι δι-
 δωσι τὴν χάριν· καὶ πρόσθεν
 ἢ ἀποθανεῖν μεταβαλὼν ἐποίη-
 σεν πάντας ὄρνιθας· καὶ ἐγέν-
 νετο Κλεῖνις μὲν ὑψιαίη· ἔ-
 τι δὲ ὅσπερ ὄρνιθων μᾶλλον
 τὸν αἰετὸν, διαγνώσκει δὲ ὁ χα-
 λεπός· ὁ μὲν γάρ ἐστι νεβροφόνος·
 ἄρεμνός, μέγας τὲ ἔτι ἄλκιμος·
 ὁ δὲ

& liberos famulosque mordicus perdere aggrederentur. Ii in extremo constituti periculo, Deorum fidem implorant. Atque Harpam quidem & Harpasum Neptunus miseratus, in aves, non mutatis nominibus, convertit. Latona autem & Diana statuerunt fervare Cleinon, Artemicham, & Ortygiũ, quod piaculi istius infantes essent. Suis Apollo hanc gratiam dedit, ut hos, antequam morentur, in aves commutaret. Cleinis factus est hypsiætos, quod aquilam alte volantem significat, nomen avis post aquilam summæ, quo non difficulter internoscitur: cum hæc interfecitrix hircinulorum sit fusco corpore, magna ac valida, aquila

ὁ δὲ αἰὲς μελάντερον, καὶ ἐ-
λάσων ἐκείνους. Λύκειον δὲ με-
ταβαλὼν ἐγχεῖτο κόραξ τὸ χρωμα
λαύκος· αὐτὸς δὲ βελήϊ Α'πόλλω-
νιον ἐγχεῖτο κυάνειον, ὅτι πρῶτον
ἤλθε Κορωνίδα τὴν φλεγύου θυγα-
τέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ· Ἀρ-
τεμίσχη δὲ ἐγχεῖτο πίφινξ, θεοῖς τε
καὶ ἀνθρώποις προσφιλεῖς ὄρνις·
Ὀρτύγιον ἢ αἰγίδαλον, ὅτι τὸν
πατέρα Κλεῖνιν ἀνέπαθεν αἰγας
ἀντὶ τῶν ὄνων ἱεράειν Ἀπόλλωνι.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗ. καΐ.

Ἰσπεῖ Βοῖον Ὀρνιθογονίας β'.

Τερείνης τῆς Στρυμόνιον καὶ
Ἀρεως ἐγχεῖτο θυγάτηρ Θραῖσ-
σαι· πάντῳ δὲ ἐγχεῖτο Ἰππό-
νος ὁ Τριβαλλεὺς παῖς, καὶ αὐ-
τοῖς ἐγχεῖτο θυγάτηρ ὄνομα Πο-
λυφόν-

aquila autem nigrior ac minor. Lycius in corvum album abiit: deinde tamen Apollinis nutu factus est ceruleus, cum primus de Coronide Phlegyæ filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. Artemiche piphinx facta est, avis Diis hominibusque grata. Ortygius ægithallus, quod patri persuasisset pro asinis capras Apollini immolare.

XXI. POLYPHONTE.

Hæc Bœi narratio ex libro 11 Ornithogoniæ deprompta est.

Thrassam Martis, & Terinæ, quæ Strymone nata fuit, filiam Hipponus Triballi F. duxit. Eo ex conjugio nata est filia, nomine Polyphon-

K lyphon-

λυφόντη· αὕτη τὰ μὲν ἔργα
 τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν. ἐλ-
 θῶσα δὲ εἰς τὸ ὄρεον, Ἀρτέ-
 μιδιον ἐγύετο συμπαίχματα καὶ
 συνήτης. Ἀφροδίτη δέ, ὅτι αὐ-
 τῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα, ἔρωτα
 ἐνέβαλεν ἄρκιον, καὶ ἐξέμεινεν
 αὐτῷ· ἡ δὲ καλὰ δαίμονα οἰ-
 σρήσασα, ἐμίγνυτο τῇ ἄρκιῳ,
 καὶ αὐτῷ ἡ Ἀρτεμις ἰδῶσα,
 ἐκτόπως ἐμίσησεν, καὶ πάντα
 εἰς αὐτῷ ἔτρεψε τὰ θεῖα·
 Πολυφόντη δὲ δείσασα μὴ θῆ-
 ρες αὐτῷ διεργάσωνται. φεύ-
 γουσα ἐξίκετο εἰς τὰ οἰκία τῆς
 πατρὸς, καὶ ἔτεκε δύο παῖδας
 Ἀγχιον καὶ Ὀρειον, μεγίστους
 καὶ δυνάμειν ἔχοντας ἀπλείων.
 Οὗτοι ἐπὶ μὲν ἔτε θεὸν, ἔτε
 ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύβριζον εἰς
 πάντας· καὶ εἰ τῷ ξένων ἐντύ-
 χοιεν,

lyphonte. Hæc re Venerea
 ignominiose spreta, in mon-
 tem se contulit, & consuetu-
 dine ludi ac studiorum Dianæ
 sociam se præbuit. Venus con-
 temtu suarum rerum incitata,
 insanum illi ursi amorem im-
 misit: ita ut furore divino per-
 cita, cum illo corpus miscuerit.
 Diana illo conspecto facinore,
 eam immenso est profecuta
 odio, omnesque in eam con-
 vertit feras. Polyphonte autem
 metuens ne ab his dilaniaretur,
 in patris domum se recepit,
 duosque filios peperit, Agrium
 & Orejum (Agrestem, & Mon-
 tanum diceres) maximos, &
 ingenti præditos robore. Hi &
 deorum & hominum contem-
 tores erant: & si in peregrinum

χοιεν , ἀπάγοντες εἰς τὰ οἰκία
 κατήϊον· Ζῶς δὲ μισήσας αὐ-
 τὰς , ἀπέσφλεν Ἑρμῶ , ὅπως
 κὺ ἐθέλῃ δίκῃ αὐτοῖς ὀπιβά-
 λῃ· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἐβέβλω-
 σεν ἀποκόψαι τὰς πόδας αὐτῶν
 καὶ τὰς χεῖρας· Ἀΐρης δ' ἐπεὶ
 τὸ γῆϑ εἰς αὐτὸν ἀνέφερε Πο-
 λυφόντῃ , τὰτα μὲν ἐξεῖλετο ὁ
 μόρος τὰς παῖδας· ἤλλαξε δὲ
 μετὰ Ἑρμῆ τὴν φύσιν αὐτῶν
 εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Πολυ-
 φόντῃ μὲν σὺν φθελγομένη νυ-
 κτός· ἄτερ σίτης καὶ ποτὲ τὴν
 κεφαλὴν ἰχθῶσα κάτω , τὰς
 δὲ πόδας ἄκρας ἄνω , πλέ-
 μῃ καὶ εἰσεως ἀνθρώποις ἀγ-
 γελῶ· Ὅρειϑ δ' ἐγένετο λα-
 γώς , ὄρνις ἐπ' εὐδενὶ φαι-
 νόμενον ἀγαθῶ· Ἀγχιον δὲ
 μετέβαλεν εἰς γύπα , πάντων
 ὀρνί-

aliquem inciderent, cum domum suam abductum devorabant. Igitur iis infensus Jupiter, Mercurium mittit, ut suo arbitratu in eos animadverteret. Qui cum pedibus eos & manibus truncare cogitaret, Mars, quando ad ipsum Polyphonte genus suum referebat, pueros isto supplicio exemit: & adjuvante Mercurio, eos, homines cum essent, in aves convertit. Polyphonte in stygem mutata est, avem noctu canentem, cibi potusque exortem, caput deorsum, pedes imos sursum habentem, belli & seditionis hominibus nuciam: Orejus in leporem, semper mali ominis avem: Agrius in vulturem, quæ omnium avium

ὄρνιθων ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ
 ἀνθρώποις · καὶ διὰ παντὸς ἡ-
 μερον αὐτῷ κρέως ἐ αἵματι
 ἐνέβαλον ἀνθρωπεύς · τὼ δὲ
 θεράπαιναν αὐτῶν ἐποίησαν ἵπ-
 νῳ · ἡ δὲ μετὰβάλλουσα τὼ
 φύσιν, ἥυξετο θεοῖς, μὴ κα-
 κὸς ὄρνις ἀνθρώποις γινέσθαι.
 καὶ αὐτῆς ὑπέκτισαν Ἑρμῆς ἐ
 Ἀρης, ἐπεὶ καὶ ἀνάγκας ἔ-
 δρασεν, ἃ προσέτασσον οἱ δε-
 πόται · καὶ ἐσιν ἀγαθὸς ἔσθαι
 ὁ ὄρνις ὅτι θήραν ἰόντι ἐ δαΐ-
 τε.

ΤΕΡΑΜΒΟΣ. κβ'.

Ἰσορῆ Νίκανδρῳ ἐν αἱ ἐπεργικμήν.

Τέραμβῳ Εὐσείρῃ τῷ Πο-
 σιδῶνι ἐ Εἰδοθέας νύμ-
 φης Ὁ θρηϊδῳ, ὡκὲς ἐν τῇ γῇ τῇ
 Μη-

est diis hominibusque invisissima: eique perpetuum sanguinis carnisque humanæ indiderunt desiderium. Ancillam eorum fecerunt ipnam: eaque naturam mutans, deos comprecata est, ne mala hominibus avis fieret. idque impetravit à Mercurio & Marte, cum coacta, quod domini mandassent, executam fuisset. Est avis bona euntibus ad venatum, aut convivium.

XXII. TERABUS.

*Hac Nicandri narratio est ex libro I de
Alteratis.*

Euseiro, Neptuni & Eidotheæ nymphæ. Othreidis
F. Terambus fuit filius, in
K 4 Me-

Μηλιέων ὧδ' αὖ τινὲς ὑπώρειαν
 τῆς Ὀΐρου· ἐγχετο δὲ αὐτῷ
 θρέμματ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 ἐποίμαινεν αὐτός· νύμφαι δὲ
 συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐ-
 τὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄδων ἔτε-
 πεν· λέγεται γὰρ μυσικώτα-
 τῶν τότε γινέσθαι, καὶ ἐπὶ βυ-
 κελικαῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι,
 καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς
 ὄρεσι στυγεῖναι· καὶ λύρα πρῶ-
 τ' ἀνθρώπων κεχρηῆσθαι,
 πλεῖστα τε καὶ κάλλιστα μέλη
 ποιῆσαι· τῶν δ' ἐν χάριν λέ-
 γουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε
 νύμφας, καὶ χορεύσαι πρὸς
 τὰ κρέματα τῆς Τεράμβης·
 Πᾶνα δὲ τῶν κατ' ὄρεσιν
 αὐτῷ ὠδ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 π' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 τὴν Ὀΐρου, ἐν τῷ πεδίῳ
 τὰ πρόβατα ποιμαίνειν· ἐξά-
 σιον

Melienſium terra domicilium habens, ad montis Othris radices. Is pecus, quod ei obtigerat copioſiſſimum, ipſe paſcebat, adjuvantibus nymphis, quod eas in montibus canendo oblectabat. Fertur enim ſuæ ætatis hominibus arte Muſica antecelluiſſe, qui & bucolicis carminibus famam reperiffet, & paſtorales ex arundinibus fiſtulam in montibus compoſuiſſet, lyraque primus hominum uſus eſſet, & plurimas elegantiffimasque cantilenas compoſuiſſet. Eam ob rem ajunt apparuiſſe aliquando ei nymphas, & ad ictus pollicis Terambici faltaſſe. Pana verò benevolentia adductum, monuiſſe hominem, ut Othry
 reli-

σιον γάρ τι καὶ ἄπιστον χρεῖ-
 μα χειμῶν ἐπεῖναι μέλειν·
 ὁ δὲ Τέραμβος ὑπὸ μεγα-
 λαυχίας ἐκ νεότητι οἷα θεο-
 βλαβῆς, ἀπελαύνειν μὲν ἐκ
 τῆς Ὀΐδρου εἰς τὸ πεδῖον οὐκ
 ἐγίνωσκεν· ἀπέρριψεν δὲ λό-
 γον ἄχαριν τε καὶ ἀνόηλον εἰς
 τὰς νύμφας, ὅτι γῆρ μὲν εἰ-
 σιν οὐκ ἄπὸ Διός, ἀλλ' ἔτε-
 κεν αὐτὰς ἡ Δεῖνα τῷ Σπερ-
 χει. Πόσιδων δὲ πόθῳ μιᾶς
 αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελ-
 φὰς ἐρρίζωσε, καὶ ἐποίησεν
 αἰγείρας, ἅχρ' αὐτὸς κορε-
 θεὶς τῆς δυνῆς ἀνέλυσε, καὶ
 πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ
 δρχῆς φύσιν· τριαῦτα μὲν ὁ
 Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς
 νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀ-
 λίγον ἐξαίφνης ἐγῆγε κρυμὸς,
 καὶ

relicta, greges in campo pasceret: inusitatum enim & incredibile frigus instare. At Terambus, qui jam inde à puero jactantia ea fuisset, ut à Deo sana privatus ratione judicari posset, greges ab Othry in planiciem depellere in animum nequaquam induxit: nymphas autem ingrato ac fatuo sermone est infectatus, non esse eas Jovis genus, sedè Dina Sperchii natas dicens: & Neptunum desiderio unius de sororibus, Diopatræ nimirum impulsam, reliquas radicibus terræ affixisse, inque alnos mutasse, dum eas concubitus satur dimiserit, pristinaeque naturæ restituerit. Hoc fuit Terambi in nymphas convitium. Parvo post tempore

καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι, καὶ πολλὴ κατέπεσε χιών, καὶ τὰ ποίμνια τῶν Τεράμβων σὺν αὐταῖς ἀτραπῶν καὶ δένδρεσιν ἠφάνισθη· νύμφαι δὲ μετέβαλον καὶ ὀργὴν τὸν Τέραμβον, ὅτι αὐταῖς ἐλοιδόρησε, καὶ ἐγύετο ὑλοφάγος κεράμβυξ. φαίνεται ὅτι τῶν ξύλων, καὶ ἐστὶν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων, καὶ συνεχῶς τὰ γυμνα κινεῖν, μέλας, ὠδμήκης, πέρυγας σερεὰς ἔχων, ἐοικώς τοῖς μεγάλοις κανθαροῖς· ἔστι ξυλοφάγος βῆς καλεῖται· ὠδὰ δὲ θεηλατοῖς κεράμβυξ· τῶτον οἱ παῖδες πᾶντιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες, φέρουσιν· ἡ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέραισι λύρα τῇ ἐκ τῆς χελώνης.

pore subito gelu incidit, quo valles sunt adstrictæ, copiosa-
que nix decidit, & oves Te-
rambi una cum viis ac arbori-
bus perierunt. Nymphæ au-
tem eum, iratæ ob maledi-
ctum, mutaverunt in ceram-
bicum, quæ est avis lignivora,
conspiciturque in lignis, cur-
vis dentibus, malas semper
movens, nigra, oblonga, so-
lidis alis, adsimilis magno-
rum cantharorum: vocatur
bos lignivorus, & apud Thes-
salos cerambix. Hunc pueri
pro ludo habent, caputque
amputantes circumferunt:
quod simul cum alis similitu-
dinem gerit lyræ è testudine
confectæ.

ΒΑΤΤΟΣ. κγ'.

Ἰστέει Νίκανδρ^Θ ἐπεροικιδύων α', καὶ Ἡσί^ο-
δ^Θ ἐν μεγάλαις Ἡοίαις, καὶ Διδύμαρ^χ-
χ^Θ μετ' αὐτοφώσεων γ', καὶ Ἀντίρρ^ν
ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλώνι^Θ ὁ
Ρόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὡς φησι Πάμ-
φιλ^Θ ἐν α'.

Αργεὶς τῷ Φρίξῃ, καὶ Περιμή-
λης τῆς Ἀδμήτης θυγατρὸς
ἐχέοντο Μάγνης· ἔτ^Θ ὤκησεν
ἐξ ἧς Θεσσαλίας, καὶ τὴν γλῶ
ταύτην ἀπ' αὐτῆς Μαγνησίαν προση-
γόρευον οἱ ἄνθρωποι· ἐχέοντο δὲ
αὐτῇ παῖς πείθεσθαι τὴν ὄψιν
ἔμεναι^Θ· ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλων αἰ-
δόντ^α ἔρως ἔλαβε τῷ παῖδι,
καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τῷ
Μάγνη^ι^Θ, Ἑρμῆς ὀπιθελεύσας
τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τῷ Ἀπόλ-
λων^ι^Θ. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ
ἦσαν αἱ Ἀδμήτης βοές· καὶ πρῶ-
τα μὲν

XXIII. BATTUS.

Narrat Nicander libro 1 de Immutatis: & Hesiodus in magnis Eois sive Orientalibus. Didymarchus libro Metamorphoseon tertio: Antigonus Alterationibus, & Apollonius Rhodius in Epigrammatis, ut Pamphilus libro primo perhibet.

Argus Phrixi F. & Perimele Admeto nata, filium habebant Magnetem nomine, qui vicinam Thessaliæ regionem incoluit eam, cui ab eo Magnesiæ nomen homines fecerunt. Filius ei fuit Hymenæus, excellenti forma. Hunc cum Apollo canentem audivisset, amoreque ejus correptus à domo Magnetis non discederet, Mercurius armento boum Apollinis, quod juxta boves Admeti pascebat, insidias ten-

τα μὲν ἐμβάλλει τῷς κυσὶν, αἱ
 ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθμερον καὶ
 κυνάσχιον. αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν
 βοῶν, καὶ τὴν Φυλακὴν ἀπώλε-
 σαν· εἴτα δὲ ἀπελαύνει πόρῃας
 δώδεκα, καὶ ἑκατὸν βῆς ἄζυγας,
 καὶ ταῦρον, ὃς τῷς βυσὶν ἐπέβαι-
 νεν· ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς ἑρῆς πρὸς
 ἕκαστον ὕλιν, ὥς ἂν τὰ ἴχνη
 τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγμ αὐ-
 τὰς ἐλαύνων Διὰ τε Πελάσγων,
 καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος,
 καὶ Διὰ Λοκρίδος, καὶ Βοιωτίας,
 καὶ Μεγαρίδος· καὶ ἐντεῦθεν εἰς
 Πελοπόννησον Διὰ Κορίνθου ἑλ-
 ρίσης ἄγχι Τεγέας. καὶ ἐντεῦ-
 θεν πρὸς τὸ Λύκαιον ὄρεον ἐπο-
 ρεύει, καὶ πρὸς τὸ Μαινάλιον,
 καὶ τὰς λεγομένας Βάτας σκο-
 πιάς· ὧς δὲ ὁ Βάτις ἔσται
 ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ· καὶ ἐπεὶ
 τῆς

dit. Ac primum quidem canibus, armenta ea custodientibus veterum anginamque immittit: eæ oblitæ sunt bouum custodiaeque. Buculas ita Mercurius abigit duodecim, & boves jugi ignaros centum, taurumque armenti virum, caudis singulorum aliquid sylvestris materiae appendit, ad delenda bouum vestigia. agitque armentum per Pelasgos, Achaïam, Phthiotidem, Locridem, Bœotiam, Megarensē agrum, indeque in Peloponnesum per Corinthum & Larissam, Tegeam usque: inde secundum Lycæum & Mænalum montes profectus cum iis est, & speculam Batti. Habebat is Battus in summo scopuli: cumque ju-

τῆς Φωνῆς ἤκουσε παρελαυνομένων
 τῶν μόχων, πρὸς τῶν ἐκ τῶν
 οἰκίων ἔγνω πρὸς τῶν βοῶν ὅτι
 κλοπημαίας ἄνθρωπος ἐμιοῦν ἤτησεν,
 ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ πρὸς αὐ-
 τῶν. Ἐρμῆς δὲ δώσῃν ὅτι τέτοις
 ὑπέχετο· καὶ ὁ Βάτιον ὤμοσε
 πρὸς τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κα-
 τερεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτὰς Ἐρμῆς ἔ-
 κρυψεν ἐν τῷ Πριῶνι πρὸς τὸ Κο-
 ρυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελά-
 σας ἀνὴρ Ἰταλίας ἐξ Ἰσικελίας,
 αὐτὸς ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάτιον ἀλ-
 λάξας ἑαυτὸν· καὶ πρῶτον εἰ
 αὐτῷ συμμένειν ὅτι τοῖς ὀρκίοις
 ἐθέλει· διδὼς ἡ μιοῦν χλαῖναν,
 ἐπυνθάνετο παρ' αὐτοῦ, μὴ κλοπι-
 μαίας βῆς ἔγνω παρελαθείσας. ὁ
 ἡ Βάτιον ἔλαβε τὴν χλαμύδα, καὶ
 ἐμύλυσε πρὸς τῶν βοῶν. Ἐρμῆς δὲ
 χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος αὐτῷ ἐρά-
 πισε

vencorum qui præteragebantur vocem exaudisset, domo egressus, sensit eos esse furtivos: pactusque est mercede silentium, de iis reticendi: eam Mercurius jurato se nemini de his quicquam relaturum Batto stipulatur. Mercurius cum eas in speluncam Prionis ad Coryphasium abdidisset compulsas, quæ est è regione Siciliæ & Italiæ: ad Battum mutata forma revertitur, periculum facturus, an is iusjurandum esset servaturus: data ergo mercedis loco chlæna, percontatur, anne furtivas boves præteragi vidisset? Ibi Battus chlæna accepta indicium facit de bobus. Mercurius bilinguem eum esse indigne ferens, adactò baculo in

πισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ, καὶ μετέβα-
 λεν εἰς πέπρον. καὶ αὐτὸν οὕτως ἐκ-
 λείπει κρύβει· ἔδδ' ἐκαῦμα· λέγεται
 ὅτι ὁ τόπος παροδολόγων ἀγχι νυῖ
 σκοπιὰ Βάτης.

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ. κδ'

Ἰστορεῖ Νίκανδρος ἐπεργισμῶν δ'.

Δημήτηρ ὅτε πλανήτης ἐπὶ
 γῆν ἀπασαν κατὰ ζήτησιν
 τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν
 τῇ Ἀττικῇ· καὶ αὐτὴν ὑπὸ πολ-
 λῶ καύματι ὑποδέχεται Μίσ-
 μη, καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ, ἐμβα-
 λῶσαι γλήχωνα καὶ ἄλφιλον εἰς
 αὐτό· καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπε κατὰ
 τὸ δειψόν, τὸ ποτὸν ἀθροῦν· ὁ δὲ
 παῖς ὁ δὲ Μίσμης Ἀσκαλαβὸς
 ἰδὼν, ἐποίησε γέλωτα· καὶ αὐτὸς
 ἐκέλευσεν ὀρέγην αὐτῇ λέβητα
 βαθύν,

saxum commutat, quod & frigori & æstui omni est obnoxium. Locus adhuc hodie ab iis qui transeunt, Batti appellatur specula.

XXIV. ASCALAPHUS.

Refert Nicander libro 1v de Formarum Alterationibus.

Quo tempore filiam quærens Ceres universam obivit terram, conquievit in Attica: eamque magno cæstro languentem Mismæ excipit, potumque offert, in quo pulegium & farina aquæ erant permixta: quem cum ob sitim Ceres confertim ebibisset, filius Mismæ Ascalabus in risum se convertit: eique denuo lebetem profundum, aut dolium afferri

βαθύν, ἢ πιθάνειν· Δημήτηρ δὲ
καὶ ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ
καταλειπόμενον προσέχεεν· ὁ δὲ
μεταλαβὼν, ἐγύετο ποικίλῃ σκῆ-
σώματι· Ἀσκαλαβὸς, ἢ ὑπὸ
θεῶν ἢ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσσηται·
καὶ ἐστὶν αὐτῷ δίαίτα παρ' ὀχετόν·
ὁ δὲ ὑποκλείνας κεχαρισμένος γί-
νεται Δημήτρι.

ΜΗΤΙΟΧΗ καὶ
ΜΕΝΙΠΠΗ. κέ.

Ἰστρεῖ Νίκανδρος· ἐπεροικιδίων δ', καὶ Κό-
ρινθα ἐπεροίων ἀ.

Ὁρίων· τῷ Ἰσμεῶς ἐν Βοιω-
τίᾳ θυγατέρες ἐγύοντο Μη-
τιόχη καὶ Μενίππη· αὐταί, ὅτε
Ὁρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώ-
πων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ
τῇ μητρὶ· καὶ Ἀθηναῖ μὲν ἐδί-
δασκεν

afferri jussit. Ceres irata, quod reliquum potionis erat, ei infudit: isque mutata natura in variegatam corpore bestiam ascalaphum abiit, diis hominibusque exosam. Degit enim juxta cloacas: & gratam Cereri rem præstat, qui eum interficit.

XXV. METIOCHA & MENIPPA.

*Narrat Nicander libro IV de Immutatis, &
Corinna de Alteratis libro primo.*

Orion Hyriei F. in Bœotia, filias habuit Metiocham & Menippam. Hæ, cum Diana patrem ex hominibus sustulisset, apud matrem educabantur. Minerva porro texen-

δασκεν αὐτὰς ἰσθὲς ἐξυφαίνειν·
 Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλ-
 λειον· ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὄλλω ἔλα-
 βε λοιμὸς, καὶ πολλοὶ ἀπέθνη-
 σκον, θεωρὸς ἀπέστειλεν πρὸς τὸν
 Ἀπόλλωνα τὸν Γορτυνίον· καὶ
 αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς, ἰλάσασθαι
 δύο τὰς Ἑρμινίους· ἔφη δὲ κα-
 ταπαύσιν αὐτὰς τῶν μιλῶν, εἰ
 δύο δυσὶν ἔχουσι παρθένοι θύ-
 ματα γήμοιντο· πρὸς δὲ δὴ τὸ
 μαντεῖον, ἔδεμια τῇ ἐν τῇ πόλει
 παρθένων ὑπῆρχεν, ἄχρη γυνὴ
 θῆσα τῇ χρησμὸν ἐξλέεγκε πρὸς
 τὰς θυγατέρας τῆς Ωρίωνος· αἱ
 οὖν ὡς ἐπύθοντο πρὸς τὸν ἰσθὲν ἔκχ-
 σαι, τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον
 ἐδέξαντο, πρὶν ἢ τῶν Ἰπιδήμιον
 Ἰππιπεςθῶσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νό-
 σον· τρεῖς ἢ βοησάμεναι χθονίους
 δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἔκχουσι θύματα
 γίνον-

texendi artem eas docuit, Venus pulchritudine donavit. Cum autem totam Aoniam invasisset pestis, multique exanimarentur, missi sunt qui Apollinis Gortynii oraculum consulerent. Iis præcepit Deus, ut duos Eriunios Deos demulceant: ac iram Deum placatum iri, si duæ virgines iis immolarentur. In civitate nulla virginum se ad satisfaciendum oraculo obtulit, donec ancilla id Orionis filiabus exposuit ad telam sedentibus. Eæ oraculo cognito, sponte sua pro omnibus mortem oppetere, priusquam popularis lues ipsas intreficeret, delegerunt. Propterea cum manes ter invocassent, professæ se ipsis ultro offerre victimæ

M

loco,

γίνονται, ἐπάταξεν ἑαυτὰς τῇ
 κερκίδι ὡς δὲ τῷ κλεῖδα, καὶ
 ἀνέρρηξαν τὴν σφαγὴν· καὶ αὐ-
 τὰ μὲν ἀμφοτέρω κατέπεσον ἐς
 τὴν γῆν· φερσεφόνη δὲ ἐκ Ἀΐδος
 οἰκλείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν
 παρθένων ἠφάνισαν· ἀντὶ δὲ
 ἐκείνων ἀστέρας ἀνιῶεγκαν ἐκ
 τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες, ἀνη-
 νέχθησαν εἰς ἔρανον, καὶ αὐτὰς
 ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας·
 ἰδρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν
 Ὀρχομένῳ τῆς Βοιωτίας, ἱερὸν ἐπί-
 σημον τῆς παρθένων τέτων· καὶ αὐ-
 τὰς καθ' ἑκάστην ἔτος κήροι τε ἐκ
 κήραι μελίσματα φέρουσι· περσα-
 γορεύουσι δὲ αὐτὰς ἄχρι νυκτὸς Αἰο-
 λῆς, κερωνίδας παρθένους.

ΤΛΑΣ.

loco, radio claviculas percusserunt, ruptoque jugulo in terram corruerunt. At Proserpina & Pluto miserati, virginum corpora è medio abstulerunt, & eorum loco stellas de terra excitarunt, quæ cum apparuissent, in cœlum evaserunt, eosque cometas appellant. Cæterum apud Orchomenum Bœotiæ urbem omnes Aones illustre his virginibus templum dedicarunt, iisque quotannis pueri & puellæ sacra placandi causa offerunt dona : atque etiam nunc ab Aeolensibus eæ Coronides virgines nominantur.

ΥΛΑΣ. κς'.

Ἰστέ Νίκανδρῳ ἐπεριεμύων δ'.

Ηρακλῆς ὅτε μεία τῶν Ἀργοναυτῶν ἔωλε, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀποδειχθεὶς, συνεπήγαγε μεθ' αὐτῶ καὶ Ὑλαν, παῖδα μὲν Κήυκος. * ἰτυποσ' νέον δὲ καὶ καλόν· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ γενὸν ἐξίκοντο ἔξ Πόνου, καὶ τὰ σφυρὰ παρέπλωσαν τ' Ἀργανθώνης, καὶ ἐχέοντο χειμῶν ἐσὶ σὺλῳ, ἐνταῦθα κατὰ βάλλοντες ἀγκύρας, ἀνέπαυσαν πλὴν ναῦν· καὶ Ἡρακλῆς παρέϊχε τοῖς Ἡρώσι τὸ δεῖπνον· ὃ καὶ παῖς Ὑλας ἔχων χρωσὲν, ἦλθε πρὸς τ' Ἀσκάνιον ποταμὸν, ὕδωρ ἀποίσων τοῖς ἀριεῦσι. καὶ αὐτὸν ἰδῶσα νύμφαι, ἔξ ποταμῶ τῆς θυγατέρες, ἠγάσθησαν· ἀρυόμενον δὲ κατὰ βάλλουσιν εἰς

XXVI. HYLAS.

Narrat Nicander libro IV Alteratorum.

Hercules cum Argonautis,
 à quibus erat dux creatus,
 navigans, una secum duxit Hy-
 lam Ceycis F. adolescentem
 pulchrum. Ut ad fauces Ponti
 pervenerunt, & Arganthonos
 procurfus prætervecti sunt,
 tempestate & fluctibus coortis,
 anchoras jecere, navemque in-
 hibuerunt. Præbuit tum heroi-
 bus Hercules cœnam: puerque
 Hylas cum urna ad Ascanium
 amnem ivit, aquam iis allatum.
 Quem ut viderunt nymphæ,
 ejus fluvii filiæ, amore corre-
 ptæ, haurientem in fontem de-
 jecerunt. Cum ad hunc mo-
 dum

εἰς τὴν κρήνην· καὶ ὁ μὲν Ἰῆλας
 ἀφανὴς ἐγένετο· Ἡρακλῆς δὲ
 ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόησε, καταλιπὼν
 τὰς Ἡρώας, ἐξερδυνᾷ πανταχοῦ
 τὸν δρυμόν, καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν
 Ἰῆλαν· νύμφαι δὲ δέισασαί τ' Ἡρα-
 κλέα μὴ αὐτὸν εὖροι κρυπτόμενον
 παρ' αὐταῖς, μετέβαλον τὸν Ἰῆλαν,
 καὶ ἐποίησαν ἡχώ, καὶ πρὸς τὴν βοῇ
 πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ.
 καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδιδύατο, πλείους
 ποιησάμενος ἐξδρεῖν τὸν Ἰῆλαν,
 παρεγμέντο πρὸς τὴν ναῦν· καὶ αὐτοὺς
 μὲν ἔπεισε μὴ τὰ ἀριστέων· Πολύφη-
 μον δὲ καταλείπει ἐν τῷ χωρίῳ, εἰ-
 πως διδύατο ζητῶν ἐξδρεῖν αὐτῷ
 τὸν Ἰῆλαν· καὶ ὁ μὲν Πολύφη-
 μος ἔφη πελοπτήσας· Ἰῆλα δὲ
 δύσσι ἄξει νυκτὶ πρὸς τὴν κρή-
 νην οἱ σπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ
 ὀνόματι εἰς τοὺς ὁ ἱερεὺς Φω-
 νεῖ.

dum è medio sublatus Hylas frustra expectaretur, Hercules relictis heroibus undiquaque sylvam perlustrat, sæpius invocato Hyla. Nymphę autem metuentes, ne apud se absconditum Hylam inveniret Hercules, puerum illum in Echonem commutarunt: itaque sæpe clamanti Herculi, vocem reddidit. Hercules cum diu multumque quæsitum Hylam invenire nequiret, ad navim rediit, & cum heroibus abiit: Polyphemo ibi loci relicto, si qua is ei posset Hylam indagando reperire. Sed Polyphemus morte est præventus. Incolæ autem in hunc usque diem Hylæ sacrificant juxta fontem: eumque nominatim

νεῖ, καὶ εἰς τρεῖς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἡχώ.

ΦΙΓΕΝΕΙΑ. κζ.

Ἰσορεῖ Νίκανδρῳ ἐπερωτιδίων. δ'

Θησέως καὶ Εἰλένης τῆς Διὸς ἐγγύερ θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτῇ ἐξέτρεφεν ἡ δ' Εἰλένης ἀδελφὴ Κλυταμνήστρα· πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Εἰλένη γὰρ πυνηνομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρη πατρὸς Θεσέως ἀπελθεῖν· ἐπεὶ ἢ ἡ στρατεία ἢ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπολοίας ἐν Αὐλίδι κατεΐχετο, προσεσήμαινον οἱ μάντις, ὅτι ἔσοιτο πλῆθς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ διδοῖ σφάγιον αὐτῇ αἰτέγων τῶν Ἀχαιῶν· πρὸς δὲ τὸν

ſacerdos ter vocat, cui Echo
ter reſpondet.

XXVII. I P H I G E N I A.

Reſert Nicander libro IV Alteratorum.

Theſei & Helenę, Jove natę,
filia fuit Iphigenia, eam-
que ſoror Helenę Clytæmne-
ſtra educavit, Agamemnoni di-
cens, ſe eam peperiſſe: nam He-
lena fratribus auſcultans, virgi-
nem ſe à Theſeo diſceſſiſſe aje-
bat. Cum exercitus Græcorum
Aulide, navigationis opportu-
nitate deſtituente, detineren-
tur: ſignificarunt vates, naviga-
tionem expeditum iri, ſi Iphi-
genia Dianę immoletur. Dedit
eam Agamemnon pro victima,
rogatu Achivorum. Ad altare
addu-

τὸν βωμὸν ἀγομένῳ οἱ ἀρχεῖς, ὃ
 προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρε-
 ψαν ἄλλῃ πὰς ὄψεις· Ἀρτεμις δὲ
 ἀντὶ τῆς Ἰφιδρείας ᾧδ' αὖ τὸν βωμὸν
 ἔφηνε μόχον, αὐτὴν ἣν προσωπᾶτω
 τῆς Ἑλλάδος· ἀπὴνεγκεν εἰς τὸν
 Εὐξείνου λεγόμενον πόντον, ᾧδ' αὖ
 Θόαντα τὸν Βορυθένεος παῖδα· καὶ
 τὸ μὲν ἔθνος ἐκείνο τῶν νομάδων
 ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς
 Ἰφιδρείας ᾧδ' αὖ τὸν βωμὸν ἔφηνε
 ταῦρον· αὐτὴν * δοσαυροπόλιν·
 κατὰ ἣν χρόνον ἰκόμενον, ἀπώκισε
 τὴν Ἰφιδρείαν εἰς τὴν Ἀσκληὺ λεγομέ-
 νῳ ᾧδ' αὖ τὴν Ἀχιλλέα, ἣ ἀλλάξασα
 ἐποίησεν αὐτῇ ἀγῆρων ἑὸν ἀθανάτιον
 δαίμονα· καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς
 Ἰφιδρείας, Ὀρειλοχίαν· ἐγένετο ἣ
 Ἀχιλλεΐ σῶοικ'.

adductam principes non sunt intuiti, sed alio quivis oculos averterunt. Diana autem loco Iphigeniæ juvencum ad aram statuit, ipsa longissime à Græcia in Euxinum translata pontum, ad Thoantem Borysthenis F. nomenque ei genti fecit Tauror, quia loco Iphigeniæ ad aram apparuisset taurus, ipsam autem * tempore venisset, transtulit Iphigeniam in Leucen ad Achillem: mutataque natura, eam divam fœcundæ mortisque expertem fecit, nomine in Oreilochiam converso: fuitque uxor Achillis.

ΤΥΦΩΝ. κη'.

Ἰστέρι Νίκανδρῳ ἐπερικερμάτων δ'.

Τυφὼν ἐγέρετο γῆς υἱὸς ἐξαί-
 σιῳ δαίμων πρὸς ἰχθυῶ·
 κατὰ δὲ πλὴν ὄψιν παρηλαγμέ-
 νῳ· ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλὰὶ
 πλεῖστα, καὶ χεῖρες, καὶ πτέρυγες·
 ἐκ δ' ἑὶ τ' μηρῶν μέγιστα δρακόντων
 σπεῖραι· φωνὰς δὲ παντοίας ἠφίε,
 καὶ αὐτὸν εἶδεν ὑπέμενεν εἰς ἀλ-
 κῶν· ἔπος ἐπεθύμησε δ' Διὸς ἔχειν
 πλὴν δρχλῶ, καὶ αὐτὸν ἐπερχό-
 μενον, εἰδὲς ὑπέμενε τῶν θεῶν,
 ἀλλὰ δέισαντες ἔφυγον πάντες
 εἰς πλὴν Αἴγυπτον. Ἀθηναῖ δὲ καὶ
 Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι· Τυ-
 φὼν δ' ἐκ ποδὸς ἐδίωκεν· οἱ
 δὲ περμηθεῖα διέφυγον, ἀλ-
 λάξαντες εἰς ζῶα τὰς ὄψεις.
 καὶ

XXVIII. TYPHON.

Refert Nicander libro 1v de Alteratis.

Terræ filius fuit Typhon,
 genius immenso robore,
 monstrosa forma: nam & capi-
 ta plurima ei nata sunt, & ma-
 nus, & alæ, & ex femoribus
 maxima serpentum volumina:
 omnis generis voces edebat:
 neque ejus vires quisquam
 subsistebat. Is Typhon impe-
 rium Jovis affectavit: impetum-
 que facientem nemo deorum
 substitit, sed omnes in Ægy-
 ptum fugam fecerunt, solis Mi-
 nerva & Jove relictis. Typhon
 è vestigio deos est secutus:
 verum illi calliditate usi, effu-
 gerunt, habitu in bestias mu-
 N tato:

καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐγχεῖτο ἰέραξ,
 Ἑρμῆς δὲ ἴβις, Ἀρης δὲ λέπι-
 δωπὸς ἰχθὺς, Ἀρτεμις δὲ σίλβ-
 ρος· τράγω δὲ εἰκάζεται Διό-
 νυσος, ἔλπω δὲ Ἡρακλῆς, βοῖ
 δὲ Ἡφαιστος, μυγᾶλη δὲ Λη-
 τώ· καὶ ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν
 ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὴν ὄψιν·
 ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει
 κεραυνῷ· καίόμενος δὲ ὁ Τυ-
 φὼν ἔκρυψεν ἑαυτὸν, καὶ ἠφά-
 νισεν πλὴν φλόγα τῇ θαλάσῃ.
 Ζεὺς δὲ οὐκ ἀνίησι, ἀλλὰ μέ-
 γιστον ὄρσος Ἰπιδάλλει Τυφῶνι
 πλὴν Αἴγλην. καὶ αὐτὰ Φύλακα
 τὸν Ἡφαιστον ἵπτι τῷ ἄκρων ἐφί-
 σησιν. ὁ δὲ ἐνερείσας τὰς ἄκμο-
 νας αὐτῷ τραχήλῳ, Διὶ πυρον
 ἐργάζεται μύδρον.

tato : Apollo in accipitrem, Mercurius in ibin, Mars in squamosum piscem, Diana in ælurum, Bacchus in caprum, Hercules in hinnulum, Mulciber in bovem, Latona in murem araneum : alii, ut visum fuit, in alia. Ubi Typhonem Jupiter fulmine perculit, ardens Typhon in mare se ipsum abdidit, flammamque extinxit. Jupiter autem non dimisit eum : sed montium maximum Aetnam ei injecit, inque summitatibus custodem ei Vulcanum apposuit : isque impositis in cervicem Typhonis incudibus, ferreas cudit massas.

ΓΑΛΙΝΘΙΑΣ. ιθ'.

Ἰσπερ Νίκανδρος ἐπεροικιμάν δ'.

Προίτε θυγάτηρ ἐν Θήβαις
 ἐγμέτ' Γαλινθιάς· αὕτη
 παρθένος ὡς συμπαύκλεα ἔπαί-
 ρισα Ἀλκμυῆς τῆς Ἡλεκτρεύω-
 νος· ἐπεὶ δὲ Ἀλκμυῶν ὁ τὸκ
 ἤπ' ἔγχετο Ἡρακλῆος, μοῖραν ἔ-
 λειψάμενος πρὸς χάριν τῇ Ἡρᾷ κα-
 τεῖχον ἐν ταῖς ὁδοῖσι πρὸς Ἀλκμή-
 νην. καὶ αὐτὰ μὲν ἐκαθέζοντο
 κρατῆσσι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Γα-
 λινθιάς δὲ δείσασα μὴ Ἀλκμυῶν
 ἐκρήσῃσι βαρυνομένῳ οἱ πόνοι,
 δραμῶσα πρὸς τὰς μοῖρας ἔ-
 λειψάν ἐξήγαγεν, ὅτι Διὸς βε-
 λῆ γέγονε τῇ Ἀλκμυῇ πᾶς χρόνος·
 αἱ γὰρ ἐκείνων πρὸς κατὰλέλυται·
 πρὸς δὲ τὴν ἐκπωληξίαν ἔλαβε τὰς
 μοῖρας,

XXIX. GALINTHIAS.

*Hac Nicandri narratio est è libro IV Altera-
torum.*

Thebis Proetus filiam ha-
buit Galinthiadem, ludi
& vitæ sodalitate junctam vir-
ginem Alcmenæ, filiæ Ele-
ctryonis. Cum parturiret Alc-
mena Herculem, Parcæ & Lu-
cina in gratiam Junonis eam in
doloribus detinuerunt, mani-
bus suis constrictis sedentes.
Ibi Galinthias verita ne ex do-
loribus moreretur Alcmena,
ad Parcas & Lucinam accurrit,
nuncians Jovis voluntate pue-
rum ab Alcmena partu edi-
tum, actumque esse de ipsa-
rum honoribus. Ad hoc ob-
stupuerunt Parcæ, statimque

μοίρας, ἢ ἀνῆκαν ὧς τὰς χεί-
 ρας. Ἀλκμήλιω ᾗ κατέλιπον ὧ-
 ς αἰῶδινες. ἢ ἐγχεῖτο Ἡρακλῆς,
 αἱ δὲ μοῖραι πένθ' ἐποίησαντο.
 καὶ τὸ Γαλινθιάδ' ἀφείλοντο τὴν
 κορείαν, ὅτι θνητὴ τὰς θεὰς ἐξηπά-
 τησιν. καὶ αὐτὴν ἐποίησαν δουλεῖαν
 γαλιῶ, ἢ δαίταν ἔδωκαν ἐν τῷ
 μυχῶ, ἢ ἀμορφοῦν ἀπέδειξαν τὴν
 δυνάμει. θορόσκεται μὲν γὰρ διὰ τῶν
 ὧτων· τίς δὲ ἀναφέρειται τὸ κύ-
 μενον ἐκ τῆς τραχήλου παύτως ἑκά-
 τη πρὸς τὴν μετὰ βουλὴν τὴν ὄψεως
 ὥκλειρεν καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς
 Διόκνον. Ἡρακλῆς δὲ ἐπεὶ ἠυξή-
 θη τὸ χάριν ἐμνημόνευσε, ἢ αὐτῆς
 ἐποίησεν ἀφίδρυμα ὡς τὸ οἶκον,
 καὶ ἱερὰ προσήνεγκε. ταῦτα νῦν ἐπι-
 τὰ ἱερὰ θεοῖσι φυλάττειται, ἢ
 πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύσιν Γα-
 λινθιάδι πρώτῃ.

manus dimiserunt. Illico etiam Alcmena soluta doloribus, Herculem est enixa. Ad hoc Parcæ luctum instituerunt: & Galinthiadi, quod mortalis deas decepisset, virginitatem ademerunt, inque fraudulentam mutaverunt felem, vitamque in penetralibus attribuerunt, foedumque coitum: nam per aures concipit, & è collo eructatum foetum edit. Hanc vultus mutationem miserata Hecate, sacram sibi eam ministram constituit. Hercules quoque adultus, memor beneficii, juxta ædem ei sacellum collocavit, & sacra fecit: quæ etiam nunc observant Thebani, & ante ferias Herculis, primæ Galinthiadi sacrificant.

ΒΙΒΛΙΣ. Λ΄.

Γ'στρεῖ Νίκανδρῳ ἐπεροικνύων β'.

Α'πόλλωνῳ καὶ Ἀκακαλί-
δῳ τῆς Μίνω θυγατρὸς,
ἐγήμερ παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητῳ.
τῷτον ἢ Ἀκακαλίς δείσασα, Μί-
νω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλιν,
καὶ αὐτὸν ὀπιφοιτῶντες λύκοι,
βελῆ Ἀπόλλωνῳ, ἐφύλαττον,
καὶ ὥρεγον. ὧδ' αὖ μέρῳ γάλα.
ἔπειτα δὲ βεκόλοι περιτυχόν-
τες, ἀνείλονται καὶ ἔτρεφον ἐν
τοῖς οἰκείοις· ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς
ἤυξε, καὶ ἐγήμερ καλὸς, καὶ
δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ
πόρον ἐνεχείρη βιάζεσθαι, τότε
νυκτὸς ὁ Μίλητῳ ἐμβὰς εἰς
ἄκαλον, βελῆ Σαρπηδόνῳ εἰς
Καρίαν ἀποδιδράσκει, καὶ πό-
λιν

XXX. BIBLIS.

Narrat Nicander libro 11 Alteratorum.

In Creta Miletus ex Apollinis & Acacallidis (quæ Minois erat filia) congressu est natus, quem mater Minois metu in sylvam exposuit: ibi eum, lupi accedentes, jussu Apollinis custodiverunt, ac per vices lactaverunt. Deinde ubulci supervenientes sustulerunt, ac domi suæ enutrierunt. Puer ut adolevit, ulcher strenuusque evasit: Minosque desiderio impulsus eum violare intendit: ibi tum Miletus noctu conscenso lembo, consulente Sarpedone, in Mariam profugit: urbeque ibi Mileto

λιν ἔνταυθοῖ κλίσας Μίλητον, ἔ-
 γημεν Εἰδοθέλω πλὴν Εὐρύτου θυ-
 γατέρα τῷ βασιλέως τῶν Κα-
 ρῶν· καὶ ἐγγόνου Δίδυμοι παῖ-
 δες αὐτῶν ΚαῦνⓈ καὶ Βιβλῖς,
 ἀφ' ὧν πόλις ἐστὶν ἐπὶ νυῦ ἐν
 Καρία, ΚαῦνⓈ καὶ Βιβλῖς·
 ταύτης ἐγγόνου πλείστοι μνηστῆρες
 ὀπιχώριοι, καὶ κατὰ κλέⓈ ἐκ
 τῶν πέριξ πόλεων· ἡ δὲ τῶν
 μὲν λόγον ἐποιεῖτο βραχυῶς, αὐ-
 τὴν δὲ ἀφαίⓈ ἔρωσ. ἐξέμεινε
 τῷ ΚαῦνⓈ· καὶ τὸ πάθⓈ, ἄλλοι
 μὲν ἐδιώκον κρύπτειν, ἐλελήθῃ
 τὰς γονεῖς· ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέ-
 ραν εἶχετο χαλεπωτέρῳ δαίμο-
 νι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ
 τῆς πέτρας ἐαυτὴν· καὶ ἡ μὲν
 εἰς τὸ πλεσίον ὄρⓈ παρελθῶ-
 σα ρίπτειν ἐαυτὴν ἐπεχείρησε.
 νύμφαι δὲ κατέχον οἰκίειράσιν,
 καὶ

ileto condita, Eidotheam
 uryti Carum regis filiam in
 atrimonium ducit: nati que
 nt ei gemini liberi, Caunus
 Biblis, unde etiam nunc sunt
 aunus & Biblis Cariæ urbes.
 blidem multi incolarum am-
 verunt, & qui in circumja-
 ntibus urbibus magni essent
 ominis. Quibus illa facile
 retis, infando amore Cau-
 um deperire cepit, qui mor-
 is, quandiu eum ipsa occul-
 re potuit, fefellit parentes.
 um vero in dies magis urge-
 t malus genius, noctu statuit
 ipsam de saxo præcipitem
 re: ac ad proximum digressa
 ontam, adorta est sese præ-
 pitare. Nymphæ autem mi-
 rtæ eam detinuerunt: multo-
 que

καὶ πολλὸν ὕπνον ἐπέβαλον, καὶ αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα, καὶ ὠνόμασαν Ἀμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα, καὶ ἐποίησαν τὸ συνδάλιον ἐπαρίδα. καλεῖται δὲ καὶ τὸ ρέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀρηνιῶν ὡς καὶ τοῖς ὀπιχωρείοις, δάκρυον Βιβλίδου.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΙ, λά.

Ἱστορεῖ Νικανδρὸς ἐπεροικημάτων β'.

Λυκάονος ὃς αὐτόχθον ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ ὃς Δαύνι, καὶ Πόκετι. ὃτοι λαὸν ἀφροίσαντες, ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας ὡς καὶ τὸν Ἀδρίαν· ἐξελάσαντες δὲ τὰς ἐνταυθοῖ οἰκῶντας Ἀύσονας, αὐτοὶ καθιδρύθησαν. ἡ δὲ τὸ πλεον αὐτοῖς τῆς

στρα-

que incusso somno, de mortali
immortalem redegerunt, Bi-
blidem nympham Hamadrya-
dem nominantes: inque suum
nubilum & contubernium
transciverunt. Liquor qui è sa-
cro illo destillat, in hunc usque
liem ab incolis appellatur la-
hrima Biblidis.

XXXI. MESSAPII.

Refert Nicander libro II Alteratorum.

Lycæon indigena filios ha-
buit Japygem, Daunium,
& Peucetium. Hi collecta ho-
minum multitudine, ad Italiæ
adriam venerunt: pulsisque
indigenis, qui tum ibi habi-
bant, ipsi sedes posuerunt.
Major pars exercitus eorum
O consti-

στραῖας ἔποιον, Ἰλνυροὶ, Μεσ-
 σάπιοι· ἐπεὶ δὲ τὸν στρατὸν ἅμα
 καὶ πρὸ γῆν ἐμέρισαν τευχῇ,
 καὶ ὠνόμασαν ὡς ἐκάστοις ἡγε-
 μόνⓄ εἶχε, Δαυνίης καὶ Πό-
 κετίης, καὶ Μεσσαπίης· τὸ μὲν
 ἀπὸ ΤάραντⓄ ἄγει πρὸς πρὸ
 ἑσχατιὰν τῆς Ἰταλίας, ἐγγύεσσι
 Μεσσαπίων, ἐν ἣ πόλις ὤκη-
 ται Βρεντέσιον. τὸ δὲ πρὸς πρὸ
 ἐντὸς τῆς ΤάραντⓄ, ἐγγύεσσι
 Πόκετίων· ἐνδοτέρῳ δὲ τέττα
 τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον Δαύ-
 νιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνοςⓄ ὠνό-
 μασαν Ἰαπύγων· καὶ ἐγγύεσσι
 ταῦτα, πολλὸν πρὸ τῆς Ἡρα-
 κλέης στραλείας· ὡς δὲ τοῖς τότε
 βίⓄ ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νο-
 μῆς· μυθολογοῦσιν ἔν ἐν τῇ
 Μεσσαπίων γῇ πρὸς τὰς λεγο-
 μένας ἱερὰς πέτρας, Φανίῳαι
 νύμ-

constiterat ex advenis Illyricis
 atque Messapiis. Itaque cum
 & exercitum & agrum in tres
 divisissent partes, eisque de
 nominibus ducum nomina fe-
 cissent Dauniorum, Peucetio-
 rum, & Messapiorum: quod à
 Tarento erat regionis usque
 ad extrema Italiæ, Messapiis
 obtigit, in qua conditum est
 Brundisium: quod autem juxta
 * intra Tarentum, Peucetiis:
 antea his mare navigabant
 Daunii. Totam autem gentem
 vocarunt Japyges. Gesta hæc
 sunt multo ante Herculis ex-
 peditionem tempore. Vive-
 batur ea ætate pecoribus & pa-
 cuis. Fabulantur ergo, in Mes-
 sapiorum terra, ad locum cui
 sacra saxa nomen, apparuisse

νύμφας Ἐπιμηλίδας χορεύσας.
 τὰς δὲ παῖδας τῶν Μεσαπίων,
 κατὰ λιπὸνίαν τὰ ποίμνια καὶ
 θρωμένους, εἰπεῖν, ὅτι βέλιον
 αὐτοὶ χορεύσιν· ἔτ' ὁ λό-
 γ' ἤλγωγε τὰς νύμφας, καὶ
 τὸ νεῖκ' ὅτι πλεόν ἐγλύετο πρὸς
 τῆς χορείας· οἱ δὲ παῖδες ὅτι
 μὲν ὡς αὐτοῖς ἀμιλλα πρὸς
 δαίμονας, ἠγνόουν· ἐχόρδον δ'
 οἷα πρὸς ὁμήλικας θνητὰς, καὶ
 ὁ τρέπ' αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως
 ἅτε ποιμένων, ἄμυσ' ὡς· πῶς
 δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον ἢ πλεῖ-
 σον ἐπέδωκεν εἰς κάλλ'· καὶ
 ἐπεκράτησαν χορεύσασαι τῶν παῖ-
 δων, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτὰς τά-
 δε· ὦ κῆροι, τὸ νεῖκ' ἤρα-
 δε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας,
 ὅτι ἐν ὧ ἀφρονες νικώμενοι δώ-
 σετε δίκην· καὶ οἱ παῖδες ἵνα-

περ

nymphas Epimelidas, choros ducentes, pueros autem Mesapiorum, relictis gregibus cum spectassent choreas, dixisse, ipsos melius callere rationem choros ducendi. Fuit is sermo Nymphis molestus, certatumque de præstantia choreas ducendi inter partes aliquandiu: cum quidem pueri sibi cum divinis esse certamen ignorarent, & se cum equalibus mortalibus foeminis contendere opinarentur. Erat puerorum saltandi modus rusticus, utpote pastorum: at Nymphis omnia ad elegantiam subinde accreverunt: victisque pueris, ita eos compellaverunt: Provocastis, pueri, Nymphas Epimelidas: Ergo væcordes, victi dabitis

O 3 pœnas:

περ ἐσήκεσαν ὡδὴ τὸ ἱερὸν τῶν
 νυμφῶν, ἐγώνοντο δένδρα· καὶ
 ἐπὶ νυῦ ἀκέεται Φωνὴ νυκτὸς
 ἐκ τῆς ὕλης, οἷα θρηνηνόντων·
 ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν
 τε ἔπαίδων.

ΔΡΥΟΠΗ. ΛΒ'.

Ἰστρεῖ Νίκανδρος ἐπερικυμίων α'.

Δρύοψ ἐγώνοντο Σπερχεῖς παῖς
 τῆς ποταμῆς, καὶ Πολυδῶ-
 ρης μιᾶς τῶν Δαναῶν θυγατέρων.
 ἔτι ἐβασίλευσε ἐν τῇ Οἴτῃ, καὶ
 θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγώνοντο
 Δρυόπη, καὶ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ
 πρόβατα τῆς πατρὸς· ἐπεὶ δὲ
 αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυῶς Ἀ-
 μαρρυάδες νύμφαι, καὶ ἐποίη-
 σαντο συμπάκλειαν ἑαυτῶν, ἐδί-
 δαξαν

poenas: puerique eo quo constiterant loco, ad Nympharum fanum, in arbores sunt mutati: hodieque exauditur vox noctu ex sylva, veluti ejulantium. Loco nomen est Nympharum & puerorum.

XXXII. DRYOPE.

Narrat Nicander Alteratorum primo.

Dryops Sperchii fluvii F. ex Polydora, una Danaï filiarum, regnum obtinuit in Oeta, unicamque habuit filiam Dryopen, quæ patris greges pascibat. Sed cum eam summo-
pere amarent Hamadryades nymphæ, suorumque locorum fociam adscivissent, docuissentque carminibus deos celebrare.

δαξαν ὑμνεῖν θεὸς, καὶ χορεύειν·
 ταύτῃ ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύ-
 σαν, ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐ-
 γῆετο πρῶτα μὲν κλέμμυς· ἐ-
 πεί δ' ἡ Δρυόπη γέλοισα μετὰ
 τῶν νυμφῶν καὶ πάγκριον ἐποιή-
 σαρ τῷ κλεμμυῖ, καὶ αὐτῷ
 ἐνέθετο εἰς τὰς κόλπους, μετα-
 βαλὼν ἀντὶ τῆς κλέμμου, ἐ-
 γῆετο δράκων, καὶ αὐτῷ κατέ-
 λειπον αἱ νύμφαι πλοηθεῖσαι· Ἀ-
 πόλλων δὲ Δρυόπη μίγνυται· ἡ δ'
 ὥχετο Φλόγισσιν πείθοσθαι εἰς
 τὰ οἰκία τῆς πατρὸς, καὶ οὐδὲν ἔφα-
 σε πρὸς τὰς γονεῖς· ἐπεὶ δ' ἐγη-
 μεν αὐτὴν ὕπερον Ἀνδραίμων ὁ
 Ὄξύλῃς, γυναικῶν παῖδα ἐξ Ἀπόλλω-
 νος Ἀμφιασον· οὗτος ἐπεὶ τέχ-
 σαι βυδρώτη, ἀνὴρ ἐγῆετο πάν-
 των κρατῶν· καὶ ἔκτισε πρὸς τὴν
 οἶκον πόλιν ὁμώνυμον τῷ ὄρφι,

καὶ.

brare, & choros ducere: Apollo cum hanc choream agere vidisset, desideravit cum illa rem habere. Itaque primum se in testudinem convertit, quam cum, ut rem ludicrā, Dryope Nymphæque tractarent, Dryope eam etiam in sinum conderet, de testudine Apollo in anguem transiit: itaque eam Nymphæ territæ deseruerunt, & Apollo cum Dryopa rem habet. Ea autem metus plena in domum patris confugit, nihilque parentibus ea de re indicavit. Post cum eam Andræmon Oxyli F. duxisset, puerum ex Apolline conceptum parit, Amphissum. Hic cum virilem ætatem attigisset, omnibus prævaluit, urbemque ad Oetam condidit,
monti

καὶ τῶν ἐκεῖ τέπων ἐβασίλευσεν·
 ἰδρύσατο ἢ Ἐ' απόλων ὁ ἱερὸν ἐν
 τῇ Δρυοπίδι, καὶ εἰς τῶν παρῆσαν
 τὸ ἱερὸν Δρυόπην, ἤρπασαν Ἀμα-
 δρυάδες νύμφαι καὶ Ὀμένειαν·
 καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὸ ὕλιν·
 ἀντὶ δὲ ἐκείνης αἰγάρων ἀνέφηναν
 ἐκ τῆ γῆς, καὶ ὡς αὐτὸ αἰγάρων ὕδωρ
 ἀνέρρηξαν· Δρυόπη ἢ μετέβαλε,
 καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγμέτο νύμφη· Ἀμ-
 φιδος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μη-
 τέρα χάριτος ἱερὸν ἰδρύσατο νυμ-
 φῶν, καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπετέλεσε
 δρόμου, καὶ ἔτι νυν οἱ Ὀπιχωριοὶ τὸν
 ἀγῶνα διαφυλάσσει τῶν· γυ-
 ναικὶ δὲ ἔχ' ὅσιον ὡς αὐτυχεῖν, ὅτι
 Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμ-
 φῶν, δύο παρθένοι τοῖς Ὀπιχωριοῖς
 ἐδήλωσαν, πρὸς αἷς ἐχαλέπηναν
 αἱ νύμφαι, καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων
 ἐλάττας ἐποίησαν.

monti isti cognominem, ibique regnavit. Posuit & Apollini in Dryopide regione templum, in quod cum se contulisset Dryope, Hamadryades benevolentia impulsæ eam rapuerunt, & in sylva occultarunt, loco ejus alno excitata, ac pone alnum fonte. At Dryope, naturę mutatione de mortali facta est nympha. Amphissus, pro meritis Nympharum in matrem, templum ipsis condidit, primusque cursus certamen confecit, quod incolę hoc quoque nostro tempore curant. Mulierem eo accedere nefas est, quod Dryopen à Nymphis sublatam duę virgines incolis indicarunt: quas indignatione motę Nymphæ, in abjetes mutarunt.

XXXIII.

ΑΛΚΜΗΝΗ. λγ'.

Γ' σπεῖ Φερεκύδης.

Μεῖα τ' Ἡρακλῆος ἐξ ἀνθρώ-
 πων ἀφανισμόν, Εὐρυπύδης
 ἐξελάσας αὐτὸς τ' παλεῖσθαι, αὐ-
 τὸς ἐβασίλευεν· οἱ ᾧ Ἡρακλεΐδαι
 καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τ'
 Θησέως, ᾤκησαν τὴν τεύχεσσι πόλιν τ'
 Ἀθηναίων· Εὐρυπύδης ᾧ πέμψας ἄγ-
 γελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον πρὸς
 λαῷ τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τὸς Ἡ-
 ρακλεΐδας ἐξελάσωσιν· οἱ μὲν ἔν
 Ἀθηναῖοι τ' πόλεμον ἔκλυον ἀπολέγον-
 ται· Εὐρυπύδης δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν
 Ἀθηναίων, καὶ πρὸς τὸν ἄμενον, αὐτὸς
 μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος· ἡ δὲ
 πόλις ἐτράπη τ' Ἀργείων· ἴλλος
 ᾧ ἔοι ἄλλοι Ἡρακλεΐδαι ἔστω αὐ-
 τοῖς ἀποθάνοντι Εὐρυπύδης κα-
 τοικί-

XXXIII. ALCMENA.

Ex Pherecyde hac narratio desumpta est.

Herculis posteros , ipso è mortalibus sublato, patria expulit Eurystheus , ac sibi regnum sumfit. Illi ad Demophontem Thesei F. profugi, habitarunt in tetrapoli Atticæ. Eurystheus misso Athenas legato, bellum denunciat Atheniensibus , ni Heraclidas expellant: neque ii bellum detrectant. Ergo Eurystheus in Atticam copias adducit , commissoque prælio, inter pugnandum occidit : fusaque est Argivorum multitudo. Hylus , & alii Heraclidæ cum ipso , post mortem Eurysthei,

P The-

ποικίζοντα πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν
 δε τῷ καὶ Ἀλκμήῃ κατὰ γῆ-
 ρας Διοφάνης, καὶ αὐτὴν ἐξεκό-
 μισαν Ἡρακλεΐδαι· ὥκην ᾗ πρὸς
 πᾶς Ἡλέκτρας πύλας, ὅθι περ καὶ
 Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ· Ζῶς δὲ
 Ἑρμῖον πέμπει, κελύων Ἀλκ-
 μῶν ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγ-
 κεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δῶ-
 ναι Ῥαδαμάνθυι γυναικα· Ἑρ-
 μῆς δὲ πρὸς Ἀλκμῶν ἐκ-
 κλέπει· λίθων δὲ ἀντὶ αὐτῆς
 ἐντίθησιν εἰς τὴν σφόνδα· οἱ δὲ Ἡ-
 ρακλεΐδαι ἐπεὶ τὸ λάρνακα φέ-
 ροντες, ἐβαρύνοντο, κατατίθενται·
 καὶ ἀποκαλύψαντες ὄρον ἀντὶ τοῦ
 Ἀλκμῶν λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξε-
 λόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλλῳ, ὅθι
 πέρ ἐστιν τὸ ἡρώον τὰ τοῦ Ἀλκμῶν
 ἐν Θήβαις.

Thebas urbem incolunt. Interim & Alcmena annis confecta, obit. Quam cum efferrent Heraclidæ, (ji ad Electras portas habitabant, ubi & Hercules, in foro) Jupiter Mercurium mittit, mandato ut Alcmenam suffuretur, eamque in beatas insulas allatam, Rhadamantho det uxorem. Paret jussis Mercurius: & loco Alcmenæ, quam furtim abstulerat, lapidem feretro injicit. Heraclidæ cum sandapilam gestantes mole gravarentur, depositam aperiunt, & pro Alcmena lapidem inveniunt, quem inde exemptum in luco constituerunt, ubi sacellum Alcmenæ est Thebis.

ΣΜΥΡΝΑ. λδʹ.

Θείαντι Ⓢ Βήλας Ἐν ῥειθυίας
 μιᾶς τ̃ νυμφῶν; ἐγύετο θυγά-
 τηρ ἐν τῷ ὄρφ τῷ Λιβάνω Σμύρνα·
 πούτῳ Διὰ κάλλος πλείστοι Ἐκ
 πόλεων πλείων ἐμνήσθον· ἡ δὲ
 πολλὰ ἐμηχανᾶτο πρὸς ἀπάτῃ τ̃
 γονέων, καὶ ἀνάθεσιν Ⓢ χροόν· δει-
 νὸς γὰρ αὐτῇ ἔρωσ ἐξέμηνεν Ἰπὶ τῷ
 πατρὶ· καὶ κατὰ μὲν δεχσὰς δι'
 αἰδῶ κατέκρυπτε τῇ νόσον· ἐπεὶ ᾗ
 τὸ πάθος αὐτῇ προσήγν, ἐξείπε
 τ̃ λόγον πρὸς Ἰππολύτῳ τ̃ τρο-
 φόν· ἡ δὲ πρὸς αὐτῇ ἀκ
 τὸ πρὸς λόγον πάθους ὑποχο-
 μένη, λόγον πρὸς τὸν Θείαντα
 προσέφερεν, ὅτι αὐτῇ κέρη μα-
 καρίων ἀνθρώπων ποθεῖ πρὸς
 γνέσθαι κρυφαίως εἰς τὴν κοίτῃ·
 ὁ δὲ

XXXIV. SMYRNA.

Smyrna, filia fuit Thejantis, Beli F. & Orithyiae nymphæ, nata in monte Libano. Hanc ob pulcritudinem formæ plurimi, & ex urbibus plurimis ambiverunt. Illa multis artibus usa est ad deludendam parentum voluntatem, & temporis dilationem: etenim diro amore patrem deperibat, quem cum præ verecundia aliquandiu dissimulasset, victa tandem Hippolytæ nutrici rem aperit. Hæc pollicita remedium se malo inusitato inventuram: Thejanti significat, puellam esse parentum fortunatorum filiam, quæ in ipsius cubile

P 3 clan-

ὁ δὲ Θείας, ὃ γὰρ ἐγίνωσκεν οἶα
 ἐπ' αὐτῷ ἐμηχανᾶτο, κατήνεσε
 τὸν λόγον· καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ οἴκῳ
 σκοτῶντο. ὅππῃ δ' ἑρωμνῆς ἐξεδέ-
 χετο τὸ κέρλι· ἡ δ' τροφὸς κατὰ-
 κρύψασα τῇ ἐοδῇ τι τὴν Σμύρναν
 παρήγαγεν, καὶ πλείονα χρόνον ἐλε-
 λήθη, πρᾶσόμενον ἄχαρι καὶ
 ἄθεσμον ἔργον· καὶ ὡς ἐκύησε μὲν
 ἡ Σμύρνα, Θείαντα δ' ὅπως ἔλα-
 βεν ἐκμαθεῖν, ἡτῆς ἰὼ ἡ κύβου· καὶ
 ὁ μὲν κατέκρυψε πῦρ εἰς τὸν οἶκον·
 Σμύρνα δ' ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτὸν,
 ἐπαίσης ἐχθρόν, προσενεχθέντι
 ἐξαπίνης δ' πυρός· καὶ τὸ βρέφον
 μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ γασρός· αὐτὴ
 δ' ἀνασχῶσα τὰς χεῖρας ἤυξεν
 μήτε πῦρ ζῶσι, μήτε ἐν νεκροῖς
 φανῆναι· καὶ αὐτὴν ὁ Ζεὺς μετα-
 βαλὼν ἐποίησε δένδρον, καὶ ἐκάλεν
 ὁμώνυμον αὐτῇ Σμύρναν· τὴν λέ-
 γουσι

clanculum venire cupiat. Thejas (quippe insidiarum ignarus, sibi structarum) approbata re, domi suæ in lectum se in tenebris composuit: nutrix Smyrnam veste occultatam ei adduxit. Ad aliquod tempus latuit hoc tam foedum & impium facinus, interimque Smyrna uterum ferre cepit. At Thejantem cupido incessit cognoscendi quænam ea esset, quæ ex ipso concepisset: itaque in domo ignem abdit, cumque ad eum venisset Smyrna, subito igne allato agnita, abortum fecit: sublatisque manibus optavit, ut neque vivis neque mortuis interesse sibi daretur. Jupiter eam in arborem convertit cognominem. Hujus arbo-

γεται καὶ ἔτ' ἑκάστον δακρύειν
 τὸν ἀπὸ τῆς ξύλης καρπὸν· καὶ Θείας
 μὲν ὁ πατήρ τ' Σμύρνης δι' ἔργον
 ἀθέμιστον· ἑαυτὸν ἀνείλε· τὸ δ' Ἰβρέ-
 φ' Διὸς βεβλήν τερεφόμενον, ὠνό-
 μασαν Ἀδωνιν, καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη
 πλείστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλ' .

ΒΟΥΚΟΛΟΙ, ΛΕ.

Γοργὴ Μενεκράτης Πάνθη· Λυκίακῆς· καὶ
 Νίκανδρ'.

Λητὼ ἐπεὶ ἔτεκεν Ἀπόλλωνα
 ἔν' Ἀρτεμίν' ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νή-
 σω ἀφίκετο εἰς Λυκίαν, ὅππ' ἔφερο-
 μένη τὰς παῖδας ὅππ' ἐλθούσας
 ἔάνθῃ· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἐγένετο ἐν
 τῇ γῇ ταύτῃ, ἐνέτυχε πρῶτα Με-
 λίτη κρῶνῃ· καὶ προεθυμῆτο πρὶν
 ὅππ' ἐλθόντα ἔλθειν, ἐνταυθοῖ
 τὰς παῖδας ἀπολῆσαι· ἐπεὶ δ'
 αὐτήν

ris fructum , quotannis ferunt
 lacrymas emmittere. Thejas ,
 ob incestum sibi ipsi manus at-
 tulit. Puer Jovis nutu educa-
 tus est , eique Adonis nomen
 factum , ob formæ elegantiam
 à Venere plurimum adamoto.

XXXV. BUBULCI.

*Narratio est Menecratis Xanthii in Lyciæ ,
 & Nicandri.*

Latona, cum in Asteria in-
 sula Apollinem & Dianam
 peperisset , in Lyciam venit,
 infantes ad lavacra Xanthi ap-
 portans. Cumque primum eam
 regionem attigisset , in Meli-
 ten fontem incidit , statuitque
 ibi abluere infantes , antequam
 ad Xanthum pertigisset, Sed
 pulsa

αὐτὴν ἐξήλασαν ἄνδρες βεκόλοι,
ὅπως ἂν αὐτοῖς οἱ βόες ἐκ τῆς κρή-
νης πίωσιν, ἀπαλλάττεται κατὰ λι-
πῶσαι τὴν Μελίτῃν ἢ Λητῶν· λύκει δὲ
συναντόμενοι ἐσήναντες, ὑφηγή-
σαντες τὴν ὁδόν, καὶ ἀπήγαγον ἄχρι πρὸς
τὸ ποταμὸν αὐτὴν τὸν Ξάνθον· ἡ δὲ
πῶσαι δὲ ὕδατος ἐδύνατο λαμβάνειν τὰς
παῖδας, τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέ-
δειξεν Ἀπόλλωνος, τὴν δὲ γῆν Τελ-
μιλίδαν λεγομένην, Λυκίαν μετω-
νόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύ-
κων· ὅππῃ δὲ τὸ κρῖν αὐτὴς ἐξίκε-
το, δίκῃν ὅππῃ μεταβαλεῖται τοῖς ἀπελά-
σαισιν αὐτὴν βεκόλοις· καὶ οἱ μὲν
ἀπελθόντες ἐπὶ πρὸς τὸ κρῖν τὰς
βῆς· Λητῶν δὲ μεταβαλεῖται πάντας,
ἐποίησε βατράχους· καὶ λίθῳ τρα-
χεῖ τύπησεν τὰ νῶτα ἐπὶ τὰς ὄμους,
κατέβαλε πάντας εἰς τὴν κρῖν,
καὶ βίον ἔδωκεν αὐτοῖς καθ' ὕδα-
τος.

pulsa inde à pastoribus , qui
 eo potum boves egissent , di-
 scessit. Lupi autem obviam fa-
 cti, & adulantes deæ, usque ad
 amnem Xanthum ductores se
 viæ præbuerunt. Ejus aquam
 cum bibisset Latona , infan-
 tesque abluisset , Xanthum
 Apollini consecrat : terræ au-
 tem , quæ tum Trimilis appel-
 labatur , Lyciæ nomen fecit , à
 lupis , qui viam præiverant.
 Rursum deinde ad fontem
 pervenit , supplicium de pa-
 storibus sumtura , qui adhuc
 bobus lavandis ibi vacabant.
 Eos dea universos in ranas
 convertit : tergisque & hume-
 ris aspero lapide percussis, in
 fontem conjecit , victumque
 in aquis attribuit , usque etiam
 nunc

τῷ· οἱ δ' ἄχρι νυκτὸς ἀποταμνέσ
βοῶσι ἐν λίμνας.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ. λς'.

Ηνίκα Ρέα Φοβερμένη Κρόνον,
κατέκρυψεν ἐν τῷ κλυθμῶνι
τῇ Κρήτης τὸν Δία, τότε αὐτὸν ἐξέ-
θρεψεν αἰξὺν ἡμαστὸν ὀρέγασα·
τὴν αἶγα δ' Ῥέας βελῆ κύων χεύ-
σε· ἐφύλαττειν· ἐπεὶ δ' Ἰδὸς πτᾶ-
νας ἐξελάσας, τὸν Κρόνον ἀφείλετο
τῇ δ' ἄρχῃς, ἐποίησε δ' ἡμὲν αἶγα μετὰ
βαλὼν ἀθάνατον· καὶ αὐτῆς ἐπὶ νῦν
εἰδωλὸν ἐστὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς· τὴν δ' κυῶα
τὴν χεύσειον ἀπέδειξε φυλάττειν τὸ
ιερόν ἐν Κρήτῃ· τὸν Πανδάρεα
ὁ Μέροπ κλέψας, ὅχον Φέ-
ρων εἰς Σίπυλον· καὶ αὐτὸν παρε-
δέξατο φυλάττειν ὡς δ' ἔπειτα Πανδα-
ρέα, Τάνταλ· ὁ Διὸς ἐπὶ Πλατῆς·
ἐπεὶ

nunc apud amnes & paludes
vociferantur.

XXXVI. PANDAREUS.

Jovem, quo tempore eum metu Saturni Rhea in specum Cretensem abdidit, præbita mamma *Æx* (capram vox sonat) nymp̄ha aluit: eamque Rheæ jussu canis aureus custodivit. Jupiter postquam, Titanibus pulsus, Saturno regnum adem̄it, *Ægem* immortalitate donavit, & ejus imago extat in astris: aureum autem canem templi Cretensis custodiæ præfecit. Hunc suffuratus Pandareus Meropis F. in Sipylum abduxit, custodiendumque dedit Tantal̄o Jovis & Plut̄is F.

Q

Cum

ἐπεὶ δὲ μετὰ χρόνον Πανδάρεος,
 ἐλθὼν εἰς Σίπυλον, ἀπήτη τὸν
 κυῖα, Τάνταλῳ ὥμοσε μὴ
 λαβεῖν. Ζῶς δὲ Πανδάρεον μὲν
 ἀντὶ τῆς κλοπῆς ἐποίησεν, ὅτι-
 περ εἰσήκε, πέτρων. Τάνταλον δὲ,
 ἐπεὶ τὸν ὄρκον ἐψεύσατο, κατέ-
 βαλε, καὶ πρὶ αὐτὸν ὑπὲρ κε-
 φαλῆς τὸν Σίπυλον.

ΔΩΡΙΕΙΣ. λζ.

Διομήδης μὲν τὴν ἄλωσιν Ἰλίου
 παραγυρόμενος εἰς Ἄργος, Αἰ-
 γιάλειαν μὲν ἐμέμψατο τὴν γυναῖκα
 τὴν αὐτῆς χάριν ἔργων Ἀφροδίτης·
 αὐτὸς δ' εἰς Καλυδῶνα τὴν Αἰτωλίας
 ἀφίκετο, καὶ ἀνελὼν Ἄργιον ἔτρε
 παῖδας, Οἰνεῖ τῷ προπάτορι τὴν βα-
 σιλείαν ἀποδίδωσιν αὐτῆς ὅτι πλέων
 εἰς Ἄρ-
 γος

Cum autem aliquando post tempore Pandareus in Sipy- lum venisset, canemque repo- sceret, Tantalus depositum e- juravit. Pandareum ergo Ju- piter, propter furtum, in sa- xum, eo ipso quo stabat loco mutavit: Tantalum, ob periu- rium, de Sipylo in caput præ- cipitem dedit.

XXXVII. DORIENSES.

Diomedes, à capta Troja cum venisset Argos, Æ- gialea uxore ob adulterium re- præhensa, Calydonem Æto- liæ urbem abit: ibi interfecto cum liberis Agrio, avo suo Oe- neo regnum reddit. Rursum inde Argos navigans, tempe-

Q₂

state

εἰς Ἀργεῖον, ὑπὸ χειμῶν εἰς
 τὸν Ἰόνιον ἐκφέρρεται πόντον· ἐ-
 πεί δὲ πρὸς αὐτὸν ἔγνω
 Δαῦνιον ὁ βασιλεὺς ὁ τῷ Δαυ-
 νίων, ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ
 συμπολεμῆσαι πρὸς Μεσσαπίους,
 ὅτι μέρει γῆς καὶ γάμῳ θυγατρὸς
 τῆς ἑαυτοῦ· καὶ Διομήδης ὑπο-
 δέχεται τὸν λόγον· ἐπεὶ ἡ πρὸς
 ταξάμενον ἐτρέψατο τὰς Μεσ-
 σαπίους, καὶ ἔλαβε τὴν γλῶσ-
 σάν, μὲν Δωριεῶσιν ἔνειμεν
 τοῖς σὺν αὐτῷ· δύο δὲ παῖδας ἐκ
 τῆς θυγατρὸς ἔχε· τῷ Δαυνίῳ Διο-
 μήδῃ δὲ Ἀμφίνομον· τελευτήσαν-
 τας δὲ αὐτὸν κατὰ γῆρας ἐν Δαυ-
 νίοις, ἐκτέλειαν δὲ Δωριεῖς ἐν τῇ
 νήσῳ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Διομή-
 δειαν· αὐτοὶ δὲ ἐγεώργουν ἐν ἐδά-
 σαντο πρὸς τὴν βασιλείῳ γῆν, καὶ
 αὐτοῖς ἐξέφερε πλεῖσαν καρπὸν,
 καὶ

state in Jonium mare ejicitur. Eo allatum agnoscens Dauniorum rex Daunius, orat ut sibi bellum in Messapios gerenti, focium se præbeat, promissa in matrimonium filia, & ditionis parte. Accipit conditionem Diomedes, cumque prælio fuis Messapiis agrum esset consecutus, Doriensibus eum, quos secum habebat, dividit, ipse ex filia Daunii, filios duos procreat, Diomedem & Amphinomum. Senectute consumptum, vitæque functum Diomedem apud Daunios, in insula tumultant Dorienses, & ab eo Diomedeam nominant. Proinde agros à rege ipsis datos colunt, & qui essent rusticorum operum periti plu-

καὶ ἐμπόριαν γεωργικῶν ἔργων·
 Δαυνίη δὲ ἀποθανόντῃ ἐπεβί-
 λωσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι καὶ ἀ-
 φθόνον αὐτῶν τῇ γῆς· καὶ ἀνείλον
 ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἐνηλομαθύνοντας,
 ὅτι φανέντες ὅτι Ἰλλυριοὶ τὰς
 Δωριεῖς· Διὸς δὲ βελῆ τὰ σώ-
 ματα μὲν ἠφανίσθη τῇ Ἑλλήνων·
 αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας·
 καὶ ἐπὶ νυῖ Ἑλλήνικὴ μὲν ἐπὶ κα-
 θορμίσσηται ναῦς, φοιτῶσι πρὸς
 αὐτὰς οἱ ὄρνιθες· Ἰλλυρικῶ δὲ
 φεύγουσι ναυῖ, καὶ ἀφανίζονται
 πάντες ἐκ τῆς νήσου.

ΛΥΚΟΣ. λή.

Γαρρεὶ Νίκανδρῳ ἐπεργισμῶν αἱ.

Αἰακῶ τῷ Διὸς Ἐλπίνης τῆς
 Ἀσωπῆς, παῖδες ἐχθρόν το Τε-
 λαμών καὶ Πηλῶς, καὶ τρίτῳ
 φῶκῳ

METAMORPHOSES. 187

rimum ex iis fructum percipiunt. Mortuo Daunio, Illyrii barbari Doriensibus, quibus terram istam inviderent, insidias struunt: inque insula sacris operantes universos subito adorti, trucidant. Eorum corpora Jovis nutu nusquam visa sunt, animæ in aves abjecerunt, Atque etiam hodie cum Græca navis appellit, aves eæ accedunt: Illyricam autem fugiunt, universæque ex insula abeunt:

XXXVIII. LUPUS.

Narrat Nicander libro 1 Alteratorum.

AEaco, Jovis & Æginæ F. Aquæ filia Asopi fuit, filii fuerunt Telamon & Peleus, &

Q₄

præter

φῶκⓈ ἐκ. Ψαμάθης τῆς Νη-
 ρέως· τῷτον ἐφίλησε πεισῶς
 Αἰακὸς, ὅτι καλὸς καὶ γαῖος ἦν
 ἀνὴρ· Πηλεὺς δὲ καὶ Τελαμῶν
 Φθονήσαντες αὐτῷ, κλείνουσιν θά-
 νάτῳ κρυφαίῳ, καὶ διὰ τῷτ'
 ἐξελαθέντες ὑπὸ Αἰακῷ τὴν
 Αἴγινα ἐξέλειπον· ὤκησε ἣ Τε-
 λαμῶν μὲν Σαλαμῖνα τὴν νῆ-
 σον. Πηλεὺς δὲ ἐξίκετο πρὸς
 Εὐρυπίωνα τὸν Ἰβρ· καὶ ἐκέ-
 τθους καταίρεται παρ' αὐτῷ
 τὸν Φόνον· καὶ αὐτὸς Εὐρυ-
 πίωνα ἐν κυνηγεσίῳ ἀκῶν ὅπλ-
 ος βολῇ κλείνει· καὶ Φυγὼν
 ἔρχεται πρὸς Ἀκασον, ὃς ὑπὸ
 τῆς γυναικὸς πρὸς ἀφροδίστον
 ἔργον καταλείπεται μόνῳ ἐν
 τῷ Πηλῖῳ· καὶ πλανώμενῳ
 ἐντυγχάνει Χείρονι τῷ Κενταύ-
 ρῳ. ἐκετόντα δὲ αὐτὸν ὑπο-
 δέχεται

præter hos Phocus, ex Psamathe Nerei filia. Hunc ob virtutem Æacus majorem in modum dilexit: sed Peleus & Telamon invidia moti, clam eum necant: ideoque pulsi ab Æaco Æginam relinquunt. Habita-
vit exinde Telamon Salaminâ insulam. Peleus ad Eurytionem Iri F. se confert, eique supplex fit, & cædis causa expiatur. Hunc Peleus deinde in venatione, aprum ferire dum intendit, imprudens interficit: pro-
fugusque ad Acastum pervenit: is eum (quod uxor Peleum, à quo frustra concubitus expetierat, ad maritum de sollicitata sua pudicitia accusasset) in Pelio monte solum destituit. Peleus oberrans ad
Chei-

δέχεται ἐκείνῳ εἰς τὸ ἄντρον. καὶ
 Πηλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρὸς βαῖτα
 καὶ βῆς, ἅγ' αὖ πρὸς τὸ Ἴρον. καλὰ
 ποινὴν δ' ἔφονε· ταύτῃ δ' ἔχ' ὑπο-
 δέχεται τὴν ποινὴν ὁ Ἴρῳ· ἀλ-
 λά Πηλεὺς ἀπαγαγὼν, ἀφίησιν
 καλὰ χρησμὸν θεῶν· καὶ τὰ πρὸς
 βαῖτα νομέων ἔρημα λύκῳ ἐπελ-
 θὼν κατέδωκε· καὶ ὁ λύκῳ ἔτῳ
 καλὰ δαίμονα μεταβαλὼν, ἐγέ-
 γετο πέτρῳ· καὶ ἄρ' οὖν πλείους
 διέμενε μετὰ ζῦν Λοκρίδῳ ἐκ τῆς
 Φωκίαν γῆς.

ΑΚΡΕΟΦΩΝ. ΛΘ'.

Ἰσοκρίτης Ἐρμυσιάνναξ Λεοντίῳ β'.

Ακρεοφῶν ὁ Μιννυρίδης, πό-
 λεως μὲν τῷ Σαλαμῖνι τῆς
 ἐν Κύπρῳ, γυνέων δὲ ὡς ἐπιφα-
 νῶν, ἦσαν γὰρ ἐκ φοινίκης· χρη-
 μασι

Cheironem venit centaurum :
 ab eoque supplex impetrat , ut
 in antrum recipiatur. Inde mul-
 tis ovibus & bobus collectis, ad
 Irum pergit , eaque cædis no-
 mine pro mulcta offert. Cum
 recusaret Irus : Peleus ea , ora-
 culo monitus , custodis vacua
 dimittit. Ibi lupo ea invadit,
 atque devorat , isque lupo di-
 vino jussu in saxum mutatus ,
 quod diutissimè permansit in-
 ter Locridem & Phocidem.

XXXIX. ARCEOPHON.

Refert Hermesianax Leontio secundo.

Arceophontem Minnyridæ
 F. Salamine Cypri urbe
 natum fuisse , parentibus ob-
 scuris, quippe Phœnicibus: sed
 pecu-

μασι δὲ ἐ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονία
 πλεῖστον ὑπερλύεγκεν. ἔπος ἰδὼν
 πρὸ θυγατέρα πρὸ Νικοκρέονι Ⓢ
 Σαλαμινίων βασιλέως, ἡγάθη·
 γνῶ δὲ ὡς τῷ Νικοκρέονι Ⓢ
 Τεύκρου τῷ Ξυελόνι Ⓢ Ἴλιον
 Ἀγαμέμνονι. παρ' ὃ καὶ μᾶλλον
 ὁ Ἀρκεοφῶν ἐφίετο τῷ γάμῳ
 τῇ παιδός· καὶ ὑπέχετο πλεῖστα
 πρὸς τὰς ἄλλας μνηστῆρας ἀποί-
 σεν ἔδνα· Νικοκρέων δὲ ἔχ' ὑπο-
 δέχεται τὸν γάμον καὶ αἰχμύλω
 γνῶς τῷ Ἀρκεοφῶντι Ⓢ, ὅτι
 αὐτῷ πατέρες ἦσαν Φοίνικες. Ἀρ-
 κεοφῶντι δὲ ἀποτυγχανομένῳ
 πρὸς τὸν γάμον, πολὺ χαλε-
 πώτερον ὡς ὁ ἔρως· καὶ νυ-
 κλὸς ὅππῃ τὰ οἰκία τῆς Ἀρσι-
 νόης ἐφοίτα, καὶ διενυκτέρουσε
 μετὰ τῶν Ἡλικιωτῶν· ἐπεὶ δὲ
 αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον ἔδεν ἐτυγχά-
 νετο,

pecunia & aliis rebus quibus beati putantur homines, plurimum alios excellentem. Eum visa Nicocreontis Salaminiorum regis filia, amore ejus correptum, eo magis nuptias expetiisse, quia Nicocreon à Teucro genus duceret, qui Agamemnoni in Ilio expugnando adfuit: itaque nuptialium munerum pollicitatione alios omnes procos superasse. Cæterum Nicocreontem abnuisse, ut qui Phœnicium Arceophontis genus sibi dedecori fore censeret. Huic matrimonio negato, amore magis etiam fuisse molestum, noctu eumque ad Arsinœs domum itasse, & ibi cum æqualibus pernoctasse. Cum autem res non succederet, nu-

R

trici

νεο, πείθει τροφὸν ἑαυτῷ, καὶ πλεῖ-
 σα δῶρα πέμψας, ἐπεράθη τῷ παι-
 δὸς, εἴ πως αὐτῷ δυνάιτο κρύφα
 μιχθῆναι τῷ γονέων· ἡ δὲ παῖς ἐπεὶ τὸ
 λόγον ἢ τροφὸς αὐτῇ προσήνεγκε,
 κατεμύλυσε πρὸς τὰς γονέας· οἱ δὲ
 χλωῶσαν ἄκραν, καὶ ῥίνα ἐδακτύ-
 λας ἀποτεμόντες τῷ τροφῷ, καὶ λω-
 βησάμενοι ἀνοικιστῶς, ἐξήλασαν ἐκ
 τῶν οἰκίων· καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέση-
 σεν ἡ θεός· Ἀκρεοφῶν μὲν ἔν καθ'
 ὑπερβολῇ πάθος ἐῖς ὑποψίαν τῷ
 πρὸς τὸ γάμον ἐκὼν ἀποθνήσκει καὶ
 τροφῆς ἐνδεῖαν· οἱ δὲ πολῖται τὸ θά-
 νατον οἰκλείραντες ἐπένθησαν· ἡμέρα
 δὲ τρίτη τὸ σῶμα προσήνεγκαν εἰς
 ἐμφανές οἱ προσήκοντες, καὶ οἱ μὲν
 ἔμελλον κηδεύσθαι· Ἀρσινόη δὲ πρὸς
 ὕβριν ἐπεθύμησεν, ἐκ τῶν οἰκῶν ἐκ-
 κύψασα τὸ σῶμα τὸ τῷ Ἀκρεοφῶν-
 τος κατακαίόμενον ἰδεῖν· καὶ ἡ μὲν
 ἐθεῶτο·

trici suæ persuasissè ; perque eam puellam , multis donis missis , parentibus ignoratum concubitum sollicitassè , puellam ea de re parentes reddidissè certiores. Eos summam linguam, nasum, & digitos nutrici præcidissè : fœdeque & inclementer tractatam , domo ejecissè. Deo id facinus displicuissè. Arceophontem , vero præ nimio dolore , desperatis rebus, inedia vitam finiissè : cives mortem ejus luxissè, miseratione motos. Tertia die à propinquis funus in publicum productum, & justa apparassè. Arsinoën vero superba libidine incitatam , de domo spectassè, ut corpus Arceophontis cremaretur. Ve-

R 2 ncrem

ἐθεᾶτο· μισήσασα ἢ τὸ ἦθος Ἀφρο-
δίτη, μετέβαλεν αὐτῇ, ἔποίησεν
ἐξ ἀνθρώπων λίθον, καὶ τὰς πόδας
ἐρρίζωσεν ἐπὶ τῇ γῇ.

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ. μ'.

Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίας καὶ
Φοίνικος τῆς Ἀγῆνορος ἐγένετο
Κάρμη· ταύτη μιγείσας Ζῆς,
ἐγέννησε Βριτόμαρτην· αὕτη φυ-
γῶσα τῇ ὁμιλίᾳ τῶν ἀνθρώπων,
ἠγάπησεν αἰεὶ παρθένη εἶ-
ναι· καὶ παρεγγύετο πεῶτα μὲν
ἐπὶ Ἀργὸς ἐκ Φοινίκης, ὡς δὲ
πὰς Ἑρασίνας θυγατέρας Βύζιον ἔ-
μελίτῃ, καὶ Μαίραν, καὶ Ἀχι-
ρόν· ἐπὶ δὲ ἐκ τῆς Ἀργεὺς εἰς
Κεφαλληνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτῇ
ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῶνες Λα-
φείαν· καὶ ἱερὸν ἤραγον ὡς θεῶ·
ἐπὶ δὲ

nerem indignitate rei com-
motam, pedes ejus solo defi-
xisse, ipsamque in saxum con-
vertisse.

XL. BRITOMARTIS.

Carme, filia fuit Phoenicis,
Agenoris F. & Cassiepiae,
Arabii filiae. Cum hac Carma
Jupiter congressus, Britomar-
tim genuit: quæ hominum fu-
giens consuetudinem, perpe-
tuam virginitatem amplexa,
primum ex Phoenicia Argos
devenit ad Erasini filias, By-
zem, Melitam, Moeram, & An-
chiroam. Deinde Argis in Ce-
phalleniam profecta, ab inco-
lis Laphria nominata est, fa-
crique numinis instar hono-
rata.

ἔπειτα ἔρχεται εἰς Κρήτην, καὶ
 αὐτὴν ἰδὼν Μίνως, καὶ ἐραθεὶς
 ἐδίωκεν· ἡ δὲ κατέφυγε παρ'
 ἀνδρας αἰλιέας· οἱ δὲ αὐτὴν
 κατέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα, καὶ
 ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρήτις Δί-
 κλιωναν, καὶ ἱερὰ προσέω-
 καν. ἐκφυγεῖσαι δὲ Μίνωα, ἐξί-
 κειτο ἡ Βελτόμαρτις εἰς Αἴγινα
 ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ αἰλιεῖ Ἀν-
 δρομήδῃ· καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνε-
 χάεισεν ὀρεγόμενον Ⓞ μιχθῆναι·
 ἡ δὲ Βελτόμαρτις ἀποβᾶσαι ἐκ
 τῆς πλοῖας, κατέφυγεν εἰς ἄλ-
 σον Ⓞ, ὅθι πέρ ἐστι νῦν αὐτῆς τὸ
 ἱερόν, πάνταυτα ἐχθέρῳ ἀφα-
 νῆς, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀ-
 Φαιαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρ-
 τέμιδος Ⓞ τὸν δὲ τόπον ἐν ᾧ ἀφα-
 νῆς ἐχθέρῳ ἡ Βελτόμαρτις, ἀ-
 Φιέρωσαν Αἰγινήται, καὶ ὠνόμασαν
 ἈΦάλιν·

rata. Venit inde in Cretam :
 visamque Minos , cum amore
 ejus captus esset , insecutus est.
 Ea ad piscatores confugit , ab
 iisque subter retia occultata est,
 unde Cretenses eam Dictyn-
 nam (nam dicty rete signifi-
 cat) nuncuparunt , & sacra
 obtulerunt. Evitato Minoë,
 Britomartis cum Andromede
 piscatore navigio Æginam ve-
 nit. Cumque piscator eam
 comprimere conaretur , re-
 licto navigio , in lucum con-
 fugit , ubi nunc ejus fanum
 est , ibique è medio est sub-
 lata : & nomen ei Aphæa po-
 fuerunt , in fano Dianæ. Lo-
 cum , ubi oculis hominum
 subtracta est , Æginetæ con-
 fecrarunt , Aphaamque dixe-
 runt ,

Α'φάλῳ· καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς
θεῶ.

ΑΛΩΠΗΞ. μά.

Κέφαλῳ ὁ Δῆϊον ἔγ-
μεν ἐν Θορικῷ τῆς Α' Πι-
κῆς Πρόκριν τὴν θυγατέρα τὴν
Ε'ρεχθεῶς· ὧν δὲ ὁ Κέφαλῳ
νεῖ καὶ καλὸς καὶ ἀνδρεῖς·
ἐραοῦσα ἣ διὰ τὸ κάλλος, ἤρ-
πασεν αὐτὸν Ἡῶς, καὶ ἐποίησα-
το σῶοικον· τότε δ' ἔν ὁ Κέ-
φαλῳ ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκρι-
δος εἰς συμμένειν ἀδελφθο-
ρῳ αὐτῇ ἐφελήσας· καὶ αὐτὸς
μὲν καθ' ὧντινα πρόφασιν ἐ-
σκήψατο εἰς θήρας ἵεναι· Πρό-
κριδι δὲ εἰσαπέσελλεν ἄνδρα
οἰκέτην ἀγνώτα φέρονα χρυ-
σὸν πολὺν· καὶ αὐτὸν ἐδίδασκε
λέγειν

runt, & tanquam deo sacrificarunt.

XLI. VULPES.

Cephalus, Dejonis F. Procrin Erechthei filiam in Thorico Atticæ duxit. Erat is Cephalus juvenis forma atque fortitudine præclarus, itaque pulcritudine illecta cum rapuit Aurora, sibi que maritum adscivit. Tum igitur Cephalus Procrin tentavit, an matrimonii fidem servatura esset. Ficta occasione, venatum se ire simulat, ad Procrin autem mittit servum ignotum, qui multum auri ferens, hoc ei à peregrino viro quodam, ipsius amore capto, dari ait, si ei corporis sui velit

λέγειν πρὸς τὴν Πρόκριν, ὅτι ἀνὴρ
ξένος ἐραστὴς διδοῖ τῷ τῷ χρυ-
σίον, εἰ αὐτὰ συγγύοιτο· ἢ ἡ Πρόκριν
τὸ μὲν πρῶτον ἀπολέγετο τὸ χρυσόν·
ἐπεὶ ἡ διωλάσιον εἰσέπεμψε, ὁμο-
λογεῖ ὅτι πρὸς δέχετο τὸν λόγον. ὁ δὲ
Κέφαλος ὅτε αὐτὴν ἐγὼ παρελθῶ-
σαν εἰς τὸ οἶκον, καὶ κατακλινεῖνσαν
ὡς πρὸς τὸ ξένον, * δαῖδα καιομέ-
νῳ παρῴεγκεν καὶ κατεφώρεσεν
αὐτῇ· Πρόκριν ἡ καταλιπῶσα
τὸν Κέφαλον ὑπὸ αἰσχρῆς, ὥστε
φύγῃ πρὸς Μίνωα τὴν βασιλέα
τῶν Κρητῶν· καταλαβῶσα δὲ αὐτὸν
ἐχόμενον ὑπὸ ἀτεκνίας, ὑπάρχοντα
ὅτι ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῶν, ὅφεις καὶ
σκορπίους ὅτι σκολυπένδρας, εἰ γέ-
νοιτο παῖδες· ὁ γὰρ Μίνως ἔρεσκεν·
καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες ὅσας
ἐμίγνυτο· Πασιφάη δὲ ἡ ἑλὶς θυ-
γάτηρ ἀφάναιος ἢ γὰρ ἐν Πρόκριν ὅτι
τῇ γονῇ

velit potestatem facere. Principio Procris recusat: sed cum duplum mitteret, consentit. Cephalus ubi eam domum ingredi animadvertit, jamque ad se, quem alium putabat, accumbere: facem ardentem infert, facinusque ejus arguit. Procris præ pudore Cephalum deserit, & ad Minoë[m] Cretæ regem confugit. Quem cum offendisset nullam habere prolem, pollicita est, & ostendit modum quo liberi illi nascerentur. Minos enim serpentes & scorpiones & scolopendras emisit; ac moriebantur mulieres, quibuscum consueſcebat. Pasiphaë autem, Solis filia, erat immortalis. Procris ergo ad Minois procreationem tale quippiam

τῇ γυνὴ ξυνὸν Μίνως, μηχανᾶται
 ποιόνδε· κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς
 γυναικὸς Φύσιν, καὶ ὁ Μίνως τὰς ὀ-
 φεις πρῶτον ἐξέκρινεν εἰς τὴν κύ-
 στιν· ἔπειτα ἡ πρῶτη τὴν Πασιφάειν εἰ-
 σιῶν, ἐμίγνυτο· καὶ ἐπεὶ αὐτοῖς ἐγέν-
 οντο παῖδες, ὁ Μίνως διδοῖ τῇ Πρό-
 κριδι τὸ ἄκοντα ὅτι κῶα. τότε
 ἡ ὀδὴ ἐξέφυγε θηρίον, ἀλλὰ πάν-
 τα ἐχειρᾷτο· καὶ ἡ Πρόκρις δεξα-
 μένη, ἀφίκετο εἰς Θορικὸν τὴν Ἀΐ-
 κῆς, ὅπου ὤκει ὁ Κέφαλος· καὶ συν-
 αὐτῷ ἐκωηγέτη, ἐξαλλάξασα τὴν
 ἐοικῆσθαι, καὶ τὴν κερὰν τὴν κεφαλῆς εἰς
 ἄνδρα· καὶ εἰς αὐτὴν ἰδὼν ἐγνώ-
 ρισε· Κέφαλος ἡ ἰδὼν ὅτι αὐτῇ μὲν
 εἰς ἐπὶ ἐπέτυχεν τὴν πρὸς τὴν θήραν,
 ἅπαντα ἡ συνέφερε πρὸς τὴν Πρό-
 κριν, ἐπεθύμησεν αὐτὸς τὸ ἄκοντα
 τὸν λαβεῖν· καὶ προσέειπε δώ-
 σον, εἰ αὐτῇ τὴν ὥραν ἐμελήσῃ τῆς
 ἑαυτῆς

pian machinatur, vesicam capræ in membrum mulieris inserit, & Minos serpentes prius excreverat in vesicam: deinde ad Pasiphaën ingressus, cum ea coiit. Postquam prolem adepti fuerunt, dat Minos Procridi jaculum & canem, quæ nulla fera evitare poterat, sed omnes iis capiebantur. His sumtis, Procris Thoricum Atticæ venit, ubi Cephalus habitabat, & ei in venatione adfuit mutata veste & capillo virorum modo tonso, ita ut à nemine agnosceretur. Cephalus animadvertens se venando nihil consequi, omnia Procrin, jaculum istud accipiendi cupiditate est captus. Procris id ei promisit, conditione concubi-

S

tus.

ἑαυτῷ χαρίσασθαι· ὃ ἢ Κέφαλον
 παρέχεται τὸν λόγον, καὶ ὅτε κατε-
 κλίνησαν ἐξέφηνεν ἑαυτὴν ἢ Πρό-
 κρις, καὶ ὠνείδισε τὸν Κέφαλον, ἢ
 αὐτὸς πολὺ αἰσχρὸν ἐξαμάρτοι. Καὶ
 τὸν μὲν κυῖα ἔ τὸν ἀκόντα λαμβά-
 ναν Κέφαλον· Ἀμφιτρεύων δὲ
 χηρῶν τῷ κυῖος, ἐξίκετο ὡς
 τὸν Κέφαλον, εἶπε ἐθελήσεν ἅμα
 αὐτῷ ὑπὲρ τὴν ἀλώπεκα βιῶσαι συν-
 τῷ κυῖι, καὶ ὑπέχετο τῇ λείας Ἀμ-
 φιτρεύων ἀποίσιν τῷ Κεφαλῷ
 τῇ μοῖραν, καὶ ἂν ἐκ τῶν Τηλεβόων
 λάβῃ· ἐφάνη γὰρ ἐν χρόνῳ τῷ
 Καδμείῳ ἀλώπηξ, χηρῶν π
 ἐξηλασμένον· αὕτη συνεχῶς ἐκ τῆς
 Τόμης καλεῖται, πολλάκις τὰς
 Καδμείους ἤρπάζει· καὶ αὐτῇ περὶ-
 τίθεσαν παῖδιον Διὰ τριακοστῆς ἡμέ-
 ρας· ἢ ἢ κατήσθιε λαμβάνουσι,
 καὶ ἐπεὶ δὴ Ἀμφιτρεύων ἰόντι
 ἐδεήθη

tus. Cumque Cephalus conditionem accepisset, Procris se prodidit, eique exprobravit, quod multo turpius atque ipsa peccasset. Atque canem quidem & jaculum Caphalus accepit. Amphitruo autem canis opera indigens, venit ad Cephalum, rogavitque ut secum ad venandum vulpem proficiscatur, promissa prædæ parte, quam de Telebois esset capturus. Eo enim tempore Cadmeis apparuit vulpes, prodigiosum animal, quæ identidem à Teumesso irruens, Cadmeorum pueros rapiebat : eique puer exponebatur trigesimo quoque die, quem illa ablatum devorabat. Cum ergo Amphitruo, in Teleboas bellum mo-

ἐδεήθη Καδμείων ὅτι Τηλεβόας
 αὐτῷ συσρατεῦσαι, καὶ οἰσὶ' ὅσα ἔ-
 φασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα
 συνεξέλοι, συντίθεται Ἀμφιτρυών
 ὅτι τούτοις πρὸς τὰς Καδμείας· καὶ
 ἐλθὼν πρὸς τὸ Κέφαλον, ἔλεγεν τὸ
 σιωπήκην. καὶ ἔπειθε βλῦναι εἰς ἄσ-
 σον τῷ κυνί· ὃ ἦ Κέφαλον δόπο-
 δέχεται, καὶ ἐλθὼν κυνηγετεῖ τὴν
 ἀλώπεκα, ὡς δὲ θημιτόν, ἔπειτα τὴν
 ἀλώπεκα κατὰ ληφθῆναι ὑπὸ π-
 νος διώκοντος, εἶδε τὸν κυνῶνα
 ἐκφυγεῖν διωκόμενον εἰδέν· ἐπεὶ
 ἦ ἔγνων ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Θεβαίων,
 Ζῶς ἰδὼν, ἐποίησεν ἀμφοτέρους
 λίθους.

Τέλος τῆς Ἀντωνίου Λιβεραλίου Μετὰ μὲν
 φάσκει συναγωγῆς.

vens, auxilia Cadmeorum posceret, non alia conditione promiserunt, quam si eos in vulpe perdenda juvarent. Id pactus cum Cadmeis Amphitruo, ad Cephalum profectus, pactum ei exponit, persuadetque ut cum cane secum eat. Assentitur Cephalus, profectusque vulpem venatur. In fatis erat, ut neque vulpes capi, neque canem evitare insequentem quicquam posset. Cum ergo jam vulpes canisque in planicie essent Thebana, Jupiter utrumque in lapidem mutavit.

*Antonini Liberalis Metamorphoseon
Finis.*

ABRAH. BERKELII

A D

ANT. LIBERALEM

EMENDATIONES

ET

NOTÆ.

ABRAHAMI BERKELII

Emendationes & Notæ

Ad

ANTONINI LIBERALIS

METAMORPHOSEON

congeriem.

Antequam in hæc Meta-
morphoses emendatio-
num nostrarum telam
aggredimur, quispiam fortassis
tritissima illa de Auctoris vita
& opere, quibus commenta-
riorum limina exornari solent,
à nobis exegerit. Verum sciat
is, tam raram in antiquorum
monumentis Antonini Libe-
ralis celebrari memoriam, ut
homines neque indocti neque
in-

incelebres aperte ac firmiter
statuerint , alium esse harum
Transformationum collecto-
rem , & alium quem veteres
meminere. In indice apud
C. Suetonium Tranquillum
de Claris Rhetoribus M. An-
tonii Liberalis mentio reperi-
tur, de quo item Hieronymus
in Chronico Eusebiano ad an-
num MMLXIV sic perhibet.
*M. Antonius Liberalis Lati-
nus Rhetor gravissimas inimi-
citas cum Palamone exercet.
Palamon Vicentius insignis
Grammaticus Romæ habetur:
qui quondam interrogatus, quid
inter stillam & guttam inter-
esset, gutta, inquit, stat, stilla
cadit. Ad hunc locum vir Il-
lustrissimus existimat, has Me-
tamor-*

tamorphoses esse alterius Liberalis, & non illius, de quo Auctores supra allegati mentionem fecere: qua in re etiam virum Clarissimum, qui nobis Historicorum Græcorum syn-
tagma prætexuit, Scaligero ad-
stipulantem inveni, præterea
hoc argumento, sed fragili ad-
modum utentem: *Movet me
quod hic Antoninus; ille Anto-
nius dictus: hic Græce scripse-
rit, neque nisi Græcos citet scri-
ptores; ille Latinus fuisse Rhe-
tor disertim ab Hieronymo ex
Suetonio dicatur.* Verum ne-
que hujus opinio vera, neque
illius argumentatio (parcant
mihi tantorum virorum ma-
nes) satis arguta videtur: no-
runt enim Græcarum Roma-
narum-

narumque antiquitatum peri-
 ti, quam proclives sint libra-
 riorum in hoc mendæ genus
 lapsus, ut pro Antonio Anto-
 ninum & vice versa substi-
 tuant. Auctores ex quibus
 noster hæc Transmutationum
 collectanea condidit, sunt
 Athanadas in Ambraciis,
 Simmia Rhodius, Corinna,
 Xanthus in Lyciacis, Mene-
 crates, Pherecydes, Pamphi-
 lus, Areus Laco in Cygno &
 Hermesianax in Leontio, imo
 potissimum Nicandri Alterata
 & Boei Ornithogonia ei usui
 fuere, omnes pariter auctores
 Græci, quorum solummodo
 nunc nuda fama & laborum ti-
 tuli superstites mansere. Ve-
 rum cum hoc sit extra omnem
 dubi-

dubitationis aleam, plurimos Romæ & in aliis Italiæ finibus natos, Græco ore res gestas populi Romani scripsisse atque alia, quibus sibi immortalē gloriam peperere: quid ni quoque Antoninus Liberalis Rhetor Latinus, cujus nomen nihil omnino Græcæ sonat originis, ex Græcis Mythologiæ doctoribus suum Metamorphoscôn systēma concinnaverit. Non incidebat ejus ætas in hujusmodi tempora, quibus Atticum mel Quiritibus fordebat, & Græcæ veneres pedibus conculcabantur. Ipse Octav. Augustus non leviori Græcarum literarum studio tenebatur. Quin & Claudius Imperator (circa cujus ætatem

T

Anto-

Antoninus Liberalis floruisse existimatur) non tantum omni occasione Græcæ linguæ amorem præstantiamque professus est, sed etiam de rebus Tyrrenorum libros xx, & viii Carthaginensium Græco sermone consignavit. Quis adeo imperitus rerum judicabit Cicero-
nem, in cujus orationibus Demosthenis lineamenta com-
parent, non potuisse Græce scribere? An non Virgilius, qui non tantum Homerum & Hesiodum imitari, sed sæpe-
numero etiam convertere pulchrum putavit, idem præstare potuisset? Non censco Ovidium suam Transmutationum materiam ex Latinis scriptoribus hausisse: inter Græca ad-
minu-

minucula, ipsi æque ac Ant. Liberali Ornithogonia Bœi, Nicandri *Ἐπεροϊόμενα* & aliorum labores profuere. Nam cum omnis Mythicæ theologiæ doctrina à Græcis dimanarit, à Latinis nihil evidens aut certum in hanc rem à nostro mutuari poterat. Enimvero meam nunc eruditis non obtrudo opinionem, nam & ante me virum Clarissimum in notis ad Suetonium idem plane censuisse, ingenue confiteri non erubescō; cujus deinde sententiam argumentis admodum infirmis doctissimus Philip. Jac. Maussacus, & post eum ὁ πένυ Gerad. Joh. Vossius eodem prorsus modo, labefactare non dubitavit. Quicquid

fit, in publicum emittimus auctorem, quem in Reipublicæ literariæ bonum primus Guilielmus Xylander, vir literis promovendis natus, cum sua versione divulgaverat. Charactere utitur humili; perspicuo & eleganti; ferme ubique citans auctores & librorum indices, ex quibus Metamorphoses transcribit. Xylandrianam versionem nonnullis in locis interpolavi, novam exhibuissem, si ludum nobis dedisset Stephanus. In Græco textu nihil mutavi nisi manifestissimos typothetarum errores; librariorum omnes Xylander persequi neque voluit neque per otium potuit: mihi suffecerit, si non omnes, saltem aliquos

aliquos correxisse, quod ex sequentibus judicabitur.

Pag. 4. Κυδίππῳ Ἀκόντιος ἐξηπάτησι.]
 Fabula de Acontio & Cydippe est notissima.
 Vide Ovidii Heroïd. epist. xx & xxi.

*Forſitan hæc ſpectans, à te ſpectabar
 Aconti,*

*Viſaque ſimplicitas eſt mea poſſe capere.
 In templum redeo gradibus ſublime
 Diana,*

*Tutior hoc ecquis debuit eſſe locus?
 Mittitur ante pedes malum cum carmine tali:*

*Hei mihi jurati nunc quoque pene
 tibi!*

Ibidem. Καὶ ὥρῳσι τὸ Ἀπόλλωνα.] Varia est hujus verbi constructio; ut plurimum ei adjunguntur ἐπὶ, καὶ, ἢ & aliæ præpositiones. Diod. Sicul. lib. 1: Καὶ πάντως τὰς πλὴν Θεαῖδας καὶ θεοὺς μέγιστον ὄρεον κείναι, ὅταν τις τὸ Ὄσιον τὸ ἐν Φίλαις κείμηνον ὁμώσῃ. Similes locutiones etiam apud Aristophanem & Herodianum occurrunt.

Pag. 6. Καὶ τὸ μὲν σῶμα κερμίσαντες ἔφερον, ὅπως κηδύσωνται.] Comparant hic duæ voces è re funerea τὸ κερμίζειν & κηδύειν, quæ faciunt, ut hic maxime tautologiam, vel aliud quid metuum, quanquam & tota sententia stare possit. Non puto Xylandrum Gracisimum percepisse, quia inter τὸ κερμ-

οἰωνοίς & τὸ ἔφεργον distinctionem collocavit, quod etiam tute, sed non accurate satis, editio Amstelod. sequuta est. Sed ô bone! An illa omnia quæ intaminata videntur, re ipsâ sic habenda sunt? Inno plurima vitata circumferuntur, legibus artis licet non appareant contraria; præsertim si ab antiquorum ritu & historiæ veritate longius abeant. Si igitur hoc loco pro νεμίσαντες reposuerim vel νεμίσαντες vel νεσμήσαντες, non longius à veterum more recesserim. Solebant enim illi, ut omnibus satis est notum, defunctorum corpora lotione, unctione, floribus, alioque cultu ad sepulturam preparare exornareque. Cujus rei exempla in medium adducere, supervacaneum existimo.

Ibidem. Εἰ δὲ τ' εὐρωῆς πελειῶς ἐξέσπῃ.] Obiter tangit hanc fabulam Ovidius lib. vi i Metam.

*Transit & antiquæ Carthæiæ mœnia
Cæa,*

Qua pater Alcidas placidam de corpore nata,

*Miraturus erat nasci potuisse colum-
bam.*

Ibidem. Εὐκείῳ γιν.] Idem cognomen invenitur Fab. xxiii: Οὐνομάζεται δὲ παρθὸς τοῖς ἐγγυρλοῖς τῶν τὸ ζῶον Αἰσπάλις Αἰμειλίτη Εὐκείῳ. Apud Hyperboreos puella fuit Εὐκείῳ, ex qua Apollo, quia eam colebat, Εὐκείῳ cognomen invenit. Etymologici Mag. Auctor: Οὐπὶς ἐπίθην Αἰετί-
μιος.

μυθῶ. ἢ περὶ τὸ ἐπίζητῆς τὰς τιμὰς αὐτῶ.
 ἢ περὶ τῶ ἡρέψασαν αὐτῶ Οὔπιν. ἢ Διὶ τὰς
 Ὑπερορέας καὶ Ὑπιν, Εὐκαίρην, Λοξίαν.
 αἱ ἐπίμνησεν Ἀπόλλωνος Ἐρπιδίς καὶ ἀπὸ μὲν
 τῆς Οὔπιδος ἢ Ἀρπιδίς ἔπιν. Λοξίας δὲ καὶ
 Εὐκαίρης, ἀπὸ τῆς ἀλλοῦ ὁ Ἀπόλλων. Fuit etiam
 Εὐκαίρη ἢ Apollinis nutrix, unde alii existi-
 mant hoc nomen ei tributum, de qua alibi
 Eustathius ad Homerum.

Pag. 6. Οὐρανὸς ὁ Ποσειδῶν.] Ultimum no-
 men aliquando in mendi suspicionem ve-
 niebat, quia apud Apollod. lib. 1 Οἰναι-
 πater Parthaon vocatur; & similiter apud
 Hyginum, in cujus fabulis id nomen miri-
 ifice corruerunt librarii, vide cap. CLXXV
 & CXXXIX. Sed locum non debere sollici-
 tari, is me docuit, qui fulgore carminum
 suorum solus appellari poeta meruit: quod
 quibusdam amicis significavi candide, ubi
 vix nolite annotationes lucem publicam vi-
 derant.

Pag. 8. Φηρέες.] Apollodoro lib. 1 ap-
 pellatur Θυρέες. Nemo facile dixerit, uter
 verum nomen habet. Si sexta vocalis non
 faceret turbas, facile auctores reconciliari
 possent: Æoles enim pro Φῆρες dicunt Ἥρες,
 & Attici pro Φλῆν φλῆν, notante Eustathio
 ad Hom. pag. 101.

Pap. 8. Ἐπὶ τῇ ἱερῇ αὐτῶ ἐκτεταται.] Vertit
 Xylander *Sacrum aprum*, & non male, si
 τὸ ἱερὸν interpreteris τῇ μέγαν ἢ θαυμαστὴν.
 Quotquot enim inter mythicæ theologiæ

doctores hanc fabulam enarrarunt, magnitudinem & robur hujus apri commemorant. Apoll. lib. 1: *Μένουσαι δὲ ἡ θεὸς κάρπρον ἐφῆκεν ἕξοχον μέγαν τε ἔραμην.* Diod. Sicul. lib. 14: *Διὶ δ' αἰτίαν ἡ θεὸς μένουσαι (lege μένουσαι) τὸ δ' αὖ θεοσημένον Καλυδώνιον ὕν ἀνῆκεν, ὑπερφύη τὸ μέγαν.* Ovidius lib. 6 1 1 Metam.

- - - - Et O Eneïos ultorem spreta per
agros

Misit aprum: quanto majores herbida
tauros

Non habet Epirus. - - -

Hygini Epitomator Fab. CLXXIV: Interim ira Diana. quia O Eneus sacra annua ei non fecerat, aprum mira magnitudine, qui agrum Calydonium vastaret, immisit. Eleganter Pseudo-Didymus ad Iliad. 1: *Οἰνός τις Αἰτωλίας διωΐσης πῶς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν τοῖς θεοῖς θύων* (sic lege pro θύων) *Ἀρετμιν μόνον κατέλιπον ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα, μέγα τοῖς Αἰτωλοῖς σὺν δὲ γῆμι ἐπιμύειν.* Itaque τὸ ἱερὸν apud Liberalem μέγαν ἔθαιμασιον denotat, quo significatu apud plurimos occurrit. Hesychius: *Ἱερὸν, ἐνυρεον, ἀγαθόν, μέγα &c.* Apud eundem mox sequitur: *Ἱερὸς ἰχθύς, τὸ μέγαν ἔθαιμα λίγαν, ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα.* Etymologici Mag. Auctor in ἱερὸν ἰχθυὸν circa finem tmematis: *ἢ τὸ μέγαν. τὸ δὲ μέγα ἱερὸν ἔλεγον οἱ πελαγοί.* Sed ex eodem locum addam elegantiorē: *Ἱερὸν σημαίνει τινα τόπον ἀπικείμενον πρὸ θαλάσσης, ὡς τὸ Ἀνέστησαν εἰς ἱερὸν ἐπιστάμενα. καὶ τὸ ὄσεν, ὡς τὸ ἱερὸν ὄσεν.*
καὶ τὸ

καὶ τὸ μέγας, ἀς τὸ ἱερόν ἐχθρῶν. Plurima ex
 Suida, Eustathio aliisque loca in medium
 adduci possent, necessitate id exigente. Cum
 itaque mythologi nihil magis quam immen-
 sam huius apri magnitudinem deprædicent,
 & significatus ἱερός sit manifestissimus,
 non possum non mirari, Xylandrianam ver-
 sionem subscriptorem invenisse, qui in mon-
 stro illo horrendo venerabile quid suspiciat.
 Quæ enim, ô bene! in apro crescentem
 segetem in herba conculcante, atque in pe-
 cudes pectoresque sæviente, venerabilis est
 majestas? Fera & animalia veteribus ali-
 quando communi notione ἱεροί appellantur,
 præsertim Diis sacra, ad templorum rerum-
 que sacrarum custodiam constituta, vel cum
 speciali beneficio, in deos hominesque col-
 lato, illud promeruerunt. Animalia omnia,
 quæ Ægyptii supra modum, non viva tan-
 tum, sed & demortua venerabantur, ut sunt
 felles, ichneumones, canes, accipitres, tau-
 ri, ibides, lupi, hirci, ac crocodili, *sacra*
 appellata sunt, non quod homines pecudes-
 que devorent, ac atrocissima quæque per-
 petrent, sed quod sibi singulari beneficio
 illius regionis incolæ devinxere, uti lucu-
 lenter docet Diod. Siculus lib. 1. Hunc si su-
 per hac re inspicias, oleum & operam omni-
 no non perdes. Verum singulas rationes
 τὰ δὲ τοῦ θεοῦ χάρις animalium excutere, & exem-
 plorum copia illustrare, instituti ratio non
 patitur: unicum ex multis adducturus, ut
 in por-

in porcino genere maneam, quod ex Agathocle Babylonio hausit Athenæus lib. ix, ubi perhibet, suam Jovi mammam sugendam præbuisse, ob quod beneficium hoc animal Cretensibus sacrum fuit: Περὶ δὲ ὑῶν, ἐπὶ ἱερὸν ἐστὶ τὸ ζῶον παρὰ Κρησὶν, Ἀγαθοκλῆς ὁ Βαβυλώνιος. ἐν τῷ πρώτῳ πρὸς Κυζίκην φησὶν ἔτι. Μυθολογία ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῇ Δίκῃ, ἐν ἣ ὁ πρῶτος γίνεται θυσιᾷ. λέγεται γὰρ, ὅς τις ἀρετὴν ἠγάγῃ παρὰ τοῦ. καὶ τὸ σφραγίσαντος μὲν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὴν κυζικηνὴν βρέφει. ἀνεπαύσαντος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῇ. οὐδὲν πρὸς τὸ ζῶον τῶν ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ ὑὸς τῆς κρεῖστος δαΐστανος. Sed ad Calydonium aprum redeamus, qui nec ob allatas supra rationes, nec eatenus *sacer* dici poterat, quatenus Dianæ in supplicio de Calydoniis sumentio inserviebat: nam sic cuncta, quæ mortalibus divinitus in pœnam immittuntur, tempestates, diluvia, pestes, bella, locustæ, mures, ranæ &c. *Sacra* dicenda forent. Hujusmodi argumentum aliquando in Christianorum scholis, sed nequaquam in Gentilium mythologia procedit, qui pœnas convitiis dirisque proscindunt, & diis ipsis eas immittentibus convitiantur, quod aperte liquet ex Virg. lib. ii Æneid. ubi Panthus de summa die & ineluctabili Dardanix tempore sic loquitur:

*FERUS omnia Jupiter Argos
Transtulit: incensa Danaï dominantur
in urbe.*

Qui

Qui igitur τὸ ἱερόν in Antonino non accepit loco ὁ μέγαν ἔθαιμασι, illius interpretatio τυφοζέραν ἐστὶ καὶ ἀέρος, nulliusque auctoritatis pondere firmata: aberrat enim ab omnium mythologorum scopo, & auctori nostro aliquid affingit, de quo per insomnia ne quidem cogitaverat.

Pag. 10. Ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα.] Hanc quoque Apollod. lib. 1 Meleagri conjugem statuit: Μελέαγρον ἔχων γυναικὶ Κλεοπάτρῃ. Nec non Eustathius ad Iliad. 1 pag. 770. Εἶπε δὴ γεῖται ἔστω ἡ Κλεοπάτρα ὁδυρομένη ἔλυσεν τὸ Μελέαγρον &c. Dicatur etiam φερωνυμῶς *Alcyone*. Ego contra mulieres non disputo, nec earum nomen refello. Sed o bone! simile tibi ostendam in notis ad Hyginum. Gratis etiam admiratio animum tuum fabit, Pakephatum perhibuisse, Atalantam cum Milanione certasse, & leonis formam induisse, cum alii hoc Hippomeni tribuant. Consule fabulatores, qui te docebunt, Hipponenem & Milanionem unius ejusdemque viri esse nomina.

Pag. 12. Παρὰ τὸ σῆμα ἐπλήυν ἀδελείῳ.] De luctu & lacrymis fororum Meleagri etiam scribit Ælianus lib. 10 cap. XLII, non vero cap. XLVIII, ut in Amstelod. editione annotatum est. Addam Æliani verba: Λέγει δὲ ὁ μῦθος, ὅσων ἦσαν οἰκεῖται τῷ Οἰεῖδῃ νεανία, ταύτας εἰς δαίμονας τε ἀγέει, καὶ πένθος ὠτληθὲν ἐκπέσειν.

Ibidem. Καὶ ἀτρεκέει εἰς Λέγον τὴν ἡσόν.]
Cly-

Clytus Milesius Aristotelis discipulus, auctore Athenæo lib. xiv, de insula & avibus sic scribit: Περὶ δὲ τὸ ἱερὸν τὸ παρεχόμενον ἐν Λέρῳ εἰσὶν οἱ καλέμενοι ὄρνιθες μελεαγρίδες. ὁ δὲ τόπος ἐστὶν ἐλαΐδης ἐν ᾧ τρέφονται. Lerus Sporadum una est circa Cariam, cujus, præter Ælianum loco jam citato, etiam Herodotus, Plinius aliique meminere.

Ibidem. Γόργων ἔστι Δηϊάνειρα.] Noster cum Hygino convenit, ita enim ille Fab. CLXXIV: *At sorores ejus præter Gorgen & Deianiram, flendo deorum voluntate in aves sunt transfigurata, quæ Meleagrīdes vocantur.* Ælianus loco jam allegato auctor est, omnes Meleagri sorores, nulla excepta, in aves mutatas fuisse.

Ibidem. Καὶ ἐν τῷ ἑπιμύτι ἔστι πρόβα &c.] Frustra de menda hunc suspiciunt locum. Plane hic latet Græca elegantia, quæ apud alios auctores passim est obvia. Post genuina Stephani Fragmenta legitur: Καὶ τὸ ἐν τῷ ἑπιμύτι ἐθνικῶν τε ἔστι τοπικῶν, καὶ κτηνικῶν τε ὀνομασίαν. Ergo non video τὸ πρὶς hic prorsus otiosum esse; quanquam certum sit, apud poetas & Jonas aliquando παρελκεῖν.

Ibidem. Μέγιστον τὸ ἔσθ' ἀνθρώπων φιλήγναι.] Quam carus fuerit accipiter Agyptiis satis ostendunt eorum sacra & hieroglyphica. Imo si quis accipitrem, sive volens, sive invitus necaverat, ille inevitabili mortis poena mulctabatur, ut tradit Herodot. in Euterpe.

Pag. 14. Κῆτος δὲ ἰξαισίον.] Hesychius Milesius lib. de reb. pat. Constantinopol. Οἱ μὲν καὶ ἰξαισίον ἰξαισίον. Vide præterea Fab. xxii & xxviii.

Pag. 16. Ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισθωταί.] Aviculæ accipitres odio habent, quia à plurimis ad aucupium enutriuntur. Scribit Aristoteles in Mirabl. pueros ad aucupium egredientes, solere accipitres in aucupii societatem secum fumere, ita enim ille: Ἐξελόντες οἱ παῖδες ἐν τῷ χωρῶν, καὶ τῶν ἰσχυρῶν, ἐπὶ θήραν τῶν ὀρνιθολέων, συνθηκάζοντες παραλαμβάνουσιν τὰς ἰέρακας. Hinc Martialis accipitrem volucrum prædonem appellat lib. xiv Epig. ccxvi.

*Prædo fuit volucrum, famulus nunc
aucupis: idem*

*Decipit, & captas non sibi mares
aves.*

Ibidem. Ὡς καὶ γῆς τῆς Δευσιπιδος.] Cave heic ellipsin admittas: præstat enim exigua mutatione reponere, ὥς καὶ γῆν τὴν Δευσιπίδα, quam ellepticum loquendi genus, nullo prorsus auctoritatis pondere confirmatum, admittere. Noster multis in locis τὸ οἰκεῖν cum quarto casu usurpat. Vide cap. xxxiii: xxxviii & aliis quoque fabulis. Herodotus lib. i plane ut correxi: Ἐπὶ μὲν τῇ Δουκαλίῳ βασιλῆϊ οἰκεῖ γῆν τὴν Φθιώτην. Idem mox: Οἰκεῖ δὲ τὴν καὶ τὴν γῆν τὴν νῦν Θεσσαλίῳ καλεομένην &c. Quidam mihi objiciet locum ex cap. xi Antonini. Πανδύρεως ὥς καὶ τῆς γῆς τῆς Ἐφισίας. Verum idem hic erratur error.

Corrige: ἄκ' τὴν γῆν τὴν Ε'φείαν. Vitium ortum videtur ex compendiaria scriptura: Syllabæ enim, vocem quandam terminantes, ut *ας, ιας, τ, τὴν* &c. sæpe a transcriptoribus & MSS versantibus, confunduntur. Sed potius statuam, quanquam priora speciosa videntur, locum nulla emendatione indigere, si ita construatur: Ὡς καὶ παρὰ τὰ λαίρ' τ' γῆς τ' Δρυοπίδες. Itaque censeo, τὸ οἰκεῖν γῆς, Græculo culto atque limato nunquam excidisse; qui hoc probaverit, sciat, se S P Q Critico rem non ingratam facturum.

Pag. 18. Τόργον δὲ τ' ἀδελφὸν Κυψέλας.] Cypselum in Epirum Corinthiacam coloniam deduxisse, quem, præter Torgum hic commemoratum, Gargæus comitabatur, liquet ex Strabone lib. x: Κορίνθιοι δὲ πρὸς φέντες ὑπὸ Κυψέλα καὶ Γαργάσας, ταύτῃ τῇ κατέχον τὴν ἀκτὴν ἔμελλε τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ προσελθόν. De Cypselo videndus Herodotus lib. v, & Pausanias in Eliacis prioribus.

Ibidem. Ε'φ' ἥς.] Qui veteres Græcos solet evolvere, non mutabit illud ἐφ' ἥς in τὸ αἰφ' ἥς, est enim elegantissimum, & iustali occasione usitatissimum. Dionys. Halicarnassensis lib. 1: Ἰπείλα δὲ ἀνὰ χρόνον ἀνομάσθη ἐκ ἀνδρὸς δυνάτῃ, ὄνομα Ἰπείλῃ. Et versibus paucis interjectis: Ἦν δὲ πρῶτον κληθεῖσιν Ἰπείλας ἐπὶ τῷ Ἰπείλῃ.

Pag. 20. Ποῦσιν ὡλετάνεις.] Optime corrigo

rigebat Xylander post suam editionem, παύ-
σαι πλεῖστες ἐμφύλιον πόλεμον.

Ibidem. Περίσσευσαν.] Male in Xylan-
driana legebatur editione, περισέσαν.
Quod forte typothetarum est error.

Pag. 22. Εἰςφυζόντες τὴν θάλασσαν.] Sic
recte quoque dicitur ἐκφύζαν τὴν κίνδυνον.
Diodorus Sicul. lib. 1 : Οἱ τὴν ἐκ πελάγους κίν-
δυνον ἐκπεφύζοντες νομίζοντες : *Pelagi peri-*
cula jam effugisse rati.

Ibidem. Κελτῆς.] Aliquid portentilatere
sub voce Κελτῆς, nemo non videt. Nullus
geographorum Celtas in Epiro Chaonibus
& Thesprotis vicinos statuit. Pro Κελτῆς,
si locum ex conjectura liceat emendare, le-
gerem Κελαΐδας. Est enim hoc nomine gens
Thesprotica, Thessaliæ vicina, cujus Stepha-
nus noster ex Rhiano meminit: Κελαΐδοι, ἔθνος
Θεσπρωικόν, ὡς σχεδὸν τῇ Θεσσαλίᾳ. Πικρὸς δὲ
λέγονται ὡς Κελαιεῖς. Ita hunc locum Ant. Li-
beralis in commentariis ad Stephanum, bre-
vi lucem visuris, emendaveram, antequam
hasce Metamorphoses ad prelum revocandi
animus mihi incesserat.

Ibidem. Συνελθόντες ἀφελέαζ.] Fortassis
hic locus hunc in modum est constituendus:
ὅτε τὰς Γηρυόνας βῆς συνῆλθον τὸ ἀφελέαζ. Vi-
detur τὸ in πς à librariis mutatum, & vici-
næ voci adjectum. Optime etiam constabit
sensus, quanquam articulum τὸ demas. In
Veteris & Novi Fœderis codicibus hæc phra-
sis est frequentissima, Matth. cap. xvi 11, 12.

ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σωσαι τὸ ἀπολωλός.
 Luc. viii: 35. Ἐξῆλθον ἰδεῖν τὸ γαργιός. Et
 cap. xviii: 10. Ἀνθρώποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ
 ἱερὸν τοῦ σολομῶνα. Commodissime in hisce
 loquendi formulis τὸ τοῦ, εἰς, χάριν, ἐνεκα
 & similia subintelliguntur.

Ibidem. Πίστον ἐποίησεν.] Ex hac fabula
 lux ingens affulget loco Ovidii lib. xiii
 Metam. ubi ita canit:

- - - Certatam lite Deorum

Ambraciam, versique vident sub ima-
 gine saxum

Judicis, Aetiaeo qua nunc ab Apolline
 nota est.

Ex hac igitur fabula commentatores ad
 jam allegata Ovidii verba, nomina Deorum
 de Ambracia certantium, nec non judicem
 Cragaleum, de quibus in tota antiquitate
 nulla reperitur mentio, in saxum mutatum
 cognoscere potuissent.

Pag. 26. Εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα.] Locus le-
 viter est corruptus: confidenter rescriben-
 dum existimo, εἰς τὰ ἐκείνης οἰκία. Nam
 τὰ οἰκεῖα sunt res domesticæ & familiares,
 & passim noster τὰ οἰκία pro ædibus accipit,
 ut Fab. x. Καὶ ὁ μὲν ἔλθων εἰς τὰ οἰκία, πειρα-
 σίδωσι τῇ Ἀηδόνι καὶ τὰ συγκεῖµνα. Et
 cap. xiii: Ἀνείλετο ἑ ἀπὸ τῶν οἰκίων εἰς τὰ οἰκία.
 Plurima in hoc scriptore sunt loca, quibus
 sententia nostra confirmari posset. Multa
 inveniuntur nomina, quæ genus suum mu-
 tant, tamen idem significantia, uti ἐρεῖ µου
 ἐρεῖ µου.

ἐρείμῳ. αἱ πυρεὶ τὰ πυρεῖ. Sic quoque αἱ οἰκίαι
unde factum τὰ οἰκία. Docent hoc magistri
Græci, & inter alios Etymologicographus
in voce Μηρία, ubi circa finem sectionis
hæc leguntur. Ταῖς δὲ ἀπὸ ἀρσεικῆς ἢ θηλυκῆς
εἰς ἐδὲπερην γίνῃ μετὰ τὸ λαδέντα, ὅς αὐτῆς
σημαιομένης ὁμότονα καθεστήκασιν, ἐρείμῳ,
ἐρείμῳ. αἱ πυρεὶ τὰ πυρεῖ. αἱ οἰκίαι, τὰ οἰκία.
Locum hunc cum in finem addidi, ut hinc
vocis significatus & derivatio omnibus esset
perspicua atque manifesta. Casus rectus hu-
jus vocis, de qua agimus, est τὸ οἶκλον, teste
Eustathio ad Iliad. H, qui perhibet, Arria-
num pedestri oratione cam usurpassē, ita
enim ille. Τῆς δὲ οἰκία, ὅ ἐστιν οἶκος, ὁ δὲ τίς
μὲν τὸ οἶκλον. ὡς περ δὲ ἔτε τὸ θηρὸς θηρίον,
ἔτε ἴχθυος ἰχθύνιον υποθεριστικῶς ἔχῃ περὶ τῆς
ποιητῆς, ἀλλὰ παρὰ νῦν εἰς καὶ τὰς παλαιὰς,
ἔτι περ δὲ τὸ οἶκος οἶκλον, ὅθεν παρὰ τοῖς ὑπερην
υποθεριστικὸν οἰκίδιον· καὶ τὸ ἀργυροῦς ἀργύ-
ρον ἀργυρίδιον. ῥηῖσις δὲ τὸ οἰκία, καὶ παρὰ τῆς
πεζογράφου Ἀβρίωνος, ὡς παρὰ ὁλίγων μεμνη-
μένον. Hinc addisces lector, scriptores me-
tri lege non adstrictos τὰ οἰκία pro adibus,
quod Antonino familiarissimum est, usur-
passē, licet nuperrimus in Liberalem com-
mentator hoc in dubium vocare ausus sit,
Verum ne amplius ambigat, insignem &
magni hæc in re momenti locum producam
ex Herod. lib. 1, ubi Deïoces omnium suf-
fragio rex declaratur, jubens, ut sibi ædificia
imperio digna erigerentur. Ὁ δὲ ἐκείνου

αὐτὰς οἰκία π' ἐωῦτα ἀξία τ' βασιλείης οἰκοδομήσῃ, καὶ κρατύνει αὐτὸν δροφόροισι ποίεσαι δὲ πῦρ οἱ Μῆδοι· οἰκοδομήσῃ π' ἢ αὐτὰς οἰκία μεγάλα π' ἐἴχυρά. Ergo π' οἰκία in Anton. Lib. magis aridet, & confidenter affirmo π' οἰκία neque de *nidis*, neque de *horreis*, neque de aliis *edificiis* accipi posse: nam præter jam allatam gravissimorum scriptorum auctoritatem, illud etiam non patitur natura vocis, nec linguæ Græcæ genius. Sine dubio apud Theophrastum lib. iv cap. xv legendum: ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκία πῇ. Similiter apud nostrum cap. xii: πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκία. Apud Herodotum decem & plura occurrunt loca, ubi vox illa pro *edibus* accipitur. Semel duntaxat tot in locis π' οἰκία invenitur, quod extra omne dubium etiam a male manu profectum, ita enim ibi de Harpago legitur: Ἡ δ' κλαίων εἰς τὰ οἰκία, sed emendandum εἰς τὰ οἰκία. Quare Græcis non licuerit π' οἰκία pro *nido* ponere, equidem rationem nullam video, neque quisquam dicet. Nam sic quoque τὸ *domus* pro *nido* positum apud Latinos invenies. Virgil. lib. ii Georgicor.

Antiquasque domos avium cum stirpibus imis

Ernit.

Pag. 28. Χρόαν δ' ἐ μέγας, ἐχ' ὄμβροι, ἀλλὰ ἐλατῶν ὄρνις αἰγυπτος ἐγένετο Νεόφρων.] Quemadmodum hæc verba vertit Xylander, ex ejus editione transcribam. *Minor tamen corpore*

corpore Neophron. Ergo vides ô bone! Xyl-
landri versione (quem ego ob profundis-
simam Græcæ linguæ cognitionem sem-
per magni facio & faciam) aliquando in-
terpolatione indigere. Sed ad rem: Æ-
gyptius & Neophron transfigurati sunt in
ægyptios, id est, vultures, ejusdem nomi-
nis: ita tamen inter se differunt, ut Neo-
phron minor factus sit ægyptius, aliis colore
& magnitudine dissimilis. Quo autem no-
mine minor ille ægyptius dicatur, auctor non
expressit, quod utrum conjecturando asse-
quutus sim, alii judicabunt. Certissimum
est, αἰγυπτιῆς sæpenumero αἰετῆς nuncupari,
uti manifestissime ex Hesiodi interprete &
aliis constat. Cum igitur inter aquilas etiam
numeratur μελαναἰετός, vix dubito, quin no-
ster hunc respexerit; est enim colore nigri-
cans & aliis minor: Sed addam verba Aristote-
lis è lib. ix de Animal. cap. xxxi: Ἐπεὶ δὲ
μέλας τὸ χροῖον (hæc erat coloris differentia,
de qua noster) ἔμεγθος ἐλάχιστος, καὶ κρῖναις
τέτων. Οὗτος οἰκεῖ ὄρη. ἔ ὕλας. καλεῖται δὲ ἔ
μελαναἰετός, καὶ λαγωφόνος. Valeriam Ro-
mani vocant teste Plinio lib. ix cap. iiii:
Ex his quas novimus, aquila maximus honos,
maxima ἔ ὕς. Sex earum genera. Mela-
nætos à Græcis dicta, eademque Valeria, mi-
nima magnitudine, viribus præcipua, colore
nigricans &c. Aliquis plura desiderans, con-
sulat Cl. Bochartum part. secund. de Animal.
Sac. lib. ii cap. vi. Noster Antoninus de

Melanæto etiam mentionem facit cap. xx, quem locum deinde expendemus.

Pag. 28. Πῶϋγξ.] Hujus meminit Hefychius ex Aristotele de Animal. Etymologici Mag. Auctor aliud nomen adfert: Πάϋγξ, αἰ αἰθῶα, αἰ κληθεῖσιν βῆγξ· παρὰ τῶν ἰνγλῶ. Noster perhibet, avem hanc tantum vefci oculis piscium, avium, aut serpentum, quod ipsi pœnæ loco erat injunctum, quia nondum transfigurata Ægyptio oculos adimere intendebat. Mergum pisces persequi experientia quotidiana docet, sed cum duntaxat in aquam immergendo oculos piscium profca captare, haud probabile mihi videtur. Festus: *Merga furcula, quibus acervi frugum sunt; dicta à volucribus mergis: quia ut illi se in aquam mergunt dum pisces persequuntur, sic messores eas in fruges demergunt &c.*

Pag. 30. Ὅπ' ἐμέλλεν ἀφελῶς πρὸς ὅψεις.] Diverfimode construitur vox μέλλω, ut etiam discentes norunt, scilicet cum infinitivo præsens, utriusque aoristi, vel futuri. Matth. 11: 13. Μέλλει Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παραδόν. Apocal. 11: 2. Ἀ μέλλει ἀποθανεῖν. Plerumque hæc constructio per futurum exponitur.

Pag. 32. Ἐπὶ ψιον.] Apud Apoll. Rhodium, notantibus lexicographis, pro Jovis epitheto hæc vox accipitur. Hefychius Διὸς ἐπὶ πῖς meminit. Eustathius ad Iliad. Γ docet de loco alto ἐπὶ ψιον dici, ita enim ille:

Τινες

Τινες δὲ γράφουσιν, ἐπέψιον τ' ἐν ὄψεσι πάντων
αἰρημένως φυγόντα. κυρίως μὲν τοι ἐπόψιον, ἐπὶ
τόπῳ λέγεται ὑψηλῷ.

Ibidem. Μειλίχιον.] Nomen est quod
Thucydides, Xenophon, Pausanias, Plu-
tarchus aliique Jovi attribuunt: verum apud
Naxios erat Bacchi epitheton: nam facies
dei Bacchi, quem Dionysum vocant, è ligno
vitis erat, illius vero quem *Meilichium* vo-
cant, è ficu: nam μείλιχα Naxiis ficus nun-
cupantur. Locuse est apud Athenæum lib. 111:
Νάξιοι δὲ, ὡς Ἀνδρίακῳ, ἐπὶ δὲ Ἀζαθίνης
ἱστοῦσι, μειλίχιον καλεῖσθαι τὸ Διονύσιον, διὰ
τὴν τῷ σκύλῳ καὶ πᾶσι παραδόντι. διὸ ἐν τῷ παρ-
ωπον τῷ θεῷ παρὰ τοῖς Νάξιοις, τὸ μὲν τῷ Βακ-
χέῳ Διονύσῳ καλεσθῆναι εἶναι ἀμπελινόν, τὸ δὲ
τῷ Μειλίχῳ, σκύλινον. πᾶσι γὰρ οὕκα μείλιχα κα-
λεῖσθαι.

Pag. 34. Βασιλεία.] Diodorus Sicul. lib. 1:
Τὸν δὲ αἰετὸν Θεβαῖοι πημῶσι, διὰ τὸ βασιλικὸν
εἶναι δοκεῖν τῷ τὸ ζῶον ἐν τῷ Διὶ ἄξιον.

Ibidem. Τὸ ἱερὸν σκηπτρον.] Xylander
emendabat, τὸ ἱερὸν σκηπτρῶν, quasi sacri ful-
minis custos fuisset Periphas in aquilam
transformatus, & hoc ne quidem male. Cen-
seo tamen locum non debere sollicitari, quia
mox sequitur, καὶ παρσιέναι πρὸς τὸ ἑαυτῷ
θρόνον: nam throno insidentes sceptrum de-
cet. Per sceptrum hic non intelligendam
esse ferulam, ad imperium in pueros perti-
nentem, sed fulmen, etiam illi norunt qui
nondum ære lavantur.

Pag.

Pag. 34. Εποίησε φλώω.] Quidam satis laboriose probare intendit, Xylandrum hic in versione errorem commisisse: verum scias mi lector, illum ante me hoc non vidisse. Male Xylander τῷ φλώω *fulicam* transtulit, cujus loco ego *offisfragam* reposui, quam in commentariis nullam ea de re mentionem feceram. Præterea, quod hæc avis φῖνις vocitetur, non est ipsius, sed Cl. Bocharti observatio, qui libro secund. cap. v. parte sc. Hierozoïci hunc in finem adducit verba Dioscoridis è lib. ii cap. LVIII: Φῖνις τὸ ὄρνειον, ὃ Ρῶμαισι καλεῖσιν ὀσίσφραγαν. Sed homo meus hæc male transcripsit, quod non annotassem, nisi alibi in mea editione muscas captasset.

Ibidem. Αἰσία ἐπιφαίνεται.] Hunc locum, qui meus est stupor, non intelligo, nisi rescripserim αἴσιον ἐπιφαίνεται. Quanquam fortassis magistri in ludis discipulos aliter doceant. Est vox passim in auguriis usitata. Theo ad Aratum: Δεξιά σημαίνει τὰ αἴσια λέγει, καὶ τὰ πρὸς τὸ συμφέροντα, ἔτι δὲ δεξιὺς ὄντων λέγει μὲν τὰς αἰσίας. Dionys. Halicarnasseus lib. i: Περιγύσαντες δὲ τοῖς θεοῖς ἱερὰ τὰ νομιζόμενα, φυλάττειν ὄντων αἰσίας: ὁππότερ' αἰὲν ὅριγες πρὸς πρὸν κρείττους γίνονται, τῶν αἰσίων τὸ ἀπικλίας. Sed astruendum erat τὸ αἰσία fœm. genere non esse in usu: Xenoph. lib. i Pæd. Λέγονται αἰσργαὶ ἐ βρογνται αὐτῶ αἰσιοι γινέσθαι. Etiam compositum ejus ἐξαίσιον genere communi gravissimis aucto-

auctoribus usurpatur. Dionys. Halicarnas-
seus lib. 111: Κραυγή τε παρὰ πάντων ἐξαί-
σι ἐγένετο. Plurima adjectiva in εἰς exeun-
tia sunt communis generis. Aristoph. Nu-
bibus: Ἡ ἔπε ἐπὶ χῶρα ἡμετέρα θεία. Sed mi
lector,

Οὐ μὲν δὴ καὶ πρὸς ὀνομασίαν μαθεῖν σε δεῖ,
Αἴτια ἄρ' ἔστιν ἐστὶν, αἴτια δὲ αὐτῶν θήλαα.

Pag. 36. Εἰζήλασε πρὸς ἵππους.] Non impro-
barem Xylandrianam versionem, si evinci
posset Antoninum Ionicum idioma affectas-
se: Jones enim armenta equorum, asinorum
& bonum genere foeminino efferunt, teste
Etymologici Mag. Auctore: Ἰστίον δὲ ὅτι οἱ
Ἰῶνες πάντα πρὸς ἀγάλας ἐκζηλεύουσι τῇ παρ-
φορῇ, πρὸς ἵππους, καὶ πρὸς ὄνους & πρὸς βῆες λέ-
γουσι.

Pag. 38. Αἰπύλασε πρὸς ἵππους.] Vitiosa hæc
est lectio minimeque ferenda: confidenter
repono: ὅτι αὐτῶν ὁ πατήρ ἄκνησεν ἀπειλάσας
πρὸς ἵππους. Eodem prorsus modo noster in
precedentibus: Ὁ μὲν γὰρ πατήρ πρὸς ἄλλους
ἐκπλάγας ἄκνησεν ἀπειλάσας πρὸς ἵππους. Pec-
catum hoc typographorum incuria ir-
repsisse, tam certum est quam solem ipso
meridie lucere, & nunquam in animo ha-
bui Xylandro imputare.

Ibidem. Αἰκνύουσι δὲ.] Consule hac de
voce Ger. Joh. Vossii Etymologicum in
Acanthis. Re ipsa experieris dissimilia non
esse illis, quæ nuperus commentator huic
loco subjunxit.

Ibi-

Ibidem. Τ' αὐτά.] Sic quidam in nupero commentario emendavit, cum præcedentibus in editionibus legeretur τῶντα. Moneo lectorem, hanc emendationem meam non esse, ne quis postea fidem desideret.

Pag. 38. ΣιώδρⓈ ἔτος ὁ ἐρώδιⓈ ἀνθρ.] Obiter observabis τὸ σιώδρⓈ sæpissime etiam construi cum secundo casu. Commodus apud Herodianum lib. 1: Ο' μὲν γὰρ πατὴρ εἰς ἔργον ἀναπαύεις, ὁ παῖς ἤδη δὲ σιώδρⓈ ἐστὶ θεῶν. Quemadmodum verba nunquam gignendi, dandi vel alium casum obtinent, vi præpositionis cum qua componuntur; sic etiam aliquando nomina casum vi præpositionis requirunt.

Pag. 40. Οὐ δ' ὁ ἀνθρ τῷ ἐφίππῳ.] In versione nihil mutavi, quia tunc temporis dubia videbatur hujus loci lectio. De ephippo etiam dubitabat Xylander: verum locus satis est integer & sanus, si *ephippum equitem* interpreteris; nam qui equum fugit, etiam equitem fugiet. De natura hujus avis sic scribit Plinius lib. x cap. xlii. *Est quæ (scilicet avis) equorum quoque hinnitus; anthus nomine, herba pabulo adventu eorum pulsa imitatur, ad hunc modum se ulciscens.* Non acriter tamen cum eo contendam, qui τὸ ἔππῳ retinuerit.

Ibidem. Σπήλαιον ὑπερμέγεθες, ἐν ᾧ θηεῖον ὄκφ.] Feræ monstrosæ magnitudinis in montium carvenis ac antris plerumque fingebantur. Hygini Epitomator, nobis ex mem-

membranis MSS, quanquam circa frontem & calcem mutilis, non perfunctorie emendatus, Fab. xxx de Icone Nemeo ita scribit: *Leonem Nemeum quem lunā nutrierat in antro Amphrifo atrotum necavit.* Hunc locum cum in finem adduco, ut à nobis corrigatur, cum nullis omnino argumentis mihi persuadeam, mendo carere. Legimus de antro Corycio, Cyllenio, Castalio, Charonio, Sibyllino, Zerynthio, & de antris deorum agrestium; sed quæquam apud poëtas aut geographos antrum Amphrisum sive Amphrisium invenisse, non est quod censeam: si alibi hoc esset, vel in Phocide vel in Magnesia deberet demonstrari. Stephanus: Ἀμφρύσιος, πόλις Φωκίδος. πνὴς Ἀλφειοῦ βλάσιν. ἐστὶ ἐπὶ τῷ ποταμῷ Μαγνησίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφρύσιος. Fabulatores consensu unanimo affirmant, Leonem hunc Nemeum fuisse, adduntque alii, in isthac Peloponnesi regione antrum duplici ore sive ingressu exstitisse, in quo se abscondebatur, cum ab Hercule quæreretur. Tale antrum Græcis ἀμφίσιμον dicitur: & ut aliis in locis, ita hic quoque apud illum auctorem Græcam vocem stupidissimi librarii Latinis elementis consignarunt, quæ tandem in *Amphrifo* mutata est. Totus itaque locus sic est constituendus: *Leonem Nemeum, quem luna nutrierat in antro amphistomo atrotum necavit.* Hanc nostram conjecturam minime vanam esse, evincunt manifestissime

Apollod. verba, ita enim ille lib. 11. Συμ-
 φυγάς δ' εἰς ἀμφίστομον ἀπήλαιον, αὐτῷ τῶν
 ἐπείρας ἀνὰ κροδύμησεν εἰσόδον, ἀπὸ δὲ τῶν ἐπείρας
 ἐπὶ σὴλῃ τῷ θηρίῳ, καὶ πῶς θείας τῶν χεῖρας τῶν
 τραχέων, κατέχευεν ἄγχων ἕως ἐπιπύζε. Qui hunc
 locum probe cum Hygino contulerit, de
 nostra emendatione non ambiget. Et quam-
 vis viderim, cuidam hanc emendationem
 minus placere, eo quod Germanicus de
spelunca Amphriso mentionem fecerit; ni-
 hilominus tamen alio argumenti pondere
 ad Hyginum docebo, nostram emendatio-
 nem esse verissimam, quamprimum mihi
 ὁ βιοτρεμῶν laboriosissimi operis metam
 contingere permiserit. Ad vocem *atro-*
tum quod attinet, illa, licet sana sit, in
 vulgatis libris non eodem modo exarata
 reperitur. Jacobi Micylli editio ac *
tropum exhibet, & dum *apud Molorchum*
 rescribendum conjicit, semet rerum My-
 thologicarum admodum imperitum pro-
 dit. Hic rursus, ut jam supra admonui-
 mus, Græca vox Latinis literis exarata est;
 quod utrum ab ipso Epitomatore, an vero
 ab imperitis monachis factum sit, aliis dijudi-
 candum relinquo: hoc saltem non est huic
 auctori insolens, quemadmodum apparet
 Fabula xii: & clxx: & Fab. cclxxiii.
 Imo hunc locum bene constitutum esse,
 firmiter probatur ex Fab: xxviii, ubi ille
 eadem voce numero plurativo utitur. Alii
 auctores dicunt Neptuni & Iphimedia filios
 fuisse

fuisse atrotos. Itaque scripsit Hygini Epitomator *atrotos* pro ἀτρώτης, & *atrotum* pro ἀτρώτον, quod verbis Sil. lib. xvi sic Latine reddo:

*Velut inviolabile telis servabat sacrum-
que caput.*

Nemeum leonem ferro & omni sagittarum genere inviolabilem fuisse, testantur Fabulatores passim, & quidem eandem vocem adhibentes. Apol. lib. 11. Τῶν δὲ ζῴων ὡς ἀτρώτον &c. Scholiastes in Lycophronis *Cassandram*. Αἰών ὡς ἀτρώτῳ σιδήρῳ καὶ βολαῖς πανθείαις. Plura hoc caput Hygini continet emendanda, quæ in aliud tempus rejicimus. Potius ad Antoninum revertamur.

Ibidem. Καὶ αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον.] Etymologici Mag. Auctor *ἡεῖον* illud, ἀπὸ τῆς μέγαν λαίμην, id est, à peramplo gutture, nomen habere existimat: nam *Lamiæ*, assumpta formosarum mulierum specie, pueros & juvenes blanditiis allectos, devorare finguntur. Vide Lud. Cæl Rodig. lect. antiq. lib. xxix cap. v. Vossii Etymologicum & Bochattum in Hieroz. part. secund. lib. iv cap. ix. Porro *Sybaritas* luxu & deliciis admodum infames fuisse, unde *Σύβαριν πῶν πῶπιζα*, nemo non novit. Fortassis huic *ἡεῖω* altera appellatio hinc obtigit: nam *Lamias* humanarum carnium (quæ omnium animantium dulcedine atque sapore longe superant, uti testantur, qui eas

degustarunt) maxime avidas esse, liquet ex Apollonio apud Philostratum lib. iv, ubi perhibet, eas *σπερκῶν ἑ μέλιστα ἀνθρώπων ἐρᾶν*.

Pag. 42. Τῆς συμφορᾶς.] Sic correximus ex mente Xylandri, cujus editio male exhibet, τῆς συμφορᾶς.

Ibidem. Στίφανος, εἰπήγαγον.] Veteros neci devota capita, & etiam vitæ discrimina adeuntes coronasse, palam ex Herodoto discimus, ubi Mandanæ filii historiam tangit, ita enim ille lib. i. Τάτοιπ ἀμφ΄ἀμρ̃ ὁ Ἀῖπυργς, ὡς οἱ παρεδόγη τὸ παῖδιον κεκρομμῆροι τῶν ἐπὶ θανάτῳ, ἢ κλαίων ἐς τὰ οἰκία. Leve mendum est in his verbis pro τῶν, reponendum τῶνι, vel τῶν cum apostrophe ob sequentem vocalem. Idem lib. vii de Lacedæmoniis de vita periclitantibus: Νόμῳ γάρ σφι ἔτῳ ἔχον ἐσὶ. ἱππῶν μέλλουσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς κροσμεῖον. Sic quoque Eurybatus, Alcyoneo detractas coronas suo imposuit capiti, cum ad antrum Sybaridis deductus vitæ periculum subiret.

Ibidem. Γένῳ μὲ ἔχον Ἀῖξίς τὸ ποταμῶν.] Præpositionem ἀπὸ, qua noster in recensendis genealogiis semper utitur, huic loco excidisse firmiter mihi persuadeo. Fab. 111: Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀπὸ Ἡρακλείδης. Et cap. xxxix: Γένῳ δὲ ἔχον τῷ Νικηκρέοντι ἀπὸ Τόλκεα τῷ ξυσιλόντι ἱλίον Ἀγαμέμνονι. Nunc possem innumera hujus loquutionis speciei.

specimina ex probatissimis veterum aucto-
rum scriptis in medium adducere, sed ipso
meridie solem quærere, supervacaneum
existimo.

Pag. 44. Παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης.] Hunc
locum pessime constitutum esse, me facili
negotio lectori persuasurum puto: nam
τὰ σφυρὰ nunquam regioni, vel urbi attri-
buuntur, sed per metaphoram inixæ mon-
tium parti, eorumque radicibus. Noster
cap. xxvi. de Argonautis Arganthonen
prætervehentibus: Ἐπὶ δὲ ὡς τὸ στεῖνον ἐξί-
κλει τῇ Πόντῃ, καὶ τὰ σφυρὰ παρὶ πλάθουσιν τῇ
Ἀργανθώνῃ. Quare confidenter in Antoni-
no rescribendum arbitror: παρὰ τὰ σφυρὰ
τῆς Κρίσεως. Hæc emendatio firmatur ex ipsâ
sensu ἀκροαθία: nam isthoc in monte erat
antrum illud prægrande, unde Eurybatus
Sybarin è lecto abreptam, in lucem protulit.
Hujus montis ejusque situs meminit præter
alios Pindari Scholiastes in argumento ad
Pythia: Ἀντίκλειται δὲ ἐν μεσημβρίᾳ τὰ ὄρη
τῇ Παρνασσῷ, Κίρραϊον πεδίον ἐστὶν, ὃ Κίρφιν
καλεῖσιν, ἐν ᾧ μέσος ὁ Πλεῖτος ὀνομαζόμενον
φέρει ποταμός.

Ibidem. Ἐκ ταύτης Σύβαριν ἐκλήσαν.] De-
bes, ô bone! heic ferre correctores: nam
tota antiquorum scriptorum turba non ha-
bet exemplum, quo πρόβες, τὸ κλέειν hoc in
loco satis sanum & integrum esse. Lego
itaque, & legam ἐκ δὲ ταύτης τῆς Λοκρὸς πό-
λεως ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἐκλήσαν, donec ali-

quis contrarium adstruat. Noster Fab. IV haud absimili loquendi modo utitur: Γενήσας δὲ πῦδας Εὐρυθεν ἔ' Α'μβροκίαν, ἀφ' ἧς ἢ πόλις Α'μβροκία καλεῖται. Quæ adfers loca, nihil omnino ad rem pertinent, imo hujusmodi mihi videntur, absit verbo invidia, quasi ab homine, mente & judicio parum valido, adjecta forent.

Pag. 46. Μῆσας ἐγλύνησεν.] De Musarum generatione legendus Apollodorus lib. 1.

Ibidem. Τῇ Πίερῃ.] Exhibet Xylandriana τῇ Πίερῃ, quod ego, præcedenti voce Πίερς deceptus, mutatum ivi in Πίερῃ. Tute illud etiam editor Amstelod., quamvis non addat quâ fide hoc fecerit, sequutus est. Sed candide dicam quod res est: τὸ Πίερῃ, quod in primâ editione conspicitur, in mendo non cubat: reperitur enim casus rectus Πίηρ, cujus obliquus est Πίερῃ, unde ὁ Πίερῃ factum. Etymologici Mag. Auctor: Πιερίᾱ, ὀνομαζομένη τὸ πῆρ, ἐνταύτῃ Μῆσας ἐγλύνησεν. παρὰ τὸ Πίηρ γέγονεν. ἢ ἀπὸ τῆς Πιερῆς ἀδελφῆς τῆς Μελίτης. Nominandi & accusandi casus etiam apud Eustathium inveniuntur ad Iliad. E pag 980: Πιερίαν δὲ, οἱ μὲν ἀκρωτήρων πῖνα εἶπον Ὀλύμπῳ· οἱ δὲ χάραν ἀπὸ νόμφης ὁμώνυμον, ἢ ἀπὸ Πίερῃ ἢ Εὐρύπῃ. Mox sequitur apud eundem: Φασὶ δὲ οἱ πελαιοὶ, καὶ ὅτι Μακεδὼν ὁ τῷ Διὸς, ἀφ' οὗ Μακεδονία ἢ χώρα, παῖδας ἔχῃ δύο, Ἀμῶτον καὶ Πίερῃ. Apollonius & Abro, inter veteres magnæ existimationis Technici, casus rectos a genitivo formari

mari perhibent, locus in hanc rem egregius est in Ἰθνηρία apud Stephanum de Urbibus, ita enim ille: Ἀπὸ τῆς θηϊκῆς Ἰθνηρῶς ἀΐθειαν παράγει Ἀπολλώνιος, ὡς τὸ φύλακας, ὁ φύλακας. ἐν τοῖς παρωνύμοις φησὶν, ἀπὸ θηϊκῶν ἀΐθειαν παράγουται. Sequuntur deinde varia derivationis ipsecimina, ut μέγας μέγας, ὁ μέγας. Χάρος ψ Χάροπος, ὁ Χάροπος. Τρόζιλος Τρόζιλος, ὁ Τρόζιλος. Ἰθνηρῶς, ὁ Ἰθνηρῶς. Ita etiam Πίνης Πίερς, ὁ Πίερς. Tradit tamen Eustathius τὸ Πίνης non esse in usu, ita enim ille ad Iliad. T pag. 1178: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Πίερς, ὡς ὑπάρχει ἀρσενικὸν Πίνης Πίερς. ἔθλητον ἀναγκαίως Πίερς. ἀρσενικὸν δὲ τῇ σιωπῇ ὁ Πίνης. Nihilominus tamen Stephanus loco jam allegato, casum rectum numeri plurativi usurpavit. Ἡ δὲ ἐπὶ τῇ Ἰθνηρία ὡς Πίερς ἐστὶ. τὸ ἔθνος Ἰθνηρες, ὡς Πίερς, Βύζηρες.

Pag. 48. Ἰθνηρῶς.] Monet in Amstelod. editione sic scribendum esse. Sed editor id monere oblitus est, se ex aliis eam hausisse sententiam, Ἰθνηρῶς & σφισσπυγίδα diversas esse aves. Inspice lexicographos, qui te rem omnem multo manifestius docebunt. Non possum tamen, quin addam locum Etymologicographi præstantissimum, ita enim ille in Κινκλῆς. Καὶ κίνκλος, ὁ κινκλῆς, ἢ κινκλῆς, ὁ κινκλῆς, πικρὰ τὴν ἔρσιν κινεῖται. ὡς ἐν τῇ σιωπῇ ἐπὶ σφισσπυγίδα καλεῖται. εἴρηται. Ἀλλὰ τὸ σιωπῇ τὴν ἔρσιν πικρὰ ἐν τῇ αὐτῇ κινεῖται. ἢ παρὰ τὸ σφῆν τὴν πικρὰ, ὅ ἐστι τὴν

ἔργον· σφισφίκης πρὸς ἡμῖν ὀνομάζεται. Quid autem sit τὸ σφισφίκης fateor me ignorare: suspicor vocem esse corruptam, & fortassis pro ea rescribendum, σφισφυγής, cujus idem alibi meminit: Ἰϋγξ, ὁ ἔρως, καὶ ὄρεσιόν π τὸ λεγόμενον σφισφυγής. Et eo in loco malletm corrigere σφισφυγής, donec alius meliora & certiora doceat.

Pag. 48. Α'ρσίππη.] Dissentiunt scriptores in recensendis Minyadum nominibus. Plutarchus in Quæstionibus Gr. agnoscit *Leucippen*, *Arsinöen* & *Alcathöen*: Ælianus lib. III cap. XLII *Leucippen*, *Aristippen* & *Alcithöen*. Alibi latere mendam evidentissimum est.

Ibidem. Α'πίδουσαν.] Hanc vocem esse corruptam vel transcriptorum vel typothetarum incuria, manifestissimum est. Tentabam reponere ἡφίδουσαν ἐκτίπως φίλεργον. Alius correxit, καὶ ἀπίδουσαν ἐκτίπως φίλεργον.

Pag. 50. Κελεόντων.] Fatetur Xylander, se asteriscum loco versionis posuisse, & ignorare quid vocis sit τὸ κελεόντων. Ælianus Var. Histor. lib. III cap. XLII, unde huic Ant. Liberalis loco non exigua lux affulget, paullo aliter fabulæ circumstantias enarrat, scilicet, non è pedibus textorij mali, sed a summis tectis vini lactisque stillas dimanasse, hæc sunt ejus verba: Ε'κ τῶν ὀρέφων ἔσκαζον οὐκ ἔ γάλακτι σαγόνες. Pro κελεόντων hoc loco reponere ὀρέφων sine auctoritate MSS
codi-

codicum, res valde periculosa est atque anceps. Miror tamen hoc Xylandro excidisse, viro alioquin utriusque linguæ peritissimo, vocem *κελέοντες* nusquam inveniri. Ego vero hunc locum satis sanum esse existimo, & in mendi suspicionem venire non posse: nam *οἱ κελέοντες* sunt pedes textorii mali, seu ligni, e quo stamina deducuntur, uti liquet ex Polluce lib. vii cap. x *ὡς ἐστὶν ἰσχυρίας*: Καὶ κέλοντες δὲ οἱ ἰσόποδες καλεῖνται. Et lib. x cap. xxviii *ὡς ἔστι ἐν γυναικωνίποδι σκεδῶν*. Καὶ κέλοντες τὰς ἰσόποδας. Quibus in locis doctissimus Seberus optime *κελέοντες* reposuit. Etymologici Mag. Auctor: *Κελέοντες*, κυρίως οἱ ἰσόποδες: & sectione præcedenti apud eundem: Καὶ τὰ ἰσόποδα κελὼν λέγουσιν, ἀπὲρ ζώοντες. Eustathius ex Pausania & Ælio Dionysio τῶν κελέοντων meminuit in commentariis ad Iliad. A pag. 884: *Χρήσις δὲ πᾶν κελέοντων, παρὰ τε ἄλλοις & παρὰ Πανουσία· ὅς φησιν ὅτι κελέοντες, οἱ ἰσόποδες, καὶ τὰ λεπτὰ ἐκ πίνοφθῆ τ' ἑύλων. λέγει δὲ Ἐὐλίου Διονύσιος, ὅτι κελέοντες, οἱ ἰσόποδες. καὶ πανταὶ τὰ μακρὰ ἑύλα.* Qui rem tanti fecerit, etiam Harpocrationem & Hesychium consulat. Cum itaque evidentissimum sit, hanc vocem gravissimis scriptoribus in usu fuisse, Minyadasque telis operam navasse, atque summo cum studio lanificio incubuisse, optimè ab Ant. Liberali tanquam prodigium narratur, è textorii mali pedibus nectar & lac profluxisse, quod profecto magis mythologicæ veri-

veritati respondet, quam si statuatur, lac & nectar de ædificii tecto dimanasse; a qua sententia Ovidius etiam omnino alienus fuit, perhibens de stamine pampinum exiisse, ita enim ille lib. iv Metam:

Pars abit in vites, & quæ modo fila fuerunt,

Palmite mutantur: de stamine pampinus exit.

Eas lanificio & texturæ operam dedisse, liquet ex Æliano loco jam allegato: καὶ αἱ μὲν αὖ τὰς ἰσὺς εἶχον, καὶ ἐπονθόντο αὖτε τινὶ ἐργάτῳ δὲ μέγα φιλοπύμῳ. Verum necessario affirmandum est, circumstantias hujus Fabulæ aliter ab Æliano, & aliter ab Ant. Liberali commemorari, quod sane fabulatoribus non est insolens. Nuperus commentator, nostra vocis explicatione approbata, ut ex mustaceo laureolam caperet, addit, se olim a Xylandro persuasum, hanc vocem nusquam inveniri, ἡλακατῶν reponere tentasse; sed nescio, quæ Græcæ aures hoc patiantur, sine dubio voluit ἡλακατῶν, quam hoc ipso loco vox sit nihili. Notissimum est in Erinnam epigramma:

Ἡ λασεν εἰς Ἀχέροντα Διὸς πατρὶ κῆρυξ
καμόντων

Μοῖρα, λινοκλώσας διατόπας ἡλακατῶν.

Ibidem. Ταῖς οἰκείαις.] Et hic reponendum πρὸς οἰκείαις, satis manifeste evincit commentarius ad Fab. v.

Pag. 52. Νυχτερίς.] Hæc avis ἀπὸ τῆς νύκτος nomen accepit, naturæ suæ plane congruum. Nonius: *Vespertilio, animal volucre, biforme; dictum quod vespere se ad volatum preparat noctis.* Isidorus: *Vespertilio pro tempore nomen accepit, eo quod, lucem fugiens, crepusculo vespertino circumvolat.* De ejus natura vide porro insignem locum apud Macrobiū lib. vii Saturnal. cap. x.

Ibidem. Ἡ δὲ γλαῦξ.] Eustathius commentario in Hexaëra. Τὴν γλαῦκα φασὶ τὴν ἡμέραν αἰμαυρῶσθαι τὴν ὄψιν, τὴν δὲ νύκτα ρώγνυσθαι. Sed plura addere non lubet. Clarissimus Bochartus totam hujus avis historiam cruditissime absolvit.

Ibidem. Ἡ δὲ βύζα.] Loco byzæ Minyadum una, secundum Ælianum loco jam aliquoties allegato, cornicis formam assumpsit, ita enim ille: Καὶ ἡ μὲν ἡμεῖς τὸ εἶδος εἰς ἡρώωνιν, ἡ δὲ εἰς γλαῦκα. Ovidius lib. iv Metamorph. tradit Minyadas in vespertilio-nes abiisse:

---- *Lucemque perosa*

*Nocte volant: serboque tenent a vespere
nomen.*

Sed mi lector noli existimare, Antonini nostri locum vitii immunem esse, nam quid sit βύζα nemo facile dixerit: de ea nullam in avium historiam tradentibus mentionem factam reperi. Repone itaque meo periculo ἡ δὲ βύας: sic Græce dicitur *bubo*, qui etiam inter nocturnas & solis lucem fugien-

gientes aves numeratur. Apud Dionem in morte Augusti hujus memoria reperitur: Τότε σκωδελον κεκλησμενον ούρεθη, καὶ βύας ὑπὲρ αὐτῆς καθήμενον ἔσυξε. Ejus etiam meminit Philosophus lib. viii Animal. cap. v. Plinius lib. x cap. xii: *Bubo funebris, & maxime abominatus, publicis precipue auspiciis; desertis incolit: nec tantum desolata; sed dira etiam atque inaccessa: noctis monstrum, &c.*

Ibidem. Τὴν αὐγλὴν τῆς ἡλίου.] Ita hunc locum emendare placuit, ejecto spurio: Et quanquam existimem, sic quoque legisse Xylandrum, tamen male in ejus editione excusum reperitur, τὴν αὐτὴν τῆς ἡλίου. Farnabius mendam subolfaciens legebat: Εἰ φίλον δὲ αἰ τρεῖς τὴν ἀκτῖνα τῆς ἡλίου. Mentem auctoris sic quidem exprimit, sed longius a vulgata lectione recedit. Qui nuper harum fabularum novam editionem adornavit, hanc lectionem in textum recepit, tamen oblitus addere, hoc in Leidenſi editione annotatum fuisse.

Ibidem. Πανδαρέως.] Dubia est hujus vocis scriptura, & casus obliqui inde deducti; scribitur enim Πανδαρέως & Πανδαρέος, ac promiscue Πανδαρέω & Πανδαρέϊ: ita ut nunc juxta tertiæ declinationis paradigma, nunc juxta quartæ simplicium inflectatur. Verum idem nomen Fab. xxxvi juxta formam tertiæ declin. simp. constanter usurpatur, quod magis placet. Hæc forma etiam

etiam aliis scriptoribus usitatissima est.

Ibidem. Ω' καὶ τῆς γῆς τῆς Ε'φείας.] Quan-
quam in præcedentibus pag. 229 ad cap. iv
satis abunde de hac loquendi formula lo-
quutus videar, subit tamen etiam nunc ani-
mum admiratio, aliquem inveniri, qui, af-
fectato μικρολογίας studio, heic ellipsin præ-
positionis ἐπὶ locum habere censeat. Correxī
tunc temporis, uti loco citato videre est,
Πανδαίρειος ὅκα τῶν γῆν τῶν Ε'φείαν. Similes
loquendi formulas ex aliis in medium ad-
duxi, & qua occasione hæc verba mihi ma-
culam contraxisse visa sint, explicui. Præ-
terea docui, quomodo illa verba cap. iv con-
struenda mihi videbantur: non obscure in-
nuens & heic ellipsin præpositionis ἐπὶ lo-
cum habere non posse. Verum peropportu-
ne mihi traduntur literæ Cl. Jac. Gronovii,
mecum existimantis, falsissimum esse, heic
subaudiri præpositionem ἐπὶ: & cum eadem
in opinione versetur, excerpam candide
ejus verba, ut luce meridiana clarius appa-
reat, quam ficulneo argumento initatur illa
μικρολογίας affectatio. Oratio enim sic coha-
ret, loquitur de verbis cap. iv. Ω' καὶ παρὰ
τὴν λέξιν τῆς γῆς τῆς Δευσιπύδος. Prorsus eodem or-
dine, quo cap. xxxi: Α'φίχοντο τῆς Ἰταλίας
παρὰ τῶν Α'δείαν. Et cur non cap. v notat
quoque ellipsin, ὅκα παρὰ τῶν Ἰθαλῶν τῆς
Θεσσαλίας. Eodem modo hic locus con-
strui potest & debet: Πανδαίρειος ὅκα παρὰ
τῶν πάλιν τῆς γῆς τῆς Ε'φείας. Similes transposi-
tiones,

tiones, in gratiam illorum, qui hæc minus capiunt, adferrem in medium; sed sufficiat nunc evidentissime demonstrasse, ellipsis præpositionis ἐπὶ, cujus nuperus commentator nullum exemplum protulit, hic & aliis hujus libelli locis in censum venire non posse.

Ibidem. Ο Περών.] Intelligit collem Epheso imminentem, qui Straboni lib. xiv Περίων dicitur & *Lepre Aëto*, ita enim ille. Ἐκαλεῖται ἡ Λέπρη ἢ Ἀκλή ο Περών. ὑπερχείματος τ' ἰνὺ πύλεως, ἔχων μέρθ' ἑ πύχας αὐτῆς· πᾶ γὰρ ὀπιθεῖν ἑ Περίων κτήματ' ἐπὶ νυκτὶ λήγ' ὡς τῇ Ο πιδολεπείᾳ.

Pag. 54. Ο π πλέον ἀλλήλους Ἦρας καὶ Διὸς φιλεῖσιν.] An igitur illicitum erat connubio junctis, excellentissimam hanc animorum harmoniam, quam fere omnes populi non inconcinne cælum in terra appellant, vitæ divinæ assimilare? Mythicæ theologiæ mystagogi admodum variant in nominibus, quibus hæc fabula attribuitur. Pseudo-Di-dymus hanc animorum concordiam Ceyci Luciferi F. & Alcyonæ Æoli filix attribuit: Ille conjugem semper *ἑμνονεμ*, illa *ἑομεμ* salutabat, hæc sunt ejus verba: Κήνῃ (sic lego pro Κηνῇ) ὁ Φωσφῆρς ἑ Ἀστὴρ γήμας Ἀλκυόνῃ πλὴν Αἰόλῳ μέγα φρονήσας ἐφ' ἑαυτῇ, θεὸς ἐβύλετο τομὴ' ἐοῦς, διόσφ' ἦπε χαμετὴ δ' ἄπαντὸς αὐτὸν ἐκαλεῖ Δία, κακεῖν' Ἦραν πλὴν γυναικα· Ζεὺς δ' ἀθανακτῆσας, μετῖβαλον αὐτὸς εἰς ὄρεα χεῖς ἀλλήλων βιβῖν. Vido præterea Ovidium lib. xi *Metam.*

Ibidem.

Ibidem. Δίφρον ἀρμάποι.] Quid sit proprie τὸ δίφρον, ex unde nomen accepit, clare docet Etymologici Mag. Auctor: Δίφρον κυρίως τὸ ἀρμα, ὡς τὸ, Δίφρον δὲ χειρῶν καὶ ἀρχαρίοισιν ἱμάσιν διδεδίτη· ἐτυμολογίῃ δὲ περὶ τὸ δύο φέρειν, τὸν μαχητήν, καὶ τὸ ἡνίοχον.

Ibidem. Ὅπως ἂν παρὶν ἀνυδῆ τὸ ἔργον.] Optime Dionys. Halicarnassæus lib. 1: Ἰνα γὰρ τὸν ἀνυδῆ τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀμύλλῃ πρὸ ἔργα. Puto hic latere Græcæ plane elegantiam, & τὸ ὅπως non debere mutari in ὅτω. Multo minus τὸ ἂν hinc eliminandum, quod fortassis nuperus commentator fecit, ut conjecturam probabiliorem redderet. Aristophanes in Nub. Ὅπως ἂν ἀποδῶ μνηστῆν.

Ibidem. Χελιδόνα.] Est accusandi casus a recto Χελιδών, quem noster hac fab. aliquoties facit Χελιδόνis. Acutiores discipulant, an aliquid immutandum sit.

Pag. 56. Τὴν κούρην ἡχῶεν.] Chorus apud Aristophanem in Pluto cum vetula in scenam productus, de amasio, qui illam vehementer deperibat, sic loquitur:

---- Ἀλλὰ δῆλον ὅτι σ' ἡχῶεν.

Respondet anus:

Καὶ ταῦτε τῶντων ἔχ' ἕνεκεν μισητίας

Αἰτεῖν μὲν ἔφασκεν, ἀλλὰ φίλους ἕνεκεν.

Ibidem. Εἰς τὴν οἰκίαν.] Quænam sit differentia inter τὴν οἰκίαν & τὴν οἰκίαν in præcedentibus satis copiose demonstravimus. Vide pag. 232 & sequentes.

Pag. 58. Εἰ δαΐστωρ πὰ κρέα.] Verbum in antecedentibus gignendi casui jungitur: δαΐστωρ ἔκ κρεῶν. Hoc gustandi & commedendi verbis non est insolens, utroque hoc casu gaudere. Herodotus lib. 11: Πατέοντα ἔκ κρεῶν, *vesciuntur carnibus*. Construitur tamen eadem vox cum quarto casu apud Stephanum de Urbibus: Εἰ καλῶντο δὲ καὶ Σαυροπάιδες, παρὰ τὸ σαύρας παΐειν καὶ ἐσθίειν. Ergo Henricus Stephanus in Herodoti libris vocem παΐειν sine ratione suspectam habuit, uti pluribus evinci posset: est enim *edendi* significatione etiam aliis auctoribus usitata, præsertim Hesychio, cujus loca ad Ethnicographum nostrum partim emendavimus, & partim supplevimus.

Pag. 60. Ἀλιεΐτης.] Nisus Megarensium rex etiam in Haliaetum mutatus dicitur Ovidio lib. viii Metam.

---- Nam jam pendebat in auras,
Et modo factus erat Haliaetus alis.

Ibidem. Οὗτοι τοῖς πλέεσιν οἱ ὄρνιθες αἴσιοι.] Quare navigantibus hæc avis auspicata sit, rationem allegat Pseudo-Didymus ad Iliad. I: Ζεὺς δὲ θεασάμενος αὐτὸν κλαίεισαν, κρατηλέησας, ἐπίταξε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ὃν ἂν καιρὸν ἢ ἀλκυόνη κῆρυξ, μὴ πνέειν, μέχρι πεσαρρεσκαίδητος ἡμερῶν ἔχῃ μῶν αὐξανομένης. Vide quoque Eusthatium ad eundem Homeri locum, & Leonem Allatium ad Eustathii Hexaëmeron.

Ibidem.

Ibidem. Α'γαθὸς ἔστος ὁ ὄρνις.] Id est, αἰσιό, *boni ominis avis*, vel *ausspicata*, quam vocem aliquoties hac sectione usurpat Antoninus. Vide quæ de voce αἰσιό diximus pag. 238.

Ibidem. Ε'ποψ.] De Upupa legendi omnino Bochartus lib. 11 Hieroz. par. sec. cap xxxi, Allatius ad Eust. Hexaëm, alii- que qui avium historiam tradidere.

Ibidem. Α'ηδὼν δὲ καὶ χελιδνὶς ἢ ἢ παρὰ ποταμούς &c.] Hæc verba non bene constituta esse, quivis facillime viderit: sed de remedio ei adferendo haud unanimes erunt sententiæ. Non necesse est, hic lacunam somniare, quam aliquot vocabulis repleveris. Fortassis rescribendum est, transpositis transponendis: Α'ηδὼν δὲ (καὶ ἢ μὲ χελιδνὶς) παρὰ ποταμούς & λόχμους ἢ παῖδας ἢ ἰ"τιω θρῆνεί. Quæ parentheseos notis inclusa cernis, a glossatore quodam explicationis gratia videntur adjecta: nam reperiuntur inter veteres, qui τῶν αἰδῶνα nuncuparunt χελιδνά, quod liquet ex Etymologici Mag. Auctore, sic enim ille: Α'ηδὼνα, ὡδὼν & γλαυσιδῶνα. οἱ δὲ χελιδνά.

Pag. 62. Χελιδνὶς εἰ ἐλθὺν σπύοικεν εἰς θρώποις.] Fortassis post hæc verba vox quædam excidit, quam revocaveris legendo hunc in modum: Χελιδνὶς ἐλθὺν σπύοικεν εἰς θρώποις ὄρνις. Prorsus eodem modo loquitur cap. xx: Α'ρετιμύχη εἰ ἐλθὺν πίφινε, θεοῖς & εἰς θρώποις σπυροφίλῳ ὄρνις. Si quis. τα

men hoc supplementum ægre patiat, non acriter cum eo contenderim, nam τὸ σωώοικⓈ absolute positum, quanquam sensu longe diverso, cap. xxvii invenitur: ἐχλύετο δὲ Ἀχιλεὺς σωώοικⓈ.

Ibidem. Ἰσὸρεὶ ΝικανδρⓈ.] Hanc metamorphoseos historiam Athenæus neque ex Nicandro, neque ex Arei Laconis carmine hausit, sed ex Bœi Ornithogonia, ita enim ille lib. xii: ΒαῖⓈ δὲ ἐὼ ὀρνιθογονίᾳ, ἢ Βοίῳ, ὥς φησι ΦιλόχορⓈ, ὑπὸ Ἀρείας τὴν Κύκνον ὀρνιθογενῆσαι, καὶ παραγγέλλειν ἐπὶ τῇ Σίσιαρει πατρὸς τὴν Πάσσαν γενέσθαι.

Ibidem. Ουείης.] Cynci mater juxta Ovidium lib. vii Metamorph. Hyrie appellatur:

*At genetrix: Hyrie servatum nescia,
flendo*

*Delicuit, stagnumque suo de nomine
fecit.*

Ibidem. Εὐχλύοντο δὲ αὐτῷ ἐρασταὶ πολλοὶ διὰ τὸ καλⓈ.] Optime Nepos in præf. Laudi in Gracia ducitur adolescentulis, quam plurimos habere amatores. Ibidem in Alcibiade: Nam in amplissima civitate natus, summo genere, omnium ætatis suæ multo formosissimus. Quibus adde mox sequutura: Ineunte adolescentia amatus est à multis more Græcorum. Verum τὸ ἐραστῆς non semper de amatore, sed etiam de amico sumitur. Hesychius: Εὐραστῆς, φίλⓈ. Plutarchus alibi: Εὐραστῆς δὲ ἐστὶν φίλⓈ ὡς ΚάτωⓈ ὈρετῆσιⓈ. Quod

Quod Donatus ad Andriam notavit, optime facit ad locum Antonini: *Amicus animi est, amator vero corporis.*

Pag. 64. Φύλις.] Ovidio *Phyllis* dicitur cum duplici lambda. Vide locum supra citatum.

Ibidem. Ε'χαρκαώη ἐπὶ τῷ ὄντι.] Optime Xylander emendavit vocem vitiosam, legendo ἐκχαράη.

Pag. 66. Ὑπερυῖς π' ἐ μέγα χρεῖμα.] Elegantissimum atque nitidissimum dicendi genus in discentium gratiam præterire nequeo. In præcedentibus dixerat: Ε'φάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα π' χρεῖμα λέοντι. Noster Fab. XXI: Ε'ξαίσιον γάρ π' ἐ ἄπιστον χρεῖμα χρωῶν ἐπεῖτα μέλει. Decoræ hujus locutionis formulæ apud Tragicos, Comicos aliosque scriptores passim occurrunt. Aristoph. Pluto:

----- Ε'νδον ἐστὶν ὧ μισαρπαίτω

Πολὺ χρεῖμα τεμαχῶν καὶ κρεῖων ἀπλη-
μύων.

Idem in Nebulis:

Ὡς Ζεὺ βασιλεὺς τὸ χρεῖμα τῷ τυκλῶν, ὅστις
Ἀπίρατος.

Ibidem. Καὶ πολλὰς ἀπεκλίνουσιν.] Non admodum frequens est hæc vox in antiquorum scriptis; est tamen speciosa & usitata. Stephanus noster de Dyrbæis: Οὗτοι ἔτι ἀδελκοῖσιν, ἔτι ἀποκλινύουσιν ἀνθρώπων ἑδνεα.

Ibidem. Α'έτος ἡεπαγός.] Paruit nostræ admonitioni Amstelodamensis editor, cujus

editio nunc ἡεπαῶς exhibet. Mutanda erat hæc litera, ut genus generi responderet.

Ibidem. Εἰς τὰ οἰκεία.] Lege indubitanter: πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκία. Rationem in præcedentibus in medium productam invenies.

Ibidem. Καὶ ἔ' αἵματις ἑαυτὸν ἀναπαλίσας.] Fateor admodum periculosum esse, sine auxilio MSS codicum cujusdam auctoris verba emendare: non puto tamen hanc genuinam hujus loci lectionem esse, non incommode rescribi posset: καὶ τῷ αἵματι ἑαυτὸν ἀναπαλάσας. Si quid mutandum sit, non est legendum καὶ ἀναπαλάσας, quod heic quidam conjicit, quippe nimis longe a vulgata lectione recedens. Et falsissimum est quod addat, istam vocem *oblinendi* significationem non habere. Sed mi lector, si tibi quoque τὸ ἀναπαλάσας minus arrideat, lege confidenter & minori mutatione, καὶ ἔ' αἵματις ἑαυτὸν ἀναπίσας, sanguine se conspersit. Τὸ πίαςει cum gignendi casu construitur apud Homerum Iliad. I:

Πάσσει δ' αἰλὸς θείοιο, κρηλιδυπίων ἐπαί-
ρας.

Pag. 68. Αἰμελῆσται.] Hic, quantum ex orationis contextu conjectare licet, nihil omnino excidit: si ultimam literulam & accentum in voce αἰμελῆσται mutaveris, facile judicabis, totum locum esse ὀλόκρησται. Legendum itaque: ὁ δὲ Φύλιος ἐπὶ δὴ παρείρησται, τὸν ἔργον ταῦτον ἀναψάμψαι ἐν τῷ
ἐκείνῳ

σκέλες, ἀπὴ γὰρ ἔτι βωμὸν, βελήσῃ δὲ τῷ
 Ἡρακλέει ἀμειλίχως τῷ ἐπιβουλεύοντι τῷ παύδῃ.
 Ovidius lib. vii:

---- Taurum quoque vincere jussus
 Vicerat; & stricto toties iratus amore
 Præmia poscenti taurum suprema ne-
 gabat.

Pag. 70. Βελλῇ Ἀπόλλωνος.] Athenæus li-
 bro xii auctoritate Bæri & Philochori in-
 ductus (cujus verba supra in medium ad-
 duximus) Martem hujus metamorphoseos
 auctorem statuit; Ovidius vero Neptunum,
 ita enim ille lib. xii:

---- Corpus Deus aquoris albam
 Contulit in volucrem, cujus modo no-
 men habebat.

Hæc est Casauboni ad Athenæum observa-
 tio, sed an rite procedat, alii examinaverint:
 nam occasiones utriusque metamorphoseos
 longe sunt diversæ, uti apparebit conferenti
 Ovidium lib. vii & xii Metam.

Ibidem. Εἰς τὴν ὥραν τῷ αἰσθῆ.] Lectio ad-
 modum inepta: scribe confidenter: καὶ πολ-
 λοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τῷ αἰσθῆ ἐν ταῦτα φαίνον κύκνοι.
 Non dubito, quin Xylander eodem modo
 in antiquis libris invenerit. Aratus eadem
 phrasi utitur:

----- φέρει δὲ πημάτων ἐκείνη
 Ἐξείης αἰσθῆ· καὶ γὰρ τῷ αἰσθήσιον ὥρῳ
 Τεταλῖα μείον).

Sic apud eundem χεῖματι ὥρῳ pro hye-
 me, & apud Aristoph. in Nub. ἡρῳ ὥρῳ
 pro

pro *vere* sumitur. Verum video, hoc quoque nupero commentatori observatum, qui fortassis data opera oblitus est admonere, in Leidenſi editione ea de re mentionem fieri.

Pag. 72. Θαυμάσιος αὐτὸς τ' ὄγκος τ' σῶμα-
τ'.] Diodorus Siculus lib. 11: Ὀργίως δὲ
ἐ τὰς ἀνθρώπους ἡ πολυκαρπία φέρουσι τοῖς τε
ἀναστήμασι τ' σωματίων ἐ τοῖς ὄγκοις ὑπερβί-
οντες καὶ σκοδῶσι. Vide quæ de hac voce
fufius commentatur Caſaubonus ad Athe-
næum lib. 111 cap. v.

Ibidem. Μελίτιω.] Urbs hæc Phthiotica,
ſive Theſſalica Alexandro in Afia deſcriptio-
ne & Stephano dicitur Μελιτιά: Theo-
pompo Μελιτή. Vide Ethnicographum
iſthac in voce.

Ibidem. Ἐκείρη.] Eodem cognomine
Cteſylla Julietis colitur. Vide Antoniaum
cap. 1.

Ibidem. Αἱ παρθένοι χίμαρον ἄτορον ἐκρέ-
μων.] Ultima vox, uti loquuntur technici,
habet formam imperfecti aſtivi, quaſi de-
duci poſſet ἀκρημονία, cujus uſum apud ve-
teres nondum inveni. Corrigo ſine ulla du-
bitatione: Αἱ παρθένοι χίμαρον ἄτορον ἐκρέ-
μων, id eſt: Virgines hædum intactum in
Aſpalidis honorem ſuſpendunt. Rationem
deinde addit noſter. Quia Aſpalis virgo ſe
ipſam ſuſpendiſſet. Facili negotio tranſcri-
ptores ε in η commutant, & vice verſa.

Pag. 78. Μένιχος.] Dubito an non potius
πικρ.

preferendum sit Μύνος. Verum quia constat, τὸ & ὅσες numero a librariis aliisque confundi, nihil deinde. Alius fuit *Munychus* Pantacelis F. portus Atticæ conditor, de quo Stephanus, Etymologicographus alique mentionem fecere.

Pag. 80. Τειροχας.] Alii in avium historiam consignando notarunt, hanc etiam dici *τειροχας* a testiculorum numero

Ibidem. Φιλαῖον δ' ὀνομαζέει κύων.] Non puto hoc nomine aviculam reperiri in scriptis eorum, qui avicularum historiam polle-
ris tradidere. Distinguit noster τὸ κύων ab *ichneumone*, duas diversas aves esse perhiberi, in quo vehementer fallitur, si locus omnino menda careat. Nam piscis est *ichneumon* aquaticus vel amphibius, qui in hiantis crocodili fauces irrupit, populat-
que vitibus, etiam excedit. Hanc Hebræorum magistri, ut mihi probat Cl. Bochartus in Hieroz. vocant כלבית *Calbith*, seu *caniculam*, cum canis, vel caniculæ eum habere speciem idonei scriptores scribant. Diodorus Siculus lib. 1: Ὁ γὰρ κυλίσκος ἰχθυόμενος, παρεπλάττει ὡς μικρὸν κύων. Eustathius Antiochenus *ichneumonem* appella-
vit *hydrin formam canis habentem*: Ἰδὲ δ' ἐστὶν ἐν τῷ πελαγῷ μικρὸν ἔχοντα κύων. Hinc igitur satis evidenter liquet, τὸ κύων neque polle, neque debere ab *ichneumone* separari, quod mihi, detectis errorum fontibus, indicasse suffecerit.

Ibidem.

Ibidem. Πρὸς λίμνας π' ἔσθ' ἡαλάσῃ.] Ut ordo constet, reponendum: πρὸς λίμναις π' ἔσθ' ἡαλάσῃ.

Pag. 82. Ὑπερήφανοι.] Male exhibet editio Xylandriana, ὑπερῖφανοι.

Ibidem. Κᾶν τὴν Μεροπίδα νῆσον.] Corum insulam a geographis, poetis & aliis Meropida appellari, evidentiissimum est. Aristides alibi: Πλοῦσαντες εἰς Κᾶν τὴν Μεροπίδα γλῶσσην οἰκευμένην ὑπὸ Μερόπων.

Ibidem. Ὅπ' ἔμηνεν θεῶν ἐτίμων.] Hunc locum suspectum mihi fuisse de mendo, in priori editione asserui: quia Dearum nomina sororibus & fratri invisā inferius recensentur. Hic autem reticetur illius numinis appellatio, quod solum venerabantur, & ejus virtute terra plurimos edebat fructus. Judicavi itaque fortassis legendum esse, ὅπ' ἔμηνεν θεῶν ἐτίμων. Quis nescit Δήμητρα etiam: γλῶσσην appellari, eamque a paganis pro nomine cultam fuisse? Diodorus Sicul. lib. iii: Τὸ δ' ὑπὸ τῇ γηγενῶν νεον εἰς ἀφυσσάσθην, δηλὸν τὴν ὑπὸ τῇ γεωργίᾳ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, ἀλλὰ τὸ τὰς ἀνθρώπων τὴν γλῶσσην Δήμητραν νομίζεν. Quod quidem censet, hanc conjecturam minus procedere, quia mox sequitur, ἐπιμελῶς αὐτῇ εἰργάζοιτο, illud nequaquam approbare possum, puto enim phrasin hanc Græc sauribus non insolitam esse. Strabo lib. vii in excerptis: Ὅπ' τὸ παλαιὸν οἱ μέντες ἔμηνεν εἰργάζοιτο.

Ibidem.

Ibidem. Ὅτι ταῖς αὐταῖς χώραις κήραις &c.]
 Hæc mihi male sana videntur: totum loco
 sic constituo: Οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἔφη γλαυκῶ
 θεόν, ὅτι ταῖς αὐτῆς χώραις κήραις ὀφθαλμοῖς
 ἐνὶ ὠμῆλας.

Pag. 84. Καλῶς.] Mendosam esse hanc
 vocem certo certius apparet. Juxta mentem
 Fabulatoris legendum est fortassis: εἰ δὲ κα-
 λῶν) περιθ' τῶν Ἀρεμεν. Vel simile quid,
 sensum congruum efficiens.

Ibidem. Πρὸς τὰς ὀμήλικας.] Herodotus
 lib. 1: Οὐτε γὰρ συμφορὴ τοιγὰρ κεκρημμένον εἰ-
 κὴς ἐστὶ ἐς ὀμήλικας οὐ πηήσαντας ἰέναι.

Pag. 86. Βύσσα δὲ τῶν αὐτῶν ὀνόματι λέγε.]
 De integritate hujus loci vehementer am-
 bigo. Sed antecedentia si in memoriam re-
 voces, & in iis maculam non animadver-
 tas, necessum erit, & hunc locum vitii im-
 munem esse. Si apud eos, qui avium natu-
 ram & historiam perscribere, ulla reperire-
 tur mentio, de avicula βυῖνης nomine insigni-
 ta, vulgatam lectionem tribus in locis hujus
 fabulæ improbarem maxime: nam certissi-
 mum est, Leucotheam poetis & aliis Βυῖνω
 appellari. Lycophron:

Μόλις δὲ Βυῖνης ἐκ παλιρροίας κακῆς

Ἀμυξ σαώσῃ &c.

Ad quem locum sic scribit Scholiasta: Τὸ ἔξῃς
 Βυῖνης ἐ τ' Ἰνῆς τ' ἐ Λόκηθίας. Sed conjectu-
 ram meam validiori argumento confirma-
 turus, adducerem locum ex Magno Etymo-
 logico, ubi simul nominis origo declara-

tur. Βιώνη, ἡ Λούκρη ή Ἰνώ· ὅιον, Βιώνης
 καὶ ἀλέκτερος αὐδήσεως· εἶρη) παρὰ τὸ εἰς βυ-
 ρὸν διῶν, βυθοδιών. καὶ καὶ συνηπών, Βιώνη.
 ἡ παρὰ τὸ διῶν, διών, ἡ καὶ ἔδουσι εἰς θάλασ-
 σιν· καὶ Βιώνη, καὶ τσοπών· Ἀλλοι θαλάμη,
 ἡ πόκη, ὡς παρὰ Λυκίφρονι. Pro θαλάμῃ
 heic reponere malleam θάλασσα, nam sic
 Euphorio mare nominavit, teste Auctore
 ejusdem Etymologici: Λιθόμειθα, ἀπὸ τῆς
 λιθάδος· οἷον εἰς μόνιζόμεθα. ἀφ' ἧς ἡ Ἰνώ
 Βιώνη ἐπικλήθη ἐπὶ βεβύθισσι· Εὐφροῖων δὲ
 βιώνη τὴν θάλασσαν λέγει· ὅιον, πολὺ τσοφῶ
 δάκρυα βιώνης· τὰς ἄλλας βυλόμην· εἰπὶν.
 Pariter etiam Hesychius hac in voce videtur
 emendandus: Βιώνη, θάλασσα, πόκη. Ubi
 in vulgatis male θαλάμη legitur. Verum
 hac obiter. Interim evidentissimum est,
Leucotheam veteribus Βιώνη dictam fuisse:
 Nihil tamen mutandum censeo, donec
 aliunde lux affulgeat.

Ibidem. Χαράδριον.] Hæc avicula no-
 men inde habet, ὅτι παρὰ τὰς χαράδρας ἀνα-
 σπρέφεται, teste Etymologicographo. Hu-
 jus meminit Aristoteles lib. ix Hist. Animal.
 cap. xi, & ejus interpretes Gaza *Hiaticolam*
 appellari posse existimat, non *Hiaticulam*,
 ut vult nuperrimus in Antoninum com-
 mentator. Vide porro Bocharti Hieroz. part.
 secund. pag. 340.

Ibidem. Πυγμαίσις.] Pauci ignorant quæ
 Ctesias in Excerptis, Aristoteles Hist. Ani-
 mal. lib. viii cap. xii, Strabo, Mela, Plinius,
 Aulus

Aulus Gellius & alii quam plurimi de Pygmæis, gente cubitali scripsere, cuique bellum atrocissimum inferunt grues, cujus noster circa finem hujus capitis meminit. Temerarium foret, omnia quæ de iis tradidere viri magni & docti, meris figmentis & mendaciis annumerare, cum etiam in nostra Europa & nostro ævo ad septentrionem reperiri Olaus magnus tales homines referat, quos Germanico sermone *Schrelingers* appellat, id est, unius passus staturam habentes. Sed majori animadversione dignum est, quod in ipso S. Scripturæ textu invenimus, *Pygmaeos* Tyri turres propugnasse Ezech. xxvii versu xi juxta vulgatam versionem, Aquilam, Judæos Hispanos, quorum versio habet *Enanos*, hoc est *Nanos*, sive pumilio-nes. Itaque non puto *Pygmaeos* Tyro exclu- dendos esse: nam גמדים *gamadim* Ezechie- lis & πυγμαῖος veri sic dicuntur, nullo re- spectu ad staturam, sed ad vim lacertorum, ut Galli vocant *des hommes de main*, qui manus promptas habent ad propulsandas in- jurias. Belgice possent dici, *Iuyden van een goede handeling om met vuysten te veyten*; Latine autem *homines lacertosos*. Dicitur enim lacertus, brachium à cubito ad manus vertebam. Sic Cicero Philip. viii centu- riones pugnaces, lacertosos nuncupavit: Quos centuriones pugnaces & lacertosos in- ter mimorum & mimarum greges colloca- vit.

Ibidem. Οἰνόη.] Athenæus ex eodem Boëi libro hanc metamorphosin transcribens, de nomine hujus puellæ mentionem non facit. Addam tamen ejus verba, ut totum Liberalem inter & Athenæum discrimen, ex eodem auctore fabulam haurientes, cognoscatur, ita enim ille lib. ix: Καὶ οὗτος δὲ μέγας δέ φησιν ὁ Βοῖος, ὅτι ὡς τις παρὰ τοῖς Πυγμαίοις γυνὴ Διόσημος αὐτῇ, κατὰ θεὸν πτωχὴν πρὸς τῶν πολιτῶν, αὐτῇ τὰς ὄντως θεὰς πεπρωτὴς ἦεν. μέγιστα δὲ Ἦραν & Ἀρεμιν. ἀθανακλήσασα ἦν ἡ Ἥρα εἰς ἀπείρη ὅσον τῶν ὀρέων μετεμόρφωσε, πολέμιόν τε & συζητῶν κατέστησε τοῖς πημύσσι αὐτῶν Πυγμαίοις.

Ibidem. Ὑπέρηφανος.] Antoninus capite præcedenti: πῦδες ὑπέρηφανοι & ὑβρισταί.

Pag. 88. Γαμψήϊσα δὲ Νικοδάμαντι.] Nicodamantis etiam meminit Athenæus loco jam citato: Γενέσθαι δὲ λέγει ἐξ αὐτῆς & Νικοδάμαντι τὴν χειραίναν χελώνην. Noster ex Nicodamante Mopsū peperisse perhibet.

Ibidem. Μετρίων & ἐπιχεῖ.] Xylander Mediocri & probo viro. Mallem: Modico & probo. Sallustius Bello Jug. in oratione Marii: Scio ego Quirites, plerosque non iisdem artibus imperium a vobis petere, & postquam adepti sunt, gerere, primo industrios, supplices, modicos esse: id est, eos modum modestumque non excedere: eos esse continentes & modestos, absque ulla magnificentiae suae ostentatione. Chremulus ad Plutum apud Aristophanem:

Μετρίων

Μετρίε γὰρ αἰνέειν ὅσα ἐπέτυχες πάλῃ ;

Idem in Nubibus:

Εἰ μὲν μέτριά τε ἔδιναι αἰετὸς ἔσται.

Ibidem. Οἰκία.] Vide quæ de etymologia & significatione hujus vocis copiose disseruimus pag. 232.

Pag. 90. Εἰ Φαίῳ τὸ Κρήτης.] Xylandriam versionem supplevi, in qua τὸ Κρήτης non erat expressum.

Ibidem. Εὐάνεο Κανὸς Λαπίης.] Canis virgo fuit, quæ præter alia pro stupri pretio etiam sexus mutationem meruit. Virg. lib. iv Æneid.

--- His Laodamia

*It. comes, & juvenis quondam, nunc
fœmina Caneus,*

*Rursus & in veterem fato revoluta
figuram.*

Pag. 92. Μηνυμύες ὄφεις.] Eodem modo scripsit Eustathius ex Lycophronis Scholiasta. Apollodorus lib. 111, ὄφεις σπινθηροζόντες; Phlegon Trallianus, ὄφεις ὀχλοζόντες: Fulgentius lib. 11, *Serpentes contumbentes*; Hyginus Fab. LXXV, *Dracones venerantes*. Ex omnibus hisce formulis facillime conjicitur, Hyginum *Venerantes* pro *coëuntes* posuisse, à Venere deducto vocabulo, quemadmodum ante Barthium Jacobus Miccyllus observavit. Passim grammaticorum filii τὸ *veneror* derivant à *venia orando*: verum hæc etymologia, si *venerari* pro concumbere & rem veneream exercere sumatur, non erit

hujus loci. Procul dubio hanc fabulam Hyginus ex scriptore Græco transcripsit, apud quem *δράκοντες ἀφροδισιάζοντες* invenit, & *Dracones venerantes* transtulit; quo sensu hanc vocem optime a Venere, uti *ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀφροδισιάζοντες* formare licet.

Ibidem. *Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις.*] Post hæc verba excidisse quædam, res est manifestissima. Ego adeo divinus non sum, ut absque veterum librorum ope ipsissima auctoris nostri verba revocare queam.

Ibidem. *Αἶρεαδ' ἦμιν.*] Legisse Xylandrum vel *αἶρεαδ' ἦμιον*, vel *αἶρεαδ' ἦμιον*, palam testatur ejus versio: *invenisse pretium*. Diod. Sicul. lib. III: *Εἰ γὰρ τῆς τ' φορτίων ἀλλαγαῖς ἐπράσσειν, ὅγνους ἐλαχίστους πλείστην ἀποφέρειν* ἦμιον.

Pag. 94. *Ἰδὲ τὴν Ἀρπιν.*] Malim describere, *Ἰδὲ τὴν Ἀρπιν*: Nam notantibus grammaticorum filiis, personis in, & desinentibus, sequente vocali, additur. Dubito tamen, an accurate hic canon in hac metamorphoseon congerie observetur. Fab. xviii: *Ἡ δὲ μύθη ὡς ἰδὲν, καὶ ὁ παῖς, καὶ οἱ ἑταῶναι &c.*

Ibidem. *Τὴν Γαλάτταν.*] Hanc sexus commutationem, quam Liberalis in Galatea accidisse commemorat, de Iphide narrat Ovidius lib. ix, observante doctissimo Meurfio in Cretæ descriptione, quam nuper Cl. Grævius publica luce beavit.

Ibidem. *Θύεσι Φυτὴν Ἀγέ.*] Id est, facificant

ficant Latonæ creatrici seu genitrici. Οὐτάρ
enim generare, gignere & procreare deno-
tat. Hinc Sol Helychio etiam Φύπ⊙ appel-
latur, quod sua vi & calore omnia germi-
nare faciat & producat: Φύπ⊙, ἥλι⊙, ἡ
Ζῆς.

Pag. 96. Εἰδαίσειρ τ' ἐγκέφαλον.] Etiam
hoc verbum cum gignendi casu construi-
tur. Vide pag. 256 nobis annotata.

Ibidem. Μεγιστοὶ ἐποιήσαντ' ἐνθός.] Decora
hæc Græcis est locutio. Diod. Sicul. lib. 1:
Εὐρῶν) πύρρες οἱ καὶ ὄϊον ἄντες ὄλον τὸ σῶμα,
καὶ ποιῶν) ἐνθός. In præcedentibus noster
habet ἐνθός φέρειν, quod idem denotat. Vi-
desis cap. 11. circa finem.

Pag. 98. Ἡέροποι.] Οἱ Ἡέροποι, etiam ap-
pellantur αἰέροπες, αἰερόποδες, & μίεροπες ob-
servante incomparabili Bocharto part. se-
cund. Hierozoïci lib. 11. cap. xxv. Qui ad
illustrandum Antoninum Lib. sequentia ex
Philosopho in medium adducit loca. Lib. vi
cap. 1 Hist. Animal. Οὐ δὲ οἱ Βοιώποιοι καλεῖσθαι
μίεροπα, εἰς πᾶς ὁπᾶς ἐν τῇ γῇ καὶ ἀδύμην⊙,
νεοτρίδ' ἢ μέν⊙. Et lib. ix cap. xiii: Τίχιδ'
ἐν τοῖς κρηναῖοις τοῖς μεγακροῖς, εἰσδύν) δὲ εἴσται
ἐπ' ἑτάρας πῆχας.

Ibidem. Αἰεὶ δὲ μιλισταὶ πίπασθ.] Corporis
gravitas in causa est, quod sublimia petere
hæc avicula nequeat. Testem adducam Pli-
nium, lib. x cap. xxxiii ita scribentem:
Nec vero iis minor solertia, quæ cunabula in
terra faciunt, corporis gravitate prohibita

sublime petera. Illud μελετᾷ πίπτα elegans est locutio, ut & μελετῶ φυλάττω apud Polyænum lib. 111. Ad quem locum Casaubonus notat pag. 694, τὸ μελετᾷ Græcis dici de tyronibus sc. exercentibus, ut *meditari* Latinis Sed περιεργίζεσθαι proprium est huic rei vocabulum, ut liquet ex Aristoph. Pluto.

Ibidem. Αἴθερ μελισσῶν.] Occasionem huic fabulæ præbent Amalthea & Melissa, filix Melissei Cretensium regis, quæ Jovem, testibus mythicæ theologiæ. mystagogis aliisque, melle & caprino lacte nutrierunt. Lactantius lib. 1: *Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς* ait, Melissea Cretensium regem primum diis sacrificasse, ac ritus novos, sacrorumque pompas introduxisse. Hujus duas filias fuisse, Amaltheam & Melissa; quæ Jovem puerum caprino lacte ac melle nutrierunt: unde poetica illa fabula originem sumpsit; advolasse apes, atque os pueri melle complexisse. Alios scriptores, penes quos ejusdem fabulæ memoria reperitur, silentio præteribo, contentus unico Apollodori loco, ita enim ille lib. 1: Οἱ ἐμοθεῖσαι δὲ ἐπὶ τούτοις Γεία, παραγίνεται μὲν εἰς Κρήτιν, ὁπότε καὶ τὸν Δία ἐγκυμβήσκει ἐν γυναι. Ἥρα δὲ ἐν αὐτῇ τὴν Δίκην Δίῳ· καὶ τούτοις μὲν δίδωσι τρέφεα, Κέρησι τε, καὶ ταῖς Μελισσῶν. παῖσι τὸ μῆλας, Ἀδραστία τε ἔστι δὴ. Quidam in notis ad hunc scriptorem corrigit, Μελισσῶν παῖσι. Sed cave credas, mi lector, id ab illo homine esse profectum. Evidentissimis argumentis in nu-

in nuperis ad me datis Jac. Gronovius demonstrat, se hujus emendationis esse πα-
 τερ. Suspicionem istius plagii jam Noriber-
 ga, ex Italia rediens, & apud V. CL. Chri-
 stophorum Arnoldum evolvens Hygini tum
 recens illuc venientis novam editionem,
 conceperat, quum in notis ad eundem scri-
 ptorem viderat citari Apollodorum, pro ut
 eum ipse correxerat, non pro ut vulgo legi-
 tur. Quo pacto autem hæc emendatio ad
 magistrum illum pervenerit, jam excutere
 non lubet. Hoc tamen addam, me quoque
 ante sex annos Apollodori locum tentasse,
 & pro Μελοσίων rescripsisse Μελοσιν, in-
 ductus auctoritate Eustathii & Stephani,
 apud quem in Α'δραΐστα sic legitur: Ε'σι δὲ
 καὶ Τρωάδες Α'δραΐστα τόποι. ἀπὲρ Α'δραστίας
 θυγατρὸς Μελοσιν, τῆς Ι'δης, τῆς πρώτου βασι-
 λεύσεως ἐν Τροίᾳ. Quamquam multis exem-
 plis emendationem illam tueri possem, lu-
 bentius tamen amplector τὸ Μελοσίων, quod
 Cl. J. Gronovio suppeditarunt MSS. Verum
 ut decenti pietate manes Magni Johannis
 Frederici Gronovii colere & semper colui-
 se videar, ei restituiam, quo idem homo se
 exornavit, ut per ora βεκκιστελνίζοντων ma-
 gnifice incederet. Ad Hyginum Fab. ccl
 ex Ttetzæ Hist. Chil. hunc locum citat: Ε'ν
 βύρσῳ π' ε' λύβησι &c. ubi emendat λήβησι.
 Sed scias lector, jam olim τ' Μακχαρίτῳ lib.
 III cap. xv Observat. illum Ttetzæ locum
 ex Apollodoro eodem modo correxisse,
 quas

quas aliis occasionibus citasse & legisse inficias ire non potest. Miror profecto, ad illa verba, toties in illis notis recantatam cantilenam cantatum non iri: *correctionem huius loci video etiam aliis in mentem venisse: in eo nos occupavit aliquis: video hoc quendam ante me fecisse*, vel similia *περιβολικὰ ῥήματα*, quæ ibi ad derisum & ineptias usque occurrunt & leguntur. Eiusdem farinae est quod invenitur, ad locum fabulæ cxcv.: *Ille liberos optavit, Mercurius de tauro quem Hercules Ipseo ei immolarat, corium protulit.* Gronovius ante multos annos emendavit: *Quem Hyrius ipse eis immolarat.* Hanc detectam & profligatam sordem grata mente Viro Maximo acceptam refert Corn. Tollius ad Palæphatum. Sic ad eandem fabulam corrigit Germanicum & Servium, sed tacite ex eodem Tollio fontes istarum emendationum hausit. Plurima nunc aliunde transcripta addere, & simul refellendorum seriem pertextere possem, quorum quædam jam revocata video, sed illa, majus opus meditans, in aliud tempus reservabo.

Pag. 100. Κελεός.] Hoc nomen esse vitiatum vidit doctissimus Meursius in Cretæ descriptione: emendat enim Κολοιός. Hæc correctio manifestissime confirmatur ex aviculæ appellatione, in quam mutatus fingitur.

Ibidem. Κολοιός.] Lepidissimum est, quod de graculorum captura perhibet Clearchus Solen-

Solensis, libro quem inscripsit de iis, quæ in
Platonis Repub. mathematicis rationibus
tractantur. Locus est apud Athenæum lib ix:
Καὶ τοῖς χολοιοῖς δὲ ἀλφ' πλὴν φυσικῶν φιλοσοφί-
αν ἀλίσκομας συμβαίνει· εἰ γὰρ ἐ τοιαῦτα πα-
νεργία ἀλφ' φέρει, ὅμως ὅταν ἐλαίς κορυτῆρ πει-
πλήρης, οἱ πάντες αὐτῶν ἐπὶ τὸ χαίλῃ, καὶ καὶ
βλέψαντες ἐπὶ τὴν ἐμφανιόμην, καὶ ἀποφύ-
θιστον ἐλαίοσφραγιον γλυκοῦν, ἢ τ' ἀπὸ αὐ-
τῶν συγκόλλησις αἰεὶ γίνεται τῆς ἀλώσεως.

Hunc locum eum in finem adduco, eo
quod his verbis, πλὴν φυσικῶν φιλοσοφίαν,
non satis congrua graculorum capturæ in-
terpretatio affingatur: nam qui avium histo-
riam tradidere, non asseverant eos capi, ob
insetum erga factum amorem, uti hæc verba
ab interpretibus accipiuntur, sed quia natu-
ra gregales suos, vel suæ nationis aves vehe-
menter amare dicuntur. Quæ si istum in
modum interpretatus fuerim, neque ab
historiæ veritate, neque ab aliorum sc̃p-
torum scopo aberraverim. Audiamus Æ-
lianum lib. iv cap. xxx de Animal. Οἱ χολοιοὶ
δὲ γὰρ φιλοῦσι τὸ ὁμόφυλον. τὸτότοι ἀλφ-
φείρει αὐτὰς παλαιὰς. καὶ τότε δρώμενοι τοιαῦ-
τόν ἐστιν. ὅταν μίληθ' ἡρώσται χολοιοὺς τοιαῦτα πα-
λαμῶται. ἐνθα οἶδεν αὐτῶν προσφῶς ἐ τομῶς.
καὶ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ὁρᾷ καὶ ἀγέλας εἶναι, ἐνταῦθα
λεγαίνοντας ἐλαίς μετὰς ἀλφ' πησιν. Οὐκ ἔστι δι-
δῆς μὲν τὸ ἐλαίον, πρὸς τὸν δὲ τὸ ὁρίδιον. καὶ
ἀφικνέται, καὶ ἐπὶ τὸ χαίλῃ τ' ἀπὸ αὐτῶν καὶ
ταῖς, καὶ ἐπὶ τῇ καὶ, καὶ ὁρᾷ πλὴν ἑαυτῶν οὐκ ἔστι.

καὶ οἱ) κηλοῖον ἄλλον βλέπῃ; καὶ κρατῆρ' ἔχον
 πρὸς αὐτὸν παύσῃ. Lucein aliquam nobis
 etiam supeditabit Tzetzes Chiliade IV
 Hist. CXIX

---- Εἴτ' ἔτι χεῖρ' ἔλαιον ἐν τῇ λεχάνισκῃ;
 Πρὸς τὴν σκιάν τὴν ἑαυτῶν τὰς κηλοῖας
 κρατήσης.

Ναρκίστος ἄλλας Λάκωνας ὄντας τῶν φι-
 λοσκίων.

Graculi igitur, astutia cæteris avibus antecellentes, facillime capiuntur, non ob insitum erga factum amorem, sed quia pelvis oleo repletæ marginibus insidentes, umbram vident, ad quam quodam naturæ instinctu (ὃς δὲ τὴν φιλαλληλίαν) detinentur: nam ad eam; quasi ad τὸ ὀρέφον, descendere cupientes, in pelvim sese immergunt; sed pennis olei tenacitate conglutinatis, sine laqueis, & sine indagine capiuntur. Hunc Clearchi fuisse scopum, nemo, ut spero mihi negabat; qui attenderit ad Eustathii verba, in graculorum historia aliquoties τὸ φιλαλληλία & φιλάλληλον usurpantis, ita enim ille ad Iliad. P pag. 1126: Κραυγαπῶν δὲ ζῶον ἔοικε τοῖς ψαῖρες ἔοικε τοῖς κηλοῖοις. καὶ συναγλαστικὰ δὲ εἰσιν. ὅθεν ἔσκειαν) τῇ ῥησίῃ παραβολῇ. φασὶ δὲ ταῦτα πρὸ ὄρεα, καὶ σκιά ἰστὰ μάχεσθαι. ὃ δὲ κηλοῖος, καὶ φιλάλληλον ὅθεν ἔσκειαν ἐπὶ σύτῃσι φίλιας, κηλοῖος παρὰ κηλοῖον ἰσάσθαι. μαρτυρεῖ δὲ φασὶ καὶ ὁ τρύπος τῇ θήρῃ αὐτῶν, ἡλίσκοντ' ἢ ἔτω πως. ἐπὶ τῇ κρατῇ ἔλκον ἔχον, ὅθεν δὲ ἀγνόησιν αὐτοῖς

εἶναι καλὸν ὁ ἡγετὴρ · καὶ οἱ καλοὶ ἐπικαθή-
σαντες τῷ χεῖρι, καὶ τῇ ἐνοπλίᾳ φαυλοῖσιν κα-
λοῖς ἀληθεῖς ἐν τῷ κρατῇ δεξάντες εἶναι, φι-
λακλήως αὐτῷ ἐμπίπλυσιν, ὡς τοῖς ὀρθύλοις
συμμιζάντες, καὶ τῷ γλίχρῳ ἔλαυν κακῶς
παύοντες εἰς τὸ πλεθρὸν, ἐάλωσαν, καὶ τὸ φιλακ-
ληλίας οὐκ εἰς ἀχαρὸν ἀπάναντο. Sequitur de-
inde locus ex Athenæi Deipnosophisticis,
jam supra allegatus, quem ferme verbote-
nus transcripsit Thessalonicensis Archiepi-
scopus: sed in Athenæi vulgatis hodie legi-
tur καὶ ἐβλέψαντες ἐπὶ τῷ ἐμφανόμῳ, &
apud Eustathium, καὶ ἐβλέψαντες ἐπὶ τῷ τῷ
ὕδατι ἐμφανόμῳ, quibus vocibus fortassis
Athenæus augeri debet.

Pag. 102. Συμμίαις ὁ Ρ' ὀδὶ ὅτι Α' πόλιν.]
Huic loco aliquid excidisse, satis est evidens,
quanquam fatendum, illud quoque vidisse
Xylandrum, hunc locum vertentem. Cor-
rexi, Συμμίαις ὁ Ρ' ὀδὶ ὅτι ἐν Α' πόλιν. Sic po-
ster multis in locis veteres allegat. Fab. xxi:
Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἡοῖαις · Α' πύργῳ ἐν
ταῖς ἀλλοιώσεσι, καὶ Α' πόλιν ὁ Ρ' ὀδὶ ὅτι ἐν
Ε' πύργῳ. Non opus est, ὁ bone! hic ar-
guitari: nam sive scripseris ἐν Α' πόλιν, sive
Α' πόλιν per ellipsin præpositionis, res eo-
dem redibit: utroque modo Antoninum
loqui, nec tu, nec alius quisquam ibit infi-
cias.

Ibidem. Ε' κ' ὅπως.] Frequens est in hoc
auctore hujus vocabuli usus, aliquid supra
modum significantis. Fab. xii: Προὶς κωμη-

χίτια ἐκὺπως φιλότιμος. Fab. XXI: Εὐκὺπως ἐμίσησεν. Idem est quod μεγαλομερῶς, quo noster Fab. XVIII utitur.

Ibidem. Τῷ εὖ Ὑπερβορείοις.] Nulla hic mutatione opus est. Satis integra hæc est lectio, etiamsi τῷ in τὸν non mutaveris.

Ibidem. Θυσίας τῶν ὄνων.] Asinos Apollini apud Hyperboreos immolari, primus omnium me, non dubito quin etiam alios, ex Pindaro docuit Lud. Cœl. Rodigninus lib. xxx lect. antiq. cap. XXI.

Ibidem. Εἴσησεν.] Malim & hoc loco ἔσησε, quanquam, uti in præcedentibus annotavi, plurima in hac Metamorphoseῶν congerie loca reperiantur, contrarium suadentia. Fab. XII: ἀπὴνεγκε πρὸς τὸν Κύκνον, & versibus aliquot interjectis ἀπὴνεγκεν πρὸς τὸν Κύκνον, ubi τὸν finale redundat. Idem plurimis in locis observabis, sed cunctas has minutias annotare, supervacaneum duco. Imo ipsa hac fabula: Εἰςβαλεῖν τοῖς ὄνοις λύσσω. Sic etiam eadem pagina: Εἰποίησεν πᾶν τας ὀρνίθας.

Pag. 106. Διαγνῶναι δὲ ἔχλειπες.] Nunquam existimavi, versionem Xylandrianam stare potuisse: *Nomen avis post aquilam summa, difficilis internosci.* Ego ex mente Fabulatoris vertebam: *Nomen avis post aquilam summa, quo non difficulter internoscitur.* Nisi quis nodum in icirpo quærat, & altercandi studium passim prodat, huic interpretationi facile acquiescet.

Pag.

Pag. 108. Α' ἐπὶς μελάντιον.] De hac ave-
 satis luculenter pag. 234 & 235 disseruimus,
 ubi Cl. Bochartum allegavimus, qui histo-
 riam hujus avis copiose perscripsit, post
 quem verbum non amplius addam, ne
 post Homerum Iliada.

Ibidem. Κόραξ τὸ λεῖμα λευκός] Ergo
 non semper verum est, quod Porphyrius
 scribit in Isag. cap. v: Nigredinem corvo &
 Æthiopi sic inherere, ut ab iis separari ne-
 queat, hæc sunt ejus verba: Τὸ δὲ μέλαν εἶ-
 ναι ἀχωρίτως τῷ κόρακι ὥς τῷ Αἰθίοπι συμμέ-
 κηκε. Nostrates Belgæ, per Veigatium live
 fretum Nassovium compendiosius in Orien-
 talem Indiam iter quærentes, in Nova Zem-
 bla, Groenlandia, & aliis insulis arcticis, ur-
 sos, vulpes, corvos & alia animalia albicantia
 invenere; sed istius rei causam rerum phy-
 sicarum periti ex frigore intensissimo dedu-
 cunt. In aliis regionibus aliquando appa-
 ruisse, historicorum fide accepimus. Hera-
 clides in Cyrenensium Republ. Ἀρεσιπλάκ
 δὲ βασιλεύοντι λευκὸς κόραξ ἐφάνη. Verum
 quia corvus albus rarissime invenitur in pro-
 verbum abiit Juvenal. Satyr. vii:

*Felix ille tamen, corvo quoque varior
 albo.*

Ibidem. Πίφιγξ.] Hesychius: Πίφιγξ,
 κερύδαλον. Nomen habet περὶ τὸ πίνω
 teste Etymologici Magni auctore, cui Πί-
 φιξ dicitur. Πίφιγξ, εἶδος ὄρνιθ· περὶ τὸ πίνω·
 χαίρει γὰρ τὸ ὄρνις τῷ τοῖς ὕδασι.

A 2 2

Ibidem.

Ibidem. Αἰγίθαλλος.] Qui istam avem nusquam invenit, ubique non quesivit. Plutarchus libro de Invidia de illa mentionem facit hisce verbis: Πολεμῶσι δ' αἰετοὶ ἐδράκοντες· κροῶνται ἐγλαυκαί· αἰγίθαλλοι ἐακαυθυκίδες. Non opus est ex hujus avis nomine alterum λ expungere, quod multis occasionibus geminatum video: nam testibus Lexicographis dicitur Κορυδαλός, & κρουδαλλίς· nec non κρουδαλλίς & κρουδωλίς.

Pag. 110. Συμπάκτεια.] Sæpissime utitur illo vocabulo Antoninus. Fab. xxix: Αὕτη παρθένη ἐὼν συμπάκτεια ἐστάχισα Ἀλκυωνίης τῇ Ἡλεκτρύων. Et Fab. xxxii: Ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυῶς Ἀμαδρυάδες νύμφαι, καὶ ἐποίησαν τὴν συμπάκτειαν ἐαυτῶν. Mallem tamen istis in locis legere συμπάκτεια, quæ vox multo est usitatior, uti ex Aristophane aliisque liquet.

Ibidem. Διεργάζωνται.] Διεργάζεσθαι, conficere & interimere denotat. Hesychius: Διέργασαι, φόνδυσον.

Ibidem. Καὶ εἰ τῷ ξένῳ ἐντύχειν.] Fraudem fecere sine dubio typographi doctissimo Xylandro, quod liquet manifestissime ex voce εἰ, in quam accentum vocis sequentis rejectum video. Sed quotusquisque est, etiam omnium suffragio doctissimus, qui non facile aliud agendo accentum prætereat? Quis enim adeo imperitus, qui nesciat articulos præpositivos pro interroga-

tivis

tivis & infinitis fumi? Aristophanes Nubi-
bus:

---- Εἰπὶ δὴ νῦν μοι ποδὶ,

Ἡ, ἐπιμειλὴς ὡς ἐπὶ παρὰ μὲν μανθάνει,

Τῷ τῷ μανθάνων ἐμφερὲς γλήσσομαι;

Pag. 114. I' πνῦ.] Quid sit I' πνῦ, docetur
apud Hesychium : sed nihil minus quam
aviculam denotat. I' πνῦ, ἐφ' ὅτι πνῦ Σίκυλοι.
Fortassis in Antonino rescribendum σίτυλλον,
cujus meminit Aristoteles lib. ix Animal.
cap. xvi. Verum illo in loco Gaza vertit
Sittam, id est, *picam*. Callimachus *Sittæ* me-
minit apud Etymologici Mag. auctorem in
voce Ἡ' λέος· μείται, μανόμην, μωρὸς·
κακίμαχος.

---- Ὁ δὲ ἡ λέος ἔτ' ἐπὶ σίτῳ βλέψας.

Verum quia Aristotelis locus de mendo vi-
detur suspectus, malim ibi πνῦ σίτῳ am-
plecti, & in Antonino nihil mutare, donec
melior aliunde lux affulgeat. Etiam He-
sychius *Sittæ* meminit. Σίτη ὄρεος ποίος· ὅς
δὲ δρυοκαλάτης.

Ibidem. Τέρραμ.] Puto hoc nomen in
levi mendo delitescere, & mutata unica li-
terula legendum Κέρραμ· quia deinde a
nymphis mutatur in animaculum hujus-
modi nomine. Hoc non est insolens huic
scriptori, personas in aves ejusdem nominis
transfigurare. Cap. vii : Αὐτὸν δὲ τὸ Ἀνθρὸν ἐ-
τὶ Ἐρωδὸν, καὶ Σχοινία, καὶ Ἀκανθοί, καὶ Ἀκαν-
θοκίδες γλυμφοὺς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ ἐποίησαν
ἐνόμην καλεῖσθαι. Fab. xv : Βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ
ἐνόμην.

ὀνόμαϊ λέγεται. Sic quoque cap. XIX Laïus, Colæus, Cerberus & Ægolius, in ejusdem nominis aves λαίῳς, κολοίς, κέρβερος & αἰγολίς transfigurantur. Plurima his non dissimilia inveniet, Anton. Liberalem evolvens. Sic quoque Κεράμβος abiit in κεράμβιον, de quo in sequentibus dicturi sumus. Conjecturæ nostræ favet præterea Ovidius, apud quem lib. VII *Cerambi* memoria reperitur:

--- Fugit alta, superque
 Pelion umbrosū, Philyraque tecta,
 superque
 Othryn, & eventu veteris loca nota
 Cerambi.

Pag. 116. Εξαίσιον γάρ π' ἂν πῖτον χερήμοι
 χερήμων. Vide quæ de elegantissimo hoc dicendi genere annotavimus pag. 259 hujus editionis, ad locum huic non dissimilem.

Pag. 118. Δεῖνα δ' Σπέρχῳ. Locus videtur vitiat: fortassis reponendum, Δεῖνα δ' Σπέρχῳ. Plurima foeminarum nomina in ω exeunt.

Pag. 120. Ὑλοφάγος κεράμβιον. Conjicit doctissimus Xylander hic, uti inferius, scribendum esse: Ξυλοφάγος κεράμβιον. Verum siue ὕλοφάγος siue ξυλοφάγος dixeris, parum refert; sunt enim synonyma: ὕλοφάγοι sunt ξυλοφάγοι, ὕλαζόμενοι οἱ ξύλα συλλέγοντες, ὕλοτῆροι ξυλοτόμοι: nam ὕλη teste Etymologici Mag. auctore σημαίνει τῆς ἰσχύος τῶν ξύλων, τὸν σπυδένδρον τόπον, καὶ ὄνομα πόλεως. Alias præterea significationes hanc vocem obti-

nerc,

nere, etiam pueri norunt. Sed hæc adduxi, ut liquido constaret, istam lectionem, quæ ὁλοφάγος in ξυλοφάγος mutatum itur, nullius momenti esse. Hic locus, si emendatione indiget, emendabitur legendo συκ-
 φάγος κερσίμβουξ. Quare sic velim, me movet Hesychius, referens hoc animalculum semper ficui arbori insidere, & culices sua voce abigere, cujus verba hunc in modum sunt constituenda. Κερσίμβηλον, κήπεσιν αε-
 βασκάνιον, καὶ θηρίδιον π, ὃ ποιεῖ τὰς συκὰς δεσμεύοντα ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τὰς κνίπας. ἔνιοι τὰς καντέρας, κέρσιν ἔχοντες, ὡς ὁ κέρσιμ-
 βουξ. In vulgatis quædam transposita & depravata apparent, in iis enim sine sensu legi-
 tur: ἔνιοι τὰς καντέρας, ὡς κέρσιν ἔχοντες τὸ κέρσιμβον. Nostram emendationem confirmant sequentia apud Hesychium: Κερσίμβουξ, ζῶον καντέρῳ ὄμειον. Vertitur mihi vitio, quod in præcedente editione legatur αεσιδιώκει, non ἀποδιώκει, quasi corrigendi studio mihi sic placuisset: sed cum αεσιδιώκει vox sit barbara & non usitata, unicuique, a quo carpendi animus abest, satis liquebit, non mea culpa irrepsisse; præsertim in memoriam revocanti, me τῷ αεσιδιώκει abigendi significationem, quæ re vera τῷ ἀποδιώκει compe-
 tit, attribuisse. Typothetæ huic voci frau-
 dem fecere; nam loco τῷ ἀπο, characterem αε, itidem tribus elementis conflatum, ex capsulis suis substituerunt, quod inter relegendum nemo observavit. Sed nunc, ὦ

bone ! videamus, an Delphica oracula nunquam fallant : sermoque cum hic de Hesychio instituitur, non præter rationem existimo, quædam ex illo emendationum specimine, quibus Hesychium integriorem reddere tibi visus es, ad incudem revocare. Navos typographicos, ut aliquoties mihi & aliis soles, jam tibi non imputabo : noli interim putare, te passim rosas & violas sparsisse, tuamque editionem, post satis diligentem magnorum tuorum amicorum accusationem, nullam vitiorum sordem retinuisse. Specimen nobis exhibet pagina LI : **ΧΕΛΙΔΩΝΙ' ΔΟΣ**, ἐδδς τ' θύρας τ' σκλῶης. Quid hic affingis Hesychio, quid Septuaginta senicribus? Quod sane nemo illorum somniavit. Hesychii codices constanter exhibent : **Χελωνίδος**, ἐδδς τ' θύρας τ' σκλῶης. Et in libro Judith cap. xiv : 15 legitur : **Εὐρεῖ αὐτὸν ἐπὶ τῇ χελωνίδος ἐρριμυδροῖ.** Apage igitur illud **χελιδωνίδος**. Sed hæc, ô bone ! lubens tibi ignosco, ne videar carpendi studio laborare, ea tamen lege, ut imposterum nunquam ex typographicorum errorum correctione gloriolam aliquam ligurias. Obiter quoque lectorem ea de re monendum iudico, Hesychii verba non incommode hunc in modum constitui posse : **Χελωνίς**, ὁ ἐδδς τ' θύρας τ' σκλῶης. Non tamen acriter cum eo contendam, qui aliam lectionem fuerit amplexus. Quanquam evidentissimum sit, Hesychio non semper

per casum istum allegari, quem vel in SS Bibliis, vel in Homero aliisque auctoribus reperit. Interim nemo in dubium vocare audebit, conantibus emendare hunc Lexicographorum eruditissimum, versionem τῶν O' multo usui esse posse; plurima enim ex Pentateucho, ex libris Regum, ex Psalterio, ex Prophetis, ex Apostolorum Actis, aliisque utriusque instrumenti codicibus hausit & transcripsit, ex quorum laciniis purpuram suam consuit. Sed ne existimemus novum esse cujusdam magisteruli commentum, & hoc latuisse Junium, Salmasium, Drusium, Heinsum, Vossium, Bochartum, aliosque non infimi subsellii eruditos, nisi in eorum scriptis plane hospites censerī cupiamus. Præterea emendare Hesychium, multo majus negotium est, quam quod imperitis rerum adolescentulis delegari possit, qui præter unicum illud & maxime inficetum Lexicon Manuale, communem asinorum pontem, aliud nullum à docentibus accipiunt. Sed cum supra Hesychium defendere cœperim, res postulare videtur, ut inceptam hanc telam pro modulo meo pertexam & demonstrem in illo emendationum specimine quædam esse aperte falsa, multa emendatione non indigere, & nonnulla jam occupasse alios. Attende lector & judica, etiam ego hinc ordiar, ordinem servans Hesychii.

Ἀγωνή, τρέπονς, ἀναστροφή. Quidam correxit

rexit ἀνατροφή, quod jure meritoque rejicitur. Sed ne metuas, ô bone! profiteri per quem profeceris. Tu veterem lectionem non revocasti, retinendo illud ἀνατροφή, sed Coccejus magni nominis Theologus ex 2 Tim. 3:16.

Α'μφιβολίης, αἰλίης. Hic rursus ex mustaceo laureolam quæris. Verum est in margine appinxisse editorem αἰλιέης, quod revera typographorum σφάλμα est. Quid tibi imaginaris, Salmasium, cujus nomen ab editore citatur, vocem barbaram & insuam reposuisse? Ego vero τὸ αἰλιέης ipsum scripsisse pro certo habeo, & tu, si verum fateri non subterfugias, idem mecum judicabis.

Α'ποσυλαί, ἀποπίμψης. Si recte correxit Salmasius ἀποσυλαί, ergo & hæc tua non est emendatio.

Α'σωθησία, παραδοσία. Jam anni quatuor sunt, cum emendaveram ἀσωθησία, non inductus auctoritate SS Bibliorum, sed ipsius Hesychii; nam præcedit, Α'σωθητίες, μὴ ἐμμελίζοντες ταῖς σωθήκαις. Verum ne videar tua sagacius inventa mihi vendicare, fateor, te in tua Antonini editione, ita hunc locum constituisse, quanquam quis non videat.

Βάλαξ, βῶλον, γῆ. Nihil est quod nos cogat, heic ferre correctores, nisi alia accedat auctoritas. Tria enim illa nomina idem significant, ut aliorum auctoritate evinci posset. Etymologici Magni Auctor lucem aliquam

aliquam suppeditat. Βῶλος, ἡ γῆ· περὶ τὸ βᾶν
τὸ τρέφω· ὅτι ἐ βῶσπον· ἐξ αὐτῆ βῶλαξ, ὡς
λίθος λίθας.

Διαπέχης, σωτόμως. Emendas Διαπέχης,
quia in libro Eith. ea vox occurrit. Sed ca-
pite VIII in epistola Artaxerxis disjunctis
vocibus legitur Δ' πέχης, & sic eodem
prorsus modo apud Sirac. cap. XI: 21. Ὅπ
κῦφοι ἐν ὀφθαλμοῖς κυρίῃ, Δ' πέχης ἐξάπι-
να πλετίσσι πίνηται. Ego vero in Hesychio
semper rescribendum existimaui Διασχέων,
neque sententiam muto: nam τὸ σωτόμως
alio loco explicat, Δ' βεσχέων. Cum ita-
que vox Δ'σχέων gravissimis scriptoribus
sit usitatissima, neque longius a vulgata
lectione abeat, illa mihi hic recipienda vi-
detur, & non illico ad Septuaginta Senio-
rum versionem recurrendum. Dionysius
Halicar. lib. 1: Ταῖ ὅπλα λαβὼν Δ'σχέων.
Interjecta unica pagina apud eundem eo-
dem libro legitur: Καὶ δειγθεὶς εἰς πλὴν Ἀλ-
βαν ἐπίμαχ' Δ'σχέων. Verum est τὸ Δ'σ-
πέχης adverbii in modum multis in locis
apud veteres occurrere, sed ad emendan-
dum Hesychium pertinere, mihi nequa-
quam persuadeo.

Επίση, εἶδα. Salmasius emendavit ἐπίσημι.
Quare hanc conjecturam rejeceris, causam
nullam dices.

Θιμῶνις, θιμωνιά. Magna heic minaris,
sed extricas nihil. Quid emendas? Accen-
tum. Egregiam vero laudem & spolia am-
pla

pla reportas. Næ is carbones pro thesauris venditat, qui mutationem accentus pro emendationis specimine obtrudit. Θιμωνία satis sanum est: sæpissime enim η μεταitur in ι, ut ψήμυδιον ψίμυδιον *ceγησα*, κηκίω κηκίω *emerge*.

Κνίζων, ἢ κνιζείων λυπῶν ἢ συκάμινα τέμνων. Totum locum ego sic conceperam: Κνίζων, κνυζῶν, ἢ λεπύτων, ἢ τέμνων, αἷς τὸ συκάμινα κνίζων. Nam τὸ λυπῶν (non tangam jam alia) a mala manu ortum videtur. Quod manifeste evincam auctoritate Etymologicographi, cujus verba adscribam, quia Hesychium egregie illustrant. Κνίστω, ἢ ἀναθυμιάσις ἔκκαπνῷ. ἀπὸ τὸ κινῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω, γίνεται κνίζω. ὁ μέλλων κνίστω. ἐξ ἑ κνίστω. κνισμός ἢ τὸ ψυχῆς ἢ ὁσμῆς καὶ τὸ ὁσφρήσεως. ἢ ἀπὸ τὸ κνίζω, ὃ σημαίνει τὸ λεπύτων. λεπύτατι γὰρ ἐπὶ ἐπίπλωτος, τέπιτι τὸ λεγόμενον κνιστέριον. καὶ τὸ συκάμινα κνίζων. τέπιτι τῷ ὄνυχι ἀφαικαταίρων. καὶ ἐν τῷ Νόμῳ, Ἀποκνιέει ὁ ἱερεύς τὸ ὀλοκάρπωμα. Hinc clarissime liquet, τὸ κνίζον etiam λεπύτων denotare. Hanc verbi significationem etiam non obscure innuit Eustathius ad Odyss. Ex hisce verbis: Κνίζω τὸ ἐξεπιπολῆς ἔκκαπνῶς καὶ ξύω.

Νίγηρ, διαφθορά. Unde liquet Hesychium hanc vocem ex LXX interpretibus habere? Quid hoc ad Lexicographi illustrationem facit, illos dixisse εἰς νίγης pro εἰς πέλας, quanquam & hoc ante decem lustra aliis obser-

observatum noverim? Præterea illud νῆγρ
minime in νῆγρ mutari debet. Et quanquam
non lubens magistrum dialectorum canones
doceo, apud Lacones tamen in medio & fine
dictionis Sigma in Rho abiisse, non tantum
aliquot exemplis ex Hesychio petitis, sed
etiam indubitata inscriptionum fide com-
probari possit. Sic dixere νῆκρ pro νῆκς,
Τιμῳθεορ ὁ Μιλήσιορ pro Τιμῳθεῖ ὁ Μιλήσιος,
& sic hoc loco νῆγρ pro νῆκ. Vide hac do-
re magnum Casaubonum ad Athenæum
pag. 614. Dixerint etiam οἱ Ο' seniores εἰς νῆγρ
pro εἰς πῆλ, attamen ex illa interpretatio-
ne lucem verbis Pauli 1 Cor. xv: 54. nullam
affulgere video. Miror profecto aliquem
horum verborum Belgicam versionem vel-
licare, qui enim sequentes versiculos legerit,
ultro fatebitur, τὸ νῆκ tribus in locis nihil
aliud quam *victoriam* denotare. Κατεπόθη ὁ
θάνατος εἰς νῆκ. *Absorpta est mors ad victo-
riam.* Sequitur mox, Πῦ σὺ θάναπ τὸ κῆν-
τον; πῦ σὺ αἶδη τὸ νῆκ. Et denique Ταῖ δὲ
θεῖς χάρις, πᾶς οἰδόντι ἡμῖν τὸ νῆκ. Nisi
priori loco Apostolus victoriam intellexisset,
frustra inferno vincendi impotentiam ex-
probrasset, & Deo pro victoria gratias egis-
set.

Sed quid juvat singula operose refellere,
cum perpauca, & inter illa quædam nullius
momenti, emendationum specimina super-
sint? Quis puerorum adeo stupidus & he-
bes, qui non videat pro οἶχν legendum οἶχη,
Bb pro

pro ἔργια ἔργια? Ipse testaris τὸ πρῶμαχον
 in Cyrilli glossis inveniri. Ad voces Σίχα-
 τ᾽ομαι & Φιλιάζειο nihil omnino dicis,
 quod correctorem decet; immo dum ani-
 mus tibi hæret, nihil solidi adfers. Non
 possum tamen quin tibi ob oculos ponam,
 quod Cl. Jac. Gronovius, super locum He-
 sychii extra harum emendationum ordi-
 nem, ad me scripsit. Πάλλῳ κλῆρῳ δὲ τῷ
 πύκνωσιν πρὸς τὴν ἀρετήν ἔλαγχάνοντι ἔ-
 τὸ κλῆρος δὲ ἐν κινῇ χαλκῆρεϊ πάλον ἐλόντες.
Sic reliquis hæc verba, inquit, pater meus:
at hic corrector pro voce ἀρετήν legit αἰρήν:
mox ὡς ἐν τῷ, pro illis καὶ το. Quæ talia sunt,
ut facile a Delphis venire credas, sed non il-
lis Phocicis. Quid enim est, sortes moveri &
quasi ad prehensionem sortientis? Quam
sententiam ista conficiunt? An urna, ex qua
aliqui sortientur, utique debet concuti, ut
sortes extrahantur? An id æque fieri nequit
ex urna quiescente? Certe non Hesychius ita
fuit βέλῳ, ut id voluerit affirmare; nec
id faciet quisquam, nisi forsan ille, qui hanc
sententiam Hesychio impingit. Immo se recte
habet vulgata scriptura πρὸς τὴν ἀρετήν.
Ideo enim in sortiendo solet moveri urna, ut
confundantur misceanturque sortes, ne is,
qui sortiturus est, fraudem aliquam possit
committere. Id vocat Hesychius ἀρετήν,
quasi is, qui sortitur, negare ita cogatur
sibi notam esse sortium differentiam. Prorsus
credo omnes ad hanc mentem accessuros, &
 sic

sic intellexisse patrem meum. Quid autem altero isto audacius azeſtiusque, ut pro ε τὸ repente ſubſtituatur ως εὐ τὸ? Virgines ſemper audiui eſſe muſas, & cum teneritudine & quadam elegantia tractari velle. Itaque mitiori ratione ſcribendum erat ὡς εὐ τὸ, ut amant loqui Grammatici in citandis auctorum verbis.

Sed ut non duntaxat alii, verum etiam tui diſcipuli ſciant, quo pacto & quibus pannis hoc emendationum ſpecimen conſarcinaveris, in lucem editurus ſum, quod aſtute non aliam ob cauſam occultavi, quam ut præ cæteris in lectione Græcorum Bibliorum verſatiſſimus videreris, quam juventuti, ad monumenta corruptæ lectionis, ſi diſ placet, renovanda ſe occupaturæ, commendas. Enimvero cum nec tu, nec alii rerum lectarum memoria tantopere valeant, ut ſimul etiam alicujus capituli, aut codicis verba (quid dicam de omnibus veteris instrumenti libris) fideliter retineant, & animo inſigant, huic malo præbia novisti, de quibus ne verbum quidem addis. Dixiſſes, te uſum fuiſſe hac in re beneficio Concordantiarum Græcarum Veteris Teſtamenti, a Conrado Kirchero Auguſtano compoſitarum, & Francofurti apud Claudium Marnium & hæredes Johannis Aubrii MDCVII excuſarum. Qui, ſequuto noſtro judicio, has probe diligenterque cum Heſychio compoſuerit, ſatis ingentem mendarum copiam proſſigabit.

bit, & laborantibus etiam nunc in Lexicographorum principe locis felicissime occurreret. Multum etiam de Homero ejusque Scholiasta, de Etymologici Magni auctore, & de aliis poetis eorumque Græcis interpretibus testari queo, quæ jam studio præteribo, quia alia, & quidem longe majora me vocant.

Ibidem. *Ἐπὶ τῶν ξύλων.*] Malim & hoc loco *ἐπὶ τῶν συκῶν.*

Ibidem. *Ὅμοιως τοῖς μεγάλοις κανθαρίσι.*] Huc faciunt verba Hesychii: *Κεράμβυξ, ζῶον κανθάρων ὄμμιον.*

Ibidem. *Ξυλοφάγος βῆς.*] Itidem & hoc loco scribendum, uti in præcedentibus admonui *συκοφάγος βῆς.*

Ibidem. *Παροιὶ δὲ Θεσσαλοῖς κεράμβυξ.*] Tria hæc *κέραμβος*, *κεράμβηλον* & *κεράμβυξ*, nomina sunt idem significantia, sed ultimum apud Thessalos in usu est.

Ibidem. *Οἱ πῦδες πῦγνοι ἔχουσιν.*] Animalculis quibusdam sese aliquando oblectant pueri. Melolonthen lino alligant & in ærem emittunt. Aristophanes Nubibus:

*Μὴ γὰρ εἴς σ' αὐτὸν εἴλε τὴν γυναικὴν αἰετῶν
Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν Φρογνίδα εἰς τὴν αἴετα,
Λιόδουσι ὡς περ Μηλολόθῳ τὸ ποδός.*

Pag. 122. *Ἐπὶ δὲ Ἀπόλων αἰδόντα ἔρωσ Ἰλαβι.*] In his verbis unica tantum litera transposita est, quæ sensum obscuriorem reddit. Legendum est: *Ἐπὶ δὲ Ἀπόλων αἰδόντα ἔρωσ ἰδόντα*

ιδὸντα ἦρως ἱλαθε ἔ παυδὲς. Excellens atque præstans Hymenæi forma, non vero captus, in Apolline amoris causa erat. Præcedit enim: ἐλθέτω δὲ αὐτῷ παῖς ὡς ἐβλεπὶ τὴν ὄψιν.

Ibidem. Εἰς ἐλμυπανε τὰ οἰκία.] Non possum præterire omnia illa loca, ubi τὰ οἰκία pro ædibus accipiuntur. Eodem hoc capite: ὡς ἐλθὼν ἐκ τῶν οἰκίων. Videsis hac de re pag. 232.

Pag. 124. Καὶ δὲ Ἀχαΐας τὸ Φθιώπιδος.] Quem enim hæc sensum conficere possunt? An Achaia fuit urbs vel locus Phthiotidis? Malim conjunctionem καὶ inserere. Καὶ δὲ Ἀχαΐας ἔ τὸ Φθιώπιδος.

Ibidem. Ὅτι δὲ ὁ Βατὶς ἔστι ἐπ' ἀκρὰ τῷ σκοπέλῳ.] Aliquando illud ἐπὶ cum gignendi casu construitur. Fab. xii: Ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Matth. cap. xxiii: 2. Ἐπὶ τῷ Μώσῳ καὶ ἱδρᾶς ἐκείδισαν οἱ Γραμματεῖς. Luc. cap. vi: 17. Ἐστὶ ἐπὶ τόπῳ πιδίνῃ. Certissimum est subinde parum referre, utrum ἐπὶ dandi, an vero gignendi casui jungatur.

Pag. 126. Ὅτι κλοπημαΐας ἄρ.] Non eodem modo in hac fabula media vox scribitur, infra enim reperio: Ἐπὶ νῆνι παρ' αὐτῷ, μὴ κλοπημαΐας βῆς ἔγνω περιλαβείσας. Verum τὸ κλοπημαΐας in usu est, licet vox a κλοπή deducenda sit. Sæpe numero & ἡ confunduntur, uti pag. 288 ostendimus.

Ibidem. Τὴν χλαμύδα.] Hæc vox miri-

fice corrupta est & transformata. Legebam ego τὴν χλαῖναν, quam Mercurius promissæ mercedis loco Batto persolvebat. Quidam reponit χλανίδει, & in contextum recepit, quod ad vulgatam lectionem propius videtur accedere. Sed malim ego pessimam scripturam divulgare, quam temere & sine veterum librorum auctoritate aliquid immutare.

Ibidem. Εἰσάγει.] Quidam correxit hoc typographicum σφάλμα logendo: εἰσάγεισιν.

Pag. 128. Γλήχων.] Quia in ovibus hæc herba balatum excitat, etiam aliis βλήχων nuncupatur. Hesychius: Βλήχων, γλήχων ἡ ἄνω λέγεται, ἐστὶ δὲ εἶδος βοτάνης, καὶ τὴν ἐφῆσαιον.

Ibidem. Ἀῖψον.] Contracte pro ἀῖψον dicitur.

Pag. 130. Ἀσκαλαβός.] Multis nominibus insigne est hoc animalculum. Dicitur enim ἀσκαλαβώτης, καλαβώτης, κωλώτης, καλιώτης & κωλεπίνης. Ad rem faciunt verba Hesychii: Κωλώτης, ἀσκαλαβώτης. ἔλεγον δὲ αὐτοὶ καὶ καλιώτην. δεκεῖ δὲ αὐτὸς δίτοχος ἀλλεῖς ὡς τὰς μυῖας. Et alio apud Hesych. loco habes; Καλεπίναις, ἀσκαλαβώτης. Plura de stellione desiderans legat incomparabilem Sam. Bochartum in Hieroz. part. sec. lib. IV cap. VII.

Pag. 132. Ἰς ἐξυφαίνει.] Præter artem textoriam etiam alias invenit Minerva: unde

ποῦ

non immerito Εἰργάνη appellatur. Diodorus Sicul. lib. v Biblioth. Καὶ τὸ συνόλον πολλὰ τῶν φιλοτέχνων ἔργων, αἳ ᾧ ἐργάνῳ αὐτῷ προσεγεγραμμένα.

Ibidem. Εἰργάνης.] Epitheton est, quod propriè Mercurio, de quo hac Fab. nulla fit mentio, attribuitur. Homerus Iliad. Ω:

---- Αὐτὸς δὲ Εἰργάνῃ ἐγγύθεν ἐλθών.

Ad quem locum vide Eustathium pag. Rom. edit. 1354. Infra hos appellat χθονίους δαίμονας. Ergo εἰργάνῃ & χθονίῃ sunt synonyma. Auctor Etymologici Magni: Εἰργάνῃ χθονίῃ, ἀγαθός, παλυνφρελής, κλέπτης, μίγας. Idem in voce Εἰρχθονίῃ. Οὕτως εἰργάνῃ Ἑρμῆς, καὶ χθονίῃ καὶ εἰρχθονίῃ Ἑρμῆς.

Ibidem. Ὅπ αὐτοῖς ἐκδοῦν θύματα γίνοι.] Hujusmodi homines sponte se se offerentes & morti devoventes, ut urbs vel regio epidemia quadam noxa februetur, appellabantur καθάρματα vel ἐπικαθάρματα. Vide Scholiast. Aristophanis ad Pluti actum 11 Scen. iv. Petronius circa finem hujus moris meminit. Massilienses quoties pestilentia laborabant, unus se ex pauperioribus offerebas glendus anno integro purioribus cibis. Hic postea ornatus verbenis & vestibis sacris circumducebatur per totam civitatem cum execrationibus, ut in ipsum reciderent mala civitatis, & sic projiciebatur. Vide hac de re locum insignem apud Diod. Siculum Ecloga secund. libri xxxvi.

Pag. 134. Φερσεφόνη δὲ ἔ' Ἀ'δης.] Hic jam comparent nomina duorum Deorum, qui erant demulcendi. Pluto non duntaxat a stultis paganis in numerum Deorum inferiorum refertur, verum etiam pro illorum rege habetur. Herodes Atticus in consecratione templi:

Καὶ ὅς' Ἀθηναίη παῖς δὲ χθόνιον βασιλῆα
Νῆα ἐγκατέθηκε σιώεσιον ἑμύδρην ἱρῶν.

Ad quem locum vide incomparabilem Salmasium. Illorum rex dicitur, quia existimant ipsum funerum & sepulturæ ac parentationis ritus invenisse, ut pluribus docet Diodorus Siculus in Biblioth. lib. v.

Ibidem. Αἰολεῖς.] Quid huc faciant Æolenses, rationem non video. Metiocha & Menippa in Boeotia natæ sunt, quæ olim Aonia appellabatur, testibus Strabone, Stephano & aliis. Etiam totam Aoniam pestis invaserat, quæ isthac noxâ erat februada. Aones præterea in honorem virginum, voluntarie se victimæ loco offerentium, illustre templum ædificarunt. Verum quam ob causam Æolensibus hæ virgines Coronides vocarentur, hac fabula non liquet. Quare mallem hoc loco reponere Ἀῶνεις, ut illi totam fabulam absolvant.

Pag. 136. Στεγτηγός ὑπὸ αὐτῶν ἀποδεχθεῖς.] Argonautarum dux non fuit Hercules; sed Jason. Unanimes navigantium consensu hac provincia ei fuit oblata, quam ille abnuvit. Vide Apoll. Rhodium & Hyginum Fab. xiv.

Hi

Hi (Argonautæ inquit Hyginus) cum exirent ad Colchos, Herculem ducem facere voluerunt. Ille abnuvit, sed potius Jasonem fieri oportere, cujus opera exirent omnes. Deest hic *τὸ dixit*, vel simile quid, nisi quis potius subintelligendum existimet. Barthius Herculi antliam commissam tradit, ita enim Hygini illud quod paullo infra sequitur *ad pitulum sedere* interpretatur, quod illo indignum munus judico: præsertim cum rei olim ad antliam, non aliter ac nunc ad triremium remos damnari solerent. Vide Casaubonum ad Suet. Tib. cap. xxii. & Pithæum in adversariis lib. ii cap. xvi. Locum igitur magis conspicuum, juxta tutelarem Pallados numen *καὶ ἀνὰ τὴν ἀσπίδα* Herculi assignatum fuisse censeo, quod & apprime cum præcedentibus convenit: binis enim ex celeberrimis in prora collocatis, bini ex adverso in puppi opponuntur. Locus integer mendosus est & transpositus, quem sic emendatum ad me misit amicissimus meus Flor. Pet. Pittenius. *Ad proam sederunt Peleus & Telamon, ad tutelam Hercules & Idas. Ceteri ad remos ordinem servarunt. Post relicto eo ab Hercule loco ejus sedit Peleus Æaci filius.* In Membranis meis manu exaratis manifeste legitur *tutulum*, pro quo facile *tutelam* amplector admittoque. Multa ad confirmationem hujus lectionis in medium adduci possent: sed alias erit opportunior hanc rem

rem tractandi occasio & locus.

Ibidem. Ἰτυπος.] Xylander in margine suæ editionis αἰτύπος videtur restituisse; sed nihil ad rem facit. Lego: στωιπήγο μεθ' αὐτῶν ἔ' Ἰλαω, πῶδα μὲ Κήρυκ', ἐκτύπος νέον δὲ καλόν. Hac voce etiam utitur Fab. x & aliis in locis plurimis. Hæc si non placet, scribe, ὑπερφυῶς, ut exstat Fab. xxxii. Vide notata nobis pag. 277.

Pag. 142. Εὐφῶι μοχλον.] Hic Diana Iphigeniæ loco *juncunt* ad aram statuit: & in sequentibus *taurus* ad aram apparet. Perhibent alii Dianam vel ἔλαφον, vel ἄρκτον substituisse, & auctores ea de re inter se dissentientes ab Etymologici Mag. Auctore in voce Ταυροπόλει citantur. Οἱ δὲ λέγουσι ὅτι τῶν Ἑλλήων βελοπόρων ἀνελεῖν τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Αὐλίδι, καὶ Ἀρπυμῆς ἀντίδωκεν ἔλαφον. καὶ δὲ Φανόδημον, ἄρκτον· καὶ δὲ Νικάνδρον ταῦρον· διὸ καὶ τὴν πόλιν ἐ Ταυροπόλει, ἀλλὰ Ταυροφάγειν ὀνόμασαν. Plures tamen *cervam* substitutam commemorant. Servius ad lib. 11 Æneid. Virg. Cum ergo ab Ulyssæ per nuptiarum simulationem, qui Iphigeniam Achilli jungendam fingeat, adducta Iphigenia, in eo esset, ut immolaretur, numinis miseratione sublata est, cervaque supposita. Vide præterea Hyginum Fab. cclxi.

Ibidem. Αὐτῶ * δοταυροπόλει.] Etiam ego vel meis vel aliorum fabulatorum, sed nequaquam Antonini verbis, supplementum aliquod hujc loco possem affingere, quod

quod sensum satis congruum efficeret. Ne quis existimet nos ficta pro veris tradere, ea locum Diodori, apprime ad rem facientem, ita enim ille lib. iv Biblioth. Νομινὸν γὰρ εἶναι τοῖς τῶν χρόνων ταύτων οἰκῶσι βαρβαροῖς, γυνὴ Ἀρτίμιδι Ταυροπόλει τὰς κραιπνοτάτας ἑλίκας· παρ' οἷς φασὶ τῶν Ἰφιγένειαν εἰ τοῖς ὑπερὺν χρόνοις ἰσθῆναι τὴν εἰρημνίαν γῆς κραιπνοτάτης, γυνὴ τὰς αἰλισσομένης. Vides ergo lector, Diodorum satis accurate omnia tradere, quæ ad replendum Antoninum necessaria videntur; ex illis enim in Antonino hunc sensum posses conficere: Αὐτῇ δὲ τῶν Ἰφιγένειαν φασὶ ἰσθῆναι Ἀρτίμιδος Ταυροπόλει κραιπνοτάτης. Sed quia homines prudentes & sani veterum scripta, aut temporum dirigitate truncata, aut alio quodam fato lacera, nunquam alienis pannis reficere soleant, meliores codices expectabo, eamque vocem retinebo, quam alias expungi cupiebam.

Ibidem. Οὐρίλοχος.] Sic Iphigenia Dianæ sacerdos, etiam ipsius Dæ cognominie appellata est. Ita enim Dianam in Leuce insula vocatam fuisse, perhibet Ammian. Marcellinus lib. xxii: *Diis enim hostiis litantes humanis, & immolantes advenas Diana, quæ apud eos dicitur Orsiloche, casorum capita sani parietibus præfigebant, veluti fortium perpetua monumenta facinorum.* In his verbis Cl. Valesius pro Orsiloche Oreiloche emendandum existimat.

Page 144. Καὶ δὲ τῶν ὄψιν περιμαγμένων.]

Hoc

Hoc est, *specie portentosa*, ut loquitur Hyginus Fab. CLII: *Tartarus ex Terra procreavit Typhonem*, immani magnitudine, *specieque portentosa*, cui centum capita draconum ex humeris enata erant. Hic Jovem provocavit, si vellet secum de regno certare. Jovis fulmine ardenti pectus ejus percussit. Qui cum flagraret, montem Aetnam, qui est in Sicilia, super eum imposuit, qui ex eo adhuc ardere dicitur.

Ibidem. Αλλάξαντες εἰς ζῶα τὰς ὀψίδας.] Illustrabunt hunc locum verba Diodori Siculi lib. 1 Biblioth. Φασὶ γὰρ τὰς ἐξ ἀρχῆς γενομένας θεάς, ὀλίγας ὄντας ἔκκαλιχνομένους ὑπὸ τῷ πλῆθους καὶ τῇ αἰομίας τῇ μεγάλῃ ἀνθρώπων ὁμοιωθῆναι πρὸς τὰ ζῶα, καὶ διὰ τὸ τοῖσιν τέρεσιν ἀλγοφυνεῖν πλὴν ὁμότητα ἔβλεν αὐτῶν.

Pag. 146. Αἴρεται δὲ σίληρος.] Emendat doctissimus Bochartus in eximio de Animal. Sac. Script. opere: Αἴρεται δὲ αἶληρος. Quæ indubitata & verissima est lectio. Sed quidam hanc emendationem viderat ante visum Bochartum, quod facile crediderim, sed non ante visum summi viri Hierozoicon, quod omnino ante biennium in suis ad Hyginum notis concipilare studuit.

Ibidem. Τρώγαν δὲ εἰκάζεται.] Rationem nullam video, quare Xylander caprum transtulerit. Apud Sicyonios caprino nomine colebatur Bacchus, ut nos docuit Stephanus, cujus verba hunc in modum sunt constituenda: Αἰκράρα, ἀκρον ὄρεος· ἐν ᾧ οἱ οἰκῶν.

ἐκϋντες, Ἀκρωρεῖται· ἔτι δὲ παρὰ Σικυωνίοις
ἐπὶ μῶτε Διόνυσος· ἐκλαῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυω-
νίοις, Ἀκρωρεῖτης· παρὰ δὲ Μεγαποντίνοις,
Εὐεφίῳ.

Ibidem. Ὅρος ἐπιβάλλει Τυφῶσι πλὴν Αἴτνῳ.
Pleni sunt omnes veterum libri de hac Fab.
Ovidius lib. 11 de Ponto Eleg. 2:

*Te duce magnificas Asia perspeximus
urbis:*

Trinacris est oculis te duce visa meis.

*Vidimus Ætnæ cœlum splendescere
flamma,*

*Suppositus monti quam vomit ora
Gigas.*

Vide eundem lib. v Metam. Virgil. lib. 111
Æneid. Philostratum in vita Apollonii lib. v
cap. vi. Claud. de raptu Proserp. lib. 1. Hy-
ginum Fab. c. 11 & alios plurimos.

Pag. 148. Γαλανθιάς.] Proeti filia Nasoni
Galanthis, & Libanio in Diagematis, a Leo-
ne Allatio editis, *Acalanthis* dicitur, uti opti-
me observavit Cl. Nicol. Heinsius.

Ibidem. Συμπύκνεια.] Dixi in præceden-
tibus, me malle τὸ συμπύκνεια, & jam non
pœnitet. Hæc enim vox, cum deducenda sit
παρὰ τὸ συμπύκνισσι, propius etiam suæ ori-
gini respondebit, quam τὸ συμπύκνεια,
quæ an multi sit usus vehementer dubito.
Hoc certum est, Eustathium τὸ συμπύκνεια
& συμπύκνισσι usurpasse, & tanquam magis
Attica commendasse. Eum vide ad Odyss. Θ
pag. 1594.

Ibidem. Η'λεκίρυν.] Bene se habet hic genitivus, uti aperte liquet ex versu Ηέσιο-
δο, ita enim ille in Herculis Scuto:

Α'λκμυώνη θυγάτηρ λαοσόου Η'λεκίρυν.

Male hæc vox apud Apollodorum lib. 11 per
• μικρόν inflectitur Η'λεκίρυν. Eodem
modo depravata occurrit apud Diodorum
Sicul. lib. 14 Bibl.

Προς χείρας τ' Η'ρας.] Fabulam hanc etiam
habemus apud Apollodorum lib. 11, cujus
verba apponam: Ο'τι ῥ' Ηρακλῆς ἑμιλλε γυ-
ναικί. Ζεύς δ' αὖ θεοῖς ἔφη, τὸν δ' αὖ Περσέως γυ-
νητὸς ἄνθρωποι τότε βασιλεύοντες Μυκηνῶν. Η'ρα δ' αὖ
Διὶ τ' Ἰήλῳ Εἰλείθειαν ἔφησε τ' μὲν Α'λκμυόνης
τόκον ἐπιχεῖν.

Pag. 150. Πένθος ἐποίησαν.] Sic quoque
loquitur cap. xviii: μέγιστον ἐποίησαν τὸ πένθος.
Vide quæ ad illum locum dixerim.

Ibidem. Τὰς θύας.] Lege: ὅπ' θνητῇ πὰς
θύας ἐξηπάτησεν. Parcas enim & Lucinam
deceperat Galinthias.

Ibidem. Δαίτῳ ἰδύκαν.] Similis ferme
loquutio occurrit cap. xxiv: Καὶ εἰς αὐτὰς
δαίτῳ παρ' ὀχλόν.

Ibidem. Θερίσκται.] In antiquorum scri-
ptis hujus vocabuli usum nondum reperi.
Existimo locum esse vitiatum & legendum:
Θορύε) μὲν ῥ' Διὶ τ' ὄπῳ. Qui veterum li-
brorum sordem literarum similitudine pro-
figare solent, hanc emendationem non im-
probabunt. Non tantum vulgus, verum &
SS. pa-

SS. patres hanc fabulam, omnino Aristotelis ætate refutatam, pro vero habuerunt. Barnabas in epistola sic scribit, juxta Isaaci Vossii viri incomparabilis emendationem. *Ὁ δὲ μὲν γὰρ, φησὶν, ὁ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων, οἷος ἀκρόμην ἀκρόην ἀνομιαν, ποιῆσαι τὸ σῶμα ἀκαθάρσιον. ἔδὲ κηληθήσῃ τῇς ἀκαθάρτου τῇς τῶ ἀνομιαν ποιήσας τὸ σῶμα. τὸ γὰρ ζῶον τῆς δι' ὧτων συλλαμβάνει, καὶ τὸ σῶμα κού.* Verum de hac fabula verbum non amplius addam, quia video, eruditissimum Bochartum eam luculenter in Hieroz. part. 1 lib. 111 cap. xxxv enarrasse, quo lectorem potius ablegandum censeo.

Pag. 152. *Αἰκάλλης.*] Stephanus aliquoties Acacallidis meminit, quem vide in *Κυνδωρία & Οἰαξ*. Et Alexander libro primo Creticorum apud Scholiastam Apolloniū lib. iv. Vide quoque Pausaniam in Arcadicis.

Ibidem. *Εἰν τοῖς οἰκείοις.*] Scribo invitis aliis, *ἐν τοῖς οἰκείοις.* Quænam sit inter *τὰ οἰκεία & τὰ οἰκία* differentia, satis manifeste docui pag. hujus editionis 232.

Pag. 154. *Εἰρημὸν Εἰδοθήν.*] Non eandem omnes Mileri conjugem statuunt. Ovidius vult, eum ex Cyanea nympha gemellos genuisse, & Theocriti Scholiastes *ἔξ Αἰρείας*, cujus integrum locum mox producam.

Ibidem. *Βελίς.*] Quanquam exigui momenti res sit, & disputatio de lana caprina.

utrum legi debeat *Βιβλῆς*, an vero *Βυβλῆς*, non pœnitet tamen admonuisse, scripti-
onem per *υ* tam tute a doctis esse receptam
approbatamque, ut minime opus fuerit eam
multis commendare. Verum est Cl. Hein-
sium, cujus amicitia glori-ior, in notis ad Ovi-
dii Metamorph. hac de re mentionem fe-
cisse, cujus verba appingere lubet, ut judi-
cet lector, qua fide & qua fronte hæc qui-
dam allegaverit. *Ceterum Βιβλῆς ne an Βυ-
βλῆς sit scribendum, vix liquet. Apud Li-
beralem enim utraque occurrit lectio, qui
civitatem Caria Byblidem facit. Malim ta-
men Βυβλῆς quomodo Hesychius & Suidas.
Apud Theocritum quoque Idyll. VII Βυβλῆς
scribitur, & fons est. Neque aliter ejus Schor-
liastes; qui Mileti & Aria filiam facit.*
Hinc manifestissime liquet, quam scriptio-
nem Nobilissimus Hein-
sius fuerit amplexus.
Hanc quoque vocem per *υ* passim in con-
textu expressit:

*Byblida cum Cauno prælem est enixa
gemellam*

*Byblis in exemplo est, ut avient con-
cessa puella:*

*Byblis Apollinei, correpta cupidine fra-
tris.*

Alia loca & argumenta pro mea sententia
possem adferre, si res esset alicujus mo-
menti & operæ pretium.

Ibidem. *Καὺν & Βιβλῆς.*] Caunus in Ca-
ria reperitur, estque urbs ad Calbim sita:
sed

sed in illa regione non invenitur oppidum nomine Βυβλῖς. Theocriti Scholiastes ad Idyll. vii testatur Mileti collēm ac fontem huius nominis fuisse. Ὑπερ δὲ ἐ Βυβλῖς, ὅρη Μιλήτης, καὶ κελύσαι. Μιλήτης γὰρ φασὶ καὶ Ἀρείας ἐγχεῖν παῖδες Καῶν ἐ Βυβλῖς. ἢς ἐρχομένους ὁ Καῶν ἀπέλιπε Μιλήτην. Ita hunc locum constituit supra laudatus Heinsius.

Ibidem. Μνηστῆρες.] Vocem hanc Græcam esse, nemo in dubium vocabit: ea tamen passim Hyginus utitur. Ita enim ille Fab. cxxvi: *Quem cum Eumæus ad mnesteras perduxisset & cum ancillis discumberent, ait ad illos: Habetis ecce alterum mendicum, qui cum Iro vos delectet. Tunc Melanthius unus ex mnesteribus ait &c.* Eadem vox restitui debet Hygino Fab. lxxxvi. Index istius capituli recensionem *procorum Helena* promittit, qui alio nomine *mnesteres* appellantur. Procorum nominibus jam enumeratis, auctor hisce verbis Fabulæ finem imponit. *Hi Helena mnesteres.* Quam lectionem conficio ex depravata nostrarum membranarum scriptura, in quibus exaratum reperitur: *Hi Helena vesteres.* In vulgatis hodie legitur: *Alia veteres.* Doctissimus Barthius lib. viii Adversar. cap. vi testatur, se in MS codice *Alia noteres* invenisse, petitque ut alii docerent, quid inde extricandum sit. Æquus lector iudicet an veram lectionem divulgaverim. Possem etiam dicere, quo tempore emendationem in priori editione excusam,

conceperim & quibuscum communicaverim, si hoc ad confirmationem rei aliquid facere videretur.

Ibidem. Λόγον ἐποιεῖν.] Ita emendare placuit: Xylandriana exhibebat male, λόγον ἐποίησεν.

Pag. 156. Καὶ πολλὰ ὕπνοι.] Male Xylandri editio: καὶ πολλὰ ὕπνοι, quod correximus.

Pag. 158. Εἰτὸς τῆς Τάραντος.] Cluverius in Italiae Antiq. descriptione pag. 1209 hunc Antonini locum produciens legebat, ἐκτὸς τῆς Τάραντος. Et ita quoque emendandum censeo & censui: nam consideremus, secundum Antonini hypothesein, primam agri divisionem, sic volentibus coloniarum & exercituum ducibus, stetisse inter Tarentum atque extrema Italiae, sive promontorium Sallentinum, quod etiam Japygium appellatur; eamque obvenisse Messapiis, in qua Brundisium conditum est: jam porro dividendes, sequetur manifestissime, secundam agri divisionem instituendam, non εἰτὸς τῆς Τάραντος, quam terram jam incolebant Messapii, sed ἐκτὸς τῆς Τάραντος, quam possessuri essent Peucetii. Omnes norunt illud ἐκτὸς & εἰτὸς diverso semper respectu usurpari: nam quemadmodum Transalpina & Cisalpina Gallia, ut & Hispania ulterior & citerior non eodem prorsus modo a Gallis & Hispanis, sicuti a Romanis appellari poterant: ita etiam hoc loco, si primam terrae divi-

divisionem apud Peucetios hi ducēs ince-
pissent, tum necessario Messapii ἐν τῇ Τά-
ραντι regionem incoluissent. Sed contra-
rium, secundum Liberalis hypothesein, jam
verum esse apparet. Hinc etiam concludo,
in sequentibus non debere legi ἐνδοτέρῃ sed
ἐξωτέρῃ.

Ibidem Τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον.] Quid jam
judicas, an fortassis dici possit πλεῖν θαλάσσης,
ut οἰκεῖν γῆς cap. iv per ellipsin præpositionis
ἐπί? Ego etiam ad talia nihil quod dicam ha-
beo, nisi illud vetus N.L. Rescribendum exi-
stimo, τὴν θαλάσσαν ἐπέπλεον. Hómērus Il. A.

Οἱ μὲ ἐπὶ ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕδα κέ-
λευθα.

Ibidem. Γαπύγων.] Xylandriana editio
exhibebat Γαπήγων, sed typographicum
σφάλμα est. Quod in hac voce mendi
residuum est, sic corrigebat Cluverius loco
supra citato: Τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ἀνόμαστον
Γαπύγας. Quam lectionem invitis aliis am-
plector. Quam insulsum sit, in hoc aucto-
re tot ellipses fingere alibi manifeste osten-
dimus.

Pag. 162. Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν
τι ἐπαύδων.] Præposito δὲ sive ἐπὶ huic loco
excidit; legendum est, ὀνομάζεται δὲ νυμ-
φῶν τι ἐπαύδων. Et heic ellipsin non admit-
to, nisi minime dubiis argumentis ejus ve-
ritas evincatur. Noster cap. iv. Γενήσας δὲ
παύδας Εὐρυθι καὶ Ἀμβροκίας ἐφ' ἧς ἡ πόλις
Ἀμβροκία καλεῖται.

CC 4

Ibidem.

Ibidem. Δρύονψ ἐγλύετο Σπερχιδ᾽ πῆς.] Non puto illum operæ pretium fecisse, qui τὸ Δρύονψ mutaverit in Δρύωνψ. Dryopis genealogiam etiam recenset Apollonius Rhodii Scholiast. ad lib. i ex Pherecyde: Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ δακτύλῳ φησὶν, ὅτι Πολυδώρα τῇ Δαναῷ μίσηται Πλωῖος ὁ ποταμός. Τῶν δὲ γένε' Δρύονψ, ἀφ' ἧς Δρύονπες καλεῖνται· οἱ κῆσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχιδ᾽ ποταμῷ. In hisce verbis pro Πλωῖος malim rescribere auctoritate Nicandri & nostri Antonini Σπερχιδῶς, quia Dryopes ad illum amnem, ut Scholiastes ipse testatur, in Phthioride habitant. Sed ad nostrum revertamur & probemus τὸ Δρύονψ cum ο μικρὸν scribi debere. Etymologici Magni Auctor: Δρύονψ, ὄνομα ἐθνικόν· τὰς Δρύονπας ὑπὸ τὸν Πάριον ποταμὸν οἰκῶντας &c. Vide præterea Lycophronis Scholiastam pag. 83. Male etiam apud Apollodorum lib. iii Δρύωνψ legitur.

Ibidem. Πολυδώρας.] Ionicum hoc est pro Πολυδώρας, quod etiam Apollonii Scholiastæ auctoritate, mutari posset. Sed malim illud retinere ob rationes alibi allegandas.

Pag. 164. Γέλωτα.] Scribe γέλωτα: eadem noster utitur phrasi Fab. xxiv. Ὁ δὲ πῆς ὁ τ' Μίσσητος Ἀσκαλαβῶτα ἰδὼν ἐποίησε γέλωτα.

Ibidem. Ὡχέτο φάγεται.] Elegans Græcismus, etiam aliis scriptoribus usitatissimus. Polyænus lib. i: Βασιλεὺς ἔδωκε, καὶ φθίσις τὸ ἑλλήνικόν, δίδωκε τὸ ζῆλον, καὶ φωνὴν ὥχεται, Locus etiam egregius est apud Palæphatum cap. i de Centauris: Καὶ ἀναβιβάσμεντες ἐπὶ τὰς

τὰς ἱππας αὐταῖς, ὥχοντο φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν, ὅθεν ἄρμεῶντο.

Ibidem. Εἴφασκε.] Non temere illud mutandum in εἴφασκε. Reperiuntur enim in nostro auctore plures dialectorum reliquię, quas hausit ex illis scriptoribus, quorum beneficio hoc Metamorphoseōn systema adornavit, quique peculiare aliquod idioma sequuti sunt.

Ibidem. Ἀνδραγέρμων ὁ Οὔρυς.] Andræmonis pater, Amphissi vero avus, ab Ovidio lib. ix Metamorph. Eurytus appellatur:

At puer Amphissus, namque hoc avus

Eurytus illi

Addiderat nomen.

Ibidem. Περὶ τὴν Οἴτιν.] Male in priorē editione excusum reperi, περὶ τὴν Οὔτιν. De urbe monti cognomine vide geographos.

Pag. 166. Ἀπίκρυψαν εἰς τὴν ὕλιν.] Dryope, testibus mythologię doctoribus inde nomen habet, quod mater eam pariens occultaverit sub trunco quercus, δρυὸς στέλας, ut inquit Tzetzes ad Lycophronem. Fortassis etiam Dryope, quod Hamadryades eam in sylva occultaverint sub quercu, nomen habet.

Pag. 168. Ὡκῆσαν τὴν Τηρέπαιον τῇ Ἀττικῇ.] Habitabant Heraclidę apud Ceycem regem, Hercule ad Deos evecto, in Trachine Thessalica, quam urbem ipse Hercules circa Oetam condiderat. Hyllō & aliis jam virilem ætatem adsequutis, metuere cœpit Eurystheus, ne, si omnes adolevisent, regno

Myce-

Mycenarum dejiceretur. Illi igitur bellum prævidentes & viribus suis diffidentes, fugiendi ex Trachine formarunt consilium. Sed cum aliæ civitates eos recipere non auderent, *μόνοι τῶν ἄλλων Ἀθλωαῖοι* (sic inquit Diodorus Sicul. lib. iv Bibl.) *ἀπὸ τῶν ἑμφύτων αὐτοῖς ἐπεικίαν, ὡς οὐδέ τινας τῆς Ἡερικλείδας· κατὰ κίον δὲ αὐτὴς μετὰ τῶν συμφυγόντων εἰς Τελχόρων, ἥτις ἐστὶ μία τῶν ὀνομαζομένων τετραπολέων.*

Ibidem. *Ἀποθήσκει μαχόμενος.*] Refert Diod. Siculus loco jam allegato Hyllum Eurystheum interfecisse, curru ejus inter fugam fracto. Hæc sunt Diodori verba: *Αὐτὸς δὲ Εὐρυπύδης, τῷ ἄρματι καὶ τῶν φυγόντων περιεβίβηκεν, ὑπὸ Ἰλλου τῷ Ἡερικλείδης ἀνιρίθη.*

Pag. 170. *Ἀθῶν.*] Corrige: *Ἀθῶν δὲ αὐτῆς ἐν τῇ θύσῃ.*

Ibidem. *Τὸ ἡρώον τὸ τῷ Ἀλκμυλῶν*] Alcmenam a Thebanis Deæ instar cultam fuisse, etiam testatur Diod. Siculus libro supra citato: *Ἀλκμυλῶν δὲ εἰς Θήβας καὶ ἀνιήσασα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφανὲς ἡσυχάζει, πρὸς ἰσοχρίαν ἔτυχε παρὰ τοῖς Θηβαίοις.*

Pag. 172. *Σμύρνα. λδ.*] Legebat Kylander: *Σμύρνα. λδ. ἀδίατο.* Typographi ultimam vocem prætermiserunt in hac editione, qua indicatur, fabulam auctore carere. Ita enim antiquis *ἀδίατο* βιβλ. dicitur, auctoris nomen in indice non gerens.

Ibidem.

Ibidem. Σμύρνα.] Ingenti vitio laborat Etymologici Magni auctor, perhibens Theiantem, contra omnium fabulatorum fidem, matrem Smyrnam five Aoam habuisse, cum hæc sine dubio ejus filia fuerit. Ita enim ille in Α'ω· Ζωίλ· δὲ (loquitur de Adonide) ὁ Κεδρεσδὺς καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς κληθῆναι· τὴν γὰρ Θείαν· μητέρα ἔσμεναι, ἀλλ' Α'ωαν καλεῖσσι. Unde hujusmodi mendum contraxerit hic locus; non facile dixerim: interim evidentissimum est, pro μητέρα reponendum θυγατέρα, si hæc verba cum aliis mythologis componamus.

Ibidem. Κρυφαῖ·] Cum certum sit, plurima inveniri nomina in εος & αιος desinentia, quæ sunt generis fœminini, non opus est huic loco remedium adhibere: prorsus enim eodem modo noster loquitur in sequentibus: Καὶ ὁ μὲν ἐν τῇ οὐκασιοῖ· ἐπὶ τῇ σπρωμῆς ἐξεδίχασεν τὴν πόλιν.

Pag. 174. Κατήνεσε τὸ λόγον.] Antoninus Fab. 1. Κατήνεσε τὸ γάμον.

Ibidem. Πρασόμνον.] Sic emendavi; cum in alia editione male legeretur, πρασά· ρον.

Ibidem. Ὁ Ζεὺς μεταβάλλων.] Diis in genere adscribunt hanc transmutationem Apollod. lib. 111, & Tzetzes in Lycophronem; sed Junoni Hyginus cap. LVIII: Cuius Veneris postea inserta est, & in speciem arboris eam commutavit. Ita in MS legitur.

Ibidem. Ὁ μῶνυμν αὐτῇ Σμύρναν.] Sic Æolice

Æolice appellabatur, communi vero nomine Myrrha, uti testis est Lycophronis Scholiastes. cuius verba appingam, quia totam fabulam describunt. Μύρρα δὲ Θεῖαν ἢ θαλάττην ἐρρύει· αὐτὴ ἐρχομένη ἐκ παλῶς, καὶ λάθρα μυρίζεται αὐτῇ, καὶ ἔργον γημομένη; αἰδομένη τῆς παλῶς, ἡύξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἐπείραν φύσιν μεταλλάξαι; ἥτοι μήτε μὲν ζῶντι εἶναι, μήτε μὲν πθινούτων· ὅθεν εἰς δένδρον αὐτῇ μετέβαλε; τὸ αὖτ' αὐτοῖς λεγόμενον μύρραν, ἦτορ σμύρναν Αἰολικῶς. Corruptissima sunt hæc Scholiastæ verba, sed hunc in modum restituenda: Θεοὶ εἰς δένδρον αὐτῇ μετέβαλον &c. Apollodorus lib. III: Θεοὶ δὲ καὶ κτείναντες αὐτῇ εἰς δένδρον μετέβαλαν, ὃ καλεῖται σμύρναν. Vide præterea Theocriti Scholiastam ad Idyll. I. Hyginum Fab. LVIII, & alios.

Pag. 176. Varia veteres Adonidi affinxere nomina, de quibus paucula subijcere fert animus. A Phœnicibus Γίσρας vel Γίσγεις appellabatur. Hoc nomen ipsi obtigit a tibiis lugubrem sonum & stridilum edentibus, quibus utebantur Phœnices cum Adonim deflerent. Hæ tibiæ appellabantur γίσροι vel γίσραι teste Polluce lib. IV cap. X. Γίσρας τις αὐλίσκος γράδῃ ἐθρηνήκῃ φωνῇ ἀφίησι· Φοινῆς μὲν αὐτῇ ἄριστοι, πρὸς φόρον δὲ Μάσητῃ Καρχῇ· ἡ δὲ Φοινικῶν γλῶττα Γίσραν τ' Ἀδωνίον καλεῖ, καὶ τέταρτος αὐλὸς ἐπινόμεσται. De his tibiis etiam mentionem faciunt Hesychius & Eustathius ad Iliad. Z.

ALY-

A Lycophrone, si locus omnino sanus est, Γάνας nuncupatur, sic enim ille:

Καὶ τὸ θὰ κλαυθίει Γάναϊ· τείφει·
Ad quem locum sic scribit Scholiastes:
Ὁ Ἀδωνις Γάνας· παρὰ Κυπρίοις καλεῖται.
Addam præterea aliud nomen, quod reperitur apud Etymologici Mag. Auctorem:
Ἀῶ· ποταμός τ' Κύπρου· Ἀῶ γὰρ ὁ Ἀδωνις ὠνομάζετο.

Pag. 178. Πιῦσαι τὸ ὕδωρ.] Quemadmodum comedendi, sic etiam bibendi verba apud nostrum nunc cum gignendi, nunc cum accusandi casu construuntur. Fab. xxv1:
Καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε καὶ τὸ δ' ὕδωρ τὸ ποτὶν αἶψαν. Observant tamen Magistri Græci, Atticos præ cæteris casibus genitivum adhibere. Thomas Mag. Ἐπιον οἶνον ἔφαγον σίτην, Ἀττικῶς, σὺν οἶνον, ἔδ' ὅτι πιν.

Ibidem. Σήαντες.] Hæc vox de lupis, canibus, aviculis, imo etiam de aliis animalibus, si probari potest, usurpatur, caudis suis & alio corporis motu adblandientibus. De lupis apud nostrum liquet, & de canibus apud Ælianum de Animal. lib. xi cap. 111, ubi de Vulcani templo in Ætna loquitur:
Εἰσι δὲ καὶ κυνέες παρὶ π' ἵων καὶ τὸ ἄλλος ἱερῶ· καὶ τὴν μὲν σαρρήναι, καὶ ὡς πρὶν τε ἄμα ἔχρη παρλόντας οἷς τ' ἵων ἔτ' ὁ ἄλλος, οἷδε σάγυσσι ἔαιχάλασσι, οἷα δὲ φιλόφροσιν ἐντοῦ μὲν π' ἔγνωρίζοντες δήκω. De avibus in Diomedea insula, eam usurpavit Antigonius historia xlviii, quem locum sic correxit

D d

Cl.

Cl. Bochartus: Περὶ δὲ τῆς Τρώων Λύχης μὲν εἰς τῇ Διομηνείᾳ τῇ ἡσά φησὶν ἰσχυρὴν τὰς ἰσχυρὰς ὑπὲρ μὲν ἐκδήμων, ὅτ' αὖν παρὰβάλλῃ τις εἰς τὰς τόπας, ἢ μόνον ψαυομένης ὑπομνήσας, ἀλλὰ καὶ πρὸς πρὸς αὐτὴν εἰς τὰς κήλκας ἐνδύει ἢ στήνῃ φιλοφρόνως.

Ibidem. Τριμιλίδα.] Secundum Stephanum Ethniconographum scribendum esset Τριμιλίδα, quanquam vox illa ibi non occurrat. Τριμιλία ἢ Λυκία ἐκκλησίᾳ ἔπαις· οἱ κατὰ τὴν Τριμιλίαν, Τριμιλίταις, ἀπὸ Τριμιλίου, ὡς Πανδύταις.

Pag. 180. Πανδύταις.] Huic fabulæ, ut & secuturæ, auctoris nomen, ex quo noster eam transcripsit, non præfigitur, adeo ut jure meritoque dici possint ἀδύνατοι, quemadmodum in præcedentibus annotavimus.

Ibidem. Ὁ Μέρωπ.] Meropis genealogiam habemus apud Homeri Scholiastam ad Odyss. Υ, ubi etiam pluribus circumstantiis fabulam hanc absolvit: Πανδύταις ὁ Μέρωπ· ἔστιν υἱὸς Ὀρεταῖς πατρὶς Μιλήσι· τὸ γένος, γῆρας Ἀρμαζόλῳ τῷ Ἀμφιδάμαντι· ἔχῃ παῖδας πρὸς Ἀθήνας, καὶ Κλεοθήραν, καὶ Μηρόπην, αἱ πρὸς Ἀφροδίτην καὶ Ἀθηναίαν· Ἡρα· Πανδύταις δὲ παρὰ γένος εἰς Κρήτην, κλέπτει τὸ Διὸς κυνὶα &c. Vide eundem Pseudo-Didymum ad Odyss. Τ.

Ibidem. Πλατὺς.] Tantali mater a mythologix mystagogis Pluto, Plutone, & a nonnullis Plotæ appellatur.

Pag.

Pag. 182. *Χάριν ἔργων Ἀφροδίτης.*] Rem habuit Diomedis uxor cum Sthenelo Comete filio, ut perhibet Eustathius ad Dionysium: Ἄλλοι δὲ ἰσχυροῦσι, ὡς ἡ Ἀφροδίτη ἐν τῷ περὶ τῆς Τρωϊκῆς πολέμου ἀνέπεσε τῷ Αἰγιάλῳ (ὃν ἐπεκράθησαν ἔτι καλεῖ) μιχθῆναι Σθενέλῳ τῷ Κομήτῃ. Vide quoque ejusdem Archiepiscopi commentaria ad Iliad. E. pag. 564.

Pag. 184. *Ἐκφέρεται.*] Alterum ε, sine dubio a typographis adjectum, delendum est, quanquam ita quoque exhibeat Xylandriana editio. Justinus lib. xx cap. i: *Arpos Diomedes exciso Ilio, naufragio in ea loca delatus, condidit.*

Pag. 186. *Ἐνθιμαθύνοντας.*] Dux voces in unam conflatae. Legendum, Ἐνθιμαθύνοντας, uti cap. iv circa finem: Κραγαλεῖ δὲ μὲν τῷ ἰορτῷ τῷ Ἡρακλέους Ἐνθιμαθύνουσιν ἄλλοι.

Ibidem. *Φοιτῶσι πρὸς αὐτὸς.*] Non mutabimus ultimam vocem, quanquam non incommode rescribi posset αὐτῷ. Nam figurata constructione noster, cujus character humilis est & perspicuus, rarissime utitur. Stephanus in Διομήδεα de his mansuetis erodii mentionem facit: Καὶ νῆσθαι Διομήδεα, ἐν ᾗ οἱ ἱερωδοὶ χροθῆδες ἀσπαστόμοι, καὶ εἰς τὰς κῶλπας δύνοντες, ὅς φασι, ὅτι τὰς ἱταῖρας Διομήδους ἐκεῖ εἰς ὄρεϊδας μετασχηματίζονται. Quales fuerint aves tradit Isaciuss Tzetzes ad Lycophronem: nempe eas cygnis

similes fuisse: Οἱ δὲ φίλοι αὐτῷ ἡρώωντες αὐτὸν, μετέβληθησαν εἰς ὄρεα ὄμβρια κύκλοις, αἱ τῆς βαρβαρὸς φύλῃ· φοίτῃ δὲ παρ' Ἐλῆσιν, ὡς περὶ τῶν ἡρώων αὐτῶν λαμβάνειν τροφὰς, καὶ δύνει εἰς τῆς κήλπας. Huic adde locum Antigoni jam supra allegatum.

Pag. 188. Εἰς Ψαμμάτης τὸ Νηρίως.] Ergo & aliam Æacus habuit uxorem ex qua Peleum & Telamonem genuit. Apollodorus lib. 111 perhibet, eum quoque Endoideum Chironis filiam conjugem cepisse, quod etiam testari videtur Lycophronis Scholiastes, sic enim ille: Αἶακος γὰρ ἔστι Διὸς (malim Εἰδοίδος juxta Apollodorum & alios) παῖδης, Τελαμῶν ἔστι Πηλεΐς, καὶ Φῶκος ἀδελφὸς αὐτῶν ἐκ Ψαμμάτης (legendum ἐκ Ψαμμάτης) μιᾶς τῆς ἱερυνύων.

Ibidem. Εὐρυτίωνα τὸ Ἰρι.] Cum auctore nostro facit Scholiastes in Lycophronem, Eurytionem Iri F. statuens, item Apollonius Rhodius lib. 1.

Pag. 190. Εἰς ἄλυσιν πέτρῃ.] Hic lupus Thetidis monitu mutatus est in lapidem, teste Tzetzain Lycophronem: Καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Ψαμμάτη λύχον μύζαν ἐπαύσατο διαφθείρειν τῆς βόας Πηλεΐας, ὃν πάλιν αὐτῇ ἀπελθῶσε σφάγῃ παρὰ βῆς, αἷς Πηλεΐς ἄποινα ἔσθλαν Ἀχαιῶν ὑπὲρ Ἀχιλλεύου, τῷ ἐκείνῳ ἡμῶν, ὃν ἄκουσιν αἰετὶ λευκωρησίου.

Ibidem. Ἀρεοφῶν.] Ovidius sub aliis nominibus eandem hanc fabulam describit lib. xiv Metamorph. ut bene observat doctis.

doctissimus Meursius. Arceophon enim ab illo *Iphis*, & Nicocreontis filia Anaxareta, non autem Arsinoë appellatur:

*Viderat a veteris generosam sanguine
Teucris*

*Iphis Anaxaretē humili de stirpe
creatus.*

Pag. 192. Νικηκρέοντος ὁ Σαλαμινίων βασιλεύς.] Non duntaxat Salaminiorum, verum totius Cypri dux a Ptolemæo constitutus est, teste Diodoro Siculo lib. XIX: Ταῦτα δὲ Διόδορος ἀπαρτάει, τῆς μὲν Κύπρου κατέστησε στρατηγὸν Νικηκρέοντα, παραδίδας τὰς τε πόλεις ἑαυτὸς ὡς ἐνόησεν τῶν ἐκπιπλωκότων βασιλείων.

Pag. 194. Οἱ δὲ γλῶσσαν ἄκραν.] Horrendum crudelitatis exemplum! Suffecisset nutricem domo ejecisse, & divino numini vindictam reliquisse. Non alia fuit Hippolyti pœna, cum Phædra viro suo scripsisset, se ab illo compressam esse. Hyginus Fab. XLVII: *Et Theseus re audita, filium suum manibus excidere jussit, & optavit a Neptuno patre filio suo exitum.* Non lubet omnes aliorum de hoc loco conjecturas recensere, dicam solummodo, me pro *manibus excidere* in membranis calamo exaratis invenisse, *laribus excedere*. Quam ego veram lectionem esse, alio tempore probabo. Sed ad Nicocreontem redeamus, qui non unum hoc nefandæ crudelitatis exemplum edidit. Immania prorsus Anaxarchus Philosophus ab hoc Tyranno passus est. Cicero lib. II *Quæst.*

De 3 Tuscul.

Tuscul. De Anaxarcho Democritio cogitatur; qui cum Cypri in manus Nicocreontis regis incidisset, nullum genus supplicii deprecatus est. Nemefius de Nat. Hom. cap. xxx: Ωμοίως δὲ ἔΑναξαρχὸς ὁ φιλόσοφος, ὑπομείνας πένοντα ὑπὸ Νικοκρέοντος τὸ Τυράννη, ὑπὲρ τὸ μὴ ἀποθῆναι τὰς φιλίας.

Pag. 196. Καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπων λίθον.]

Addere lubet verba Ovidii loco supra citato:

*Vix bene impositum lecto prospexerat
Iphim;*

*Dirigere oculi: calidusque e corpore
sanguis*

*Inducto pallore fugit. Conataque re-
tro*

*Ferre pedes, hasit: paulatimque occu-
pat artus,*

*Quod fuit in duro iam pridem corpo-
re saxum.*

Ibidem. Κάρυμν.] Aliam Carmæ genealogiam recenset Pausanias in Corinthiacis, scribit enim Britomartin ex Joye & Carme Eubuli filia natam esse. Idem tradit Diod. Siculus lib. v, addens Eubulum ex Cerere progenerum, ita enim ille: Βροτόμαρτον δὲ, τὴν περσιγενήν οὐ μὲν Διὶ κλυῖαν, μυθολογῶσι γένεσθαι μὲν ἐν Καινοῖ τῆς Κρήτης, ἐκ Διὸς καὶ Κάρυμνης τῆς Εὐβοῆς τῇ γυναικὶ ἐκ Δήμη-
τρός.

Ibidem. Καὶ ἀνόμαστον Ἀφάινω.] Pausanias in Corinthiacis fusius hanc fabulam persequitur, & inter alia ibi hæc leguntur:

Σίβητα

Σίδυσι δὲ ἔκρεῖτες μένον, ἀλλὰ ἔς Αἰγινῆ) λί-
ζοντες φαίνοσθαι σφισιν ἐν τῇ νήσῳ τῶν Βελτό-
μαρων. Εἰπύκλησις δὲ οἱ παρὰ τε Αἰγινήτας
ἔστιν Ἀφαία, καὶ Δίχλωα ἐν Κρήτῃ.

Pag. 202. Καὶ ἐποιήσατο σωοικον.] Sic quo-
que Fab. xxvii: Καὶ ἀνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφι-
θυσίας, Ὀρειλοχίαν· ἐλθέτω δὲ Ἀχιλλεὺς σω-
οικον.

Ibidem. Ὑπαγχεῖτο καὶ ἐδίδασκεν &c.] Et
hoc loco, finale redundat, ut alibi annota-
vimus. Commodissime hæc stare possunt abs-
que ulla mutatione. Verum sequentia esse
transposita monuit ad Palæphatum Tollius,
cui incomparabilis Salmasius indicaverat to-
tum locum ita constitui posse: Καὶ ἐδίδα-
σκεν τὴν τέχνην, καὶ ἡγείοντο πάντες αὐτῷ· ὁ γὰρ
Μίνως ὄφθι καὶ σκορπίος καὶ σκολοπένδρας ἔρε-
σκεν, καὶ ἀπίθνησκον οἱ γυναικες, ὅσους ἐμί-
ζοντο.

Ibidem. Οὐρεσκεν.] Neminem hæc vox
offendat, quanquam ex Jonico idiomate pe-
tita, cujus in hoc scriptore plura quidem in-
veni vestigia, quam illud ἐπείγεται, cap. xxiv.
Nam cap. xvi legitur πάντες καὶ ἄνδρες pro πάντες
καὶ ἄνδρες. Cap. xxxii Πολυδῶρης pro Πολυδώ-
ρας, & ἔφασκε Dorice pro ἔφησε. Cap. xxxii
Τιτῶνας pro Τιτάνιας. Cap. xxxix ἡγείων pro
ἡγείων. Cap. xl ἰσθὲν pro ἰσθῶν. Imo hoc capite
ἔρεσκεν pro ἔρεθ & γένεας pro γένεις, & κεραῖν
pro κεραῖν: quibus adde optativum Æolicum
ἐτελήσθην pro ἐτελήσμαι, & Doricum ἔφασαν,
quod etiam pag. 309 retinendum judica-

Mycenarum dejiceretur. Illi igitur bellum prævidentes & viribus suis diffidentes, fugiendi ex Trachine formarunt consilium. Sed cum aliæ civitates eos recipere non auderent, *μόνοι πῶν ἄλλων Ἀθλωαῖοι* (sic inquit Diodorus Sicul. lib. iv Bibl.) *ἀπὸ τῶν ἑμφο-
τον αὐτοῖς ἐπιείκων, πρὸς ἐξάντη τὰς Ἑρε-
κλείδας· κατὰκλισαν δὲ αὐτὰς μετὰ τῶν συμφο-
ρῶν εἰς Τελεόριον, ἥτις ἐστὶ μὲν τὸ ὄνομα τοῦ
μῆνους τῆς ἀπολείας.*

Ibidem. *Ἀποθήσκει μαχόμενος.*] Refert Diod. Siculus loco jam allegato Hyllum Eurystheum interfecisse, curru ejus inter fugam fracto. Hæc sunt Diodori verba: *Αὐ-
τὸς δὲ Εὐρυσθέης, τῷ ἄρματι κατὰ τὴν φυγὴν
συνελπίσας, ὑπὸ Ἰλλοῦ τῷ Ἑρεκλείδῃ ἀνι-
στήσας.*

Pag. 170. Αἰθῶ.] Corrige: Αἰθῶν δὲ αἰθῶ
αὐτῆς ἐν τῇ στήθι.

Ibidem. *Τὸ ἡρώον τὸ τῷ Ἀλκμυλῶνι*] Alcme-
nam a Thebanis Deæ instar cultam fuisse,
etiam testatur Diod. Siculus libro supra ci-
tato: *Ἀλκμυλὴ δὲ εἰς Θήβας κατέστησεν, καὶ
μετὰ ταῦτα ἀφανὲς γυναικὴν, πρῶτον ἰσχυρίαν ἔτοχε
παρὰ τοῖς Θηβαίοις.*

Pag. 172. Σμύρνα. λδ.] Legebat Xylan-
der: Σμύρνα. λδ. αἰδῶσθαι. Typographi
ultimam vocem prætermiserunt in hac
editione, qua indicatur, fabulam auctore
carere. Ita enim antiquis αἰδῶσθαι βίβλιν
dicitur, auctoris nomen in indice non ge-
rens.

Ibidem.

Ibidem. Σμύρνα.] Ingenti vitio laborat Etymologici Magni auctor, perhibens Theian-tem, contra omnium fabulatorum fidem, matrem Smyrnam five Aoam habuisse, cum hæc sine dubio ejus filia fuerit. Ita enim ille in Α' αὖ· Ζωὶλ· δὲ (loquitur de Adonide) ὁ Κεδρεσίδης καὶ αὐτὸν ἀπὸ τ' ἑαυτῆς μητρὸς κληθῆναι· πλὴν ὅτι Θείαν· μητέρα ἔ· Σμύρ-ναν, ἀλλ' Α' αὖ·αν καλᾷσι. Unde hujusmodi mendum contraxerit hic locus; non facile dixerim: interim evidentissimum est, pro μητέρα reponendum θυγατέρα, si hæc verba cum aliis mythologis componamus.

Ibidem. Κρυφαῖ·.] Cum certum sit, plu- rima inveniri nomina in ιορ & αιος desinen- tia, quæ sunt generis fœminini, non opus est huic loco remedium adhibere: prorsus enim eodem modo noster loquitur in se- quentibus: Καὶ ὁ μὲν ἐν τῇ οἰκῇ σκιοθαῖ· ἐπὶ τ' ἑρμηνείᾳ ἐξεδέχαστο πλὴν κρύβαν.

Pag. 174. Κατήνεσε τ' λόγον.] Antoninus Fab. 1. Κατήνεσε τ' γάμον.

Ibidem. Περασόμορον.] Sic emendavi, cum in alia editione male legeretur, πρᾶσά· μορον.

Ibidem. Ὁ Ζεὺς μεταβαλόν·.] Diis in ge- nere adscribunt hanc transmutationem Ap- pollod. lib. 111, & Tzetzes in Lycophronem; sed Junoni Hyginus cap. LVIII: Cujus Vē- nus postea inserta est, & in speciem arboris eam commutavit. Ita in MS legitur.

Ibidem. Ὁμώνυμοι αὐτῇ Σμύρναν.] Sic Æolice

Æolice appellabatur, communi vero nomine Myrrha, uti testis est Lycophronis Scholiastes. cujus verba appingam, quia totam fabulam describunt. Μύρρα δὲ Θεαίωτο θη-
 ζάτις ἐξήντη· αὐτὴ ἐραδείσα τῷ πατρὶ, καὶ
 λάθρα μυζῆσα αὐτῷ, καὶ ἔργω ἡγομένη, αἰδο-
 μένη τῷ τῷ πατρὶ, ἠύξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἑτέραν
 φύσιν μετακαταγῆναι; ἤτοι μήτε μὲν ζῶντι εἶναι,
 μήτε μὲν πεθινόντων· ὅθεν εἰς δένδρον αὐτῷ με-
 τέβαλε; τὸ αὖτ' αὐτοῖς λεγόμενον μύρραν, ἦτοι
 σμύραναι Αἰολικῶς. Corruptissima sunt hæc
 Scholiastæ verba, sed hunc in modum re-
 stituenda: Θεοὶ εἰς δένδρον αὐτῷ μετέβα-
 λον &c. Apollodorus lib. III: Θεοὶ δὲ κατε-
 κλείραντι αὐτῷ εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ
 καλεῖται σμύραναι. Vide præterea Theocriti
 Scholiastam ad Idyll. I. Hyginum Fab. LVIII,
 & alios.

Pag. 176. Varia veteres Adonidi affinxere
 nomina, de quibus paucula subijcere fert
 animus. A Phœnicibus Γίσζρας vel Γίσζεις
 appellabatur. Hoc nomen ipsi obtigit a ti-
 biis lugubrem sonum & stridilum edenti-
 bus, quibus utebantur Phœnices cum Ado-
 nim deflerent. Hæ tibiæ appellabantur γί-
 ζροι vel γίζραι teste Polluce lib. IV cap. X.
 Γίσζρας τις αὐλίσκος γράδῃ ἐν ἡρώητικῷ φων-
 ῶν ἀφίησι· Φοινῖξ μὲν αὖτῳ ὄρεισι, πρὸς φο-
 ρῶν δὲ Μάσσητὴν Καρχη· ἢ δὲ Φοινικῶν γλῶττι·
 Γίζραι τὴν Ἀδωνιν καλεῖ, καὶ τέτταρ' ὁ αὐλὸς ἐπι-
 νόμαται. De his tibiis etiam mentionem fa-
 ciunt Hesychius & Eustathius ad Iliad. Z.

A LY-

A Lycophrone, si locus omnino sanus est, Γάυας nuncupatur, sic enim ille:

Καὶ τὸ θανά κλαυθύνει Γάυας ἰοπέφον·

Ad quem locum sic scribit Scholiastes:

Ὁ Αἰώνιος Γάυας παρὰ Κυπρίοις καλεῖται.

Addam præterea aliud nomen, quod reperitur apud Etymologici Mag. Auctorem:

Αἰώνιος ποταμός τὸ Κύπρου· Αἰών γὰρ ὁ Αἰώνιος ὀνομάζεται.

Pag. 178. Πιῦσαι τὸ ὕδωρ.] Quemadmodum comedendi, sic etiam bibendi verba apud nostrum nunc cum gignendi, nunc cum accusandi casu construuntur. Fab. xxvi: Καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε καὶ τὸ δῖψον τὸ ποτὶν αἶψον. Observant tamen Magistri Græci, Atticos præ cæteris casibus genitivum adhibere. Thomas Mag. Εἴποι οἶνον εἴφαγον σίτην, Αἴτιον, σὺν οἶνον, εἰδὲ σίτην.

Ibidem. Σήαντες.] Hæc vox de lupis, canibus, aviculis, imo etiam de aliis animalibus, si probari potest, usurpatur, caudis suis & alio corporis motu adblandientibus. De lupis apud nostrum liquet, & de canibus apud Ælianum de Animal. lib. xi cap. iiii, ubi de Vulcani templo in Ætna loquitur: Εἰσι δὲ καὶ κυνὲς παρὶ τι τῶν καὶ τὸ ἄλλος ἔργον· καὶ τὰς μὲν σφαγγίνας, καὶ ὡς περὶ τι ἄμα εἰς γῆν παρὶνται οἱ τὸν καὶ τὸ ἄλλος, εἰδὲ σάιντες εἰς αἰχμάσσιν, οἱ δὲ φιλόφρονες εἰς τοῦ μὲν οἱ τὸ γυναιζόντες δῆκον. De avibus in Diomedea insula, eam usurpavit Antigonus historia xlviii, quem locum sic correxit

D d

Cl.

Cl. Bochartus: Περὶ δὲ τῶν Λύκων μὲν εἰς τῇ Διομηδεῖα τῇ ἰήσῃ φησὶν ἵστασθαι τὰς ἱερὰς ὑπὲρ μὲν ἐκδύμων, ὅτ' αὖν παραβάλλῃ τις εἰς τὰς τέπας, ἢ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ ἀποσπασθέντας εἰς τὰς κλάπας ἐνδύειν ἐ στήθεσιν φιλοφρόνως.

Ibidem. Τριμιλίδα.] Secundum Stephanum Ethnicographum scribendum esset Τριμιλίδα, quanquam vox illa ibi non occurrat. Τριμίλη ἢ Λυκία ἰσχυροῦς ἔπας· οἱ κατωκῆντες, Τριμιλεῖς, ἀπὸ Τριμίλη, ὡς Πανύασις.

Pag. 180. Πανδαρεῖς.] Huic fabulae, ut & secuturae, auctoris nomen, ex quo noster eam transcripsit, non praefigitur, adeo ut jure meritoque dici possint αἰδέσασθαι, quemadmodum in praecedentibus annotavimus.

Ibidem. Ὁ Μέροπ.] Meropis genealogiam habemus apud Homerī Scholiastam ad Odyss. Υ, ubi etiam pluribus circumstantiis fabulam hanc absolvit: Πανδαρεὺς ὁ Μέροπ ἐ νύμφης Ὀρεταῖς παῖς Μιλήσιος· τὸ γένος, γήμαις Ἀρματόλῳ τῷ Ἀμφιδάμαντι· ἔχῃ παῖδας τρεῖς Ἀἰδονα, καὶ Κλεοθήραν, καὶ Μηρόπην, αἱ τρέφουσιν Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα· Πανδαρεὺς δὲ παραγνόμενος εἰς Κρήτην, κλείει τὸν Διὸς κυνία &c. Vide eundem Pseudo-Didymum ad Odyss. Υ.

Ibidem. Πλετῦς.] Tantali mater a mythologiae mystagogis Pluto, Plutone, &c. a nonnullis Plotis appellatur.

Pag.

Pag. 182. *Χάριν ἔργων Ἀφροδίτης.*] Rem habuit Diomedis uxor cum Sthenelo Comete filio, ut perhibet Eustathius ad Dionysium: Ἄλλοι δὲ ἰσχυροῦσι, ὡς ἡ Ἀφροδίτη ἐν τῷ πατρὶ ἔργῳ Τρωικῷ πολέμῳ ἀνέπεσε πλὴν Αἰχιδάληαν (ὡς ἐκ κεκρόφορα ἔτῳ καλεῖ) μιχρήναι Σθενέλῳ πλὴν ἔ Κομήτῃ. Vide quoque ejusdem Archiepiscopi commentaria ad Iliad. E. pag. 564.

Pag. 184. *Εἰσφέρεται.*] Alterum ε, sine dubio a typographis adjectum, delendum est, quanquam ita quoque exhibeat Xylandriana editio. Justinus lib. xx cap. i: *Arpos Diomedes exciso Ilio, naufragio in ea loca delatus, condidit.*

Pag. 186. *Εἰσβαλόντες.*] Dux voces in unam conflatae. Legendum, *εἰσβαλόντες*, uti cap. iv circa finem: *Κραγαλεῖ δὲ μετὰ πλὴν ἰορτῶ πλὴν Ἡρακλῆος εἰσβαλόντες ἀλλήλων.*

Ibidem. *Φοιτῶσι πρὸς αὐτὸς.*] Non mutabimus ultimam vocem, quanquam non incommode rescribi posset αὐτῶ. Nam figurata constructione noster, cujus character humilis est & perspicuus, rarissime utitur. Stephanus in *Διομήδεα* de his mansuetis erodii mentionem facit: *Καὶ νῆσθ' ἡ Διομήδεα, ἐν ἧ ὁ ἱερωδοῖς χρεώδης πρῶτος τόμος, καὶ εἰς τὰς κελπυς δύνοντες, ἔς φαπιν, ὅτι τὰς ἱταίρας Διομήδους ἐκεῖ εἰς ὄρνιθας μετατρέψαν.* Quales fuerint aves tradit Isaacijs Tzetzes ad Lycophronem: nempe eas cygnis

similes fuisse: Οἱ δὲ φίλοι αὐτῷ ἡρώωντες αὐτὸν, μάλιστα ἦσαν εἰς ὄρεα ὄμβρια κύκλοις, αἱ τῆς βαρβαρίας φύσις· φοιτᾷ δὲ παρ' Ἐλπίου, ὡς περὶ τῶν ἡρώων αὐτῶν λαμψάνων τροφῆς, καὶ διώκοντες εἰς τῆς κρύπτας. Huic adde locum Antigoniam jam supra allegatum.

Pag. 188. Εἰς Ἑκαμείνης τὴν Νηρίως.] Ergo & aliam Æacus habuit uxorem ex qua Peleum & Telamonem genuit. Apollodorus lib. 111 perhibet, eum quoque Endoidei Chironis filiam conjugem cepisse, quod etiam testari videtur Lycophronis Scholiastes, sic enim ille: Αἶακός γ' ἔστι Δηϊδὸς (malim Ἐνδοιδὸς juxta Apollodorum & alios) πατὴρ δὲ Τελαμῶν ἔστι Πηλεΐς, καὶ Φῶκος ἀδελφὸς αὐτῶν ἐν Ἑκαμείνῃ (legendum ἐν Ἑκαμείνῃ) μιᾷς τῇ Ἰερυνίῃ.

Ibidem. Εὐρυτίωνα τὴν Ἰρί.] Cum auctore nostro facit Scholiastes in Lycophronem. Eurytionem Iri F. statuens, item Apollonius Rhodius lib. 1.

Pag. 190. Εἰς ἡλίου πέτρῃ.] Hic lupus Thetidis monitu mutatus est in lapidem, teste Tzetza in Lycophronem: Καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Ἑκαμείνη λύκον μίμραν ἐπέποιετο διαφθεῖραι τῆς βόας Πηλεΐας, ὃν πέλιν αὐτὴ ἀπὸ λήθου πρῶτον πρὸς βῆς, ὡς Πηλεΐς ἀπὸ πρῶτου ἔστ' ἔστιν Ἀχαιῶν ὑπὲρ Ἀχέρου, τῷ ἐκείνῳ ὡς, ὃν ἄκουσεν αἰετὶς κωπηλοῖα.

Ibidem. Ἀχαιοφῶν.] Ovidius sub aliis nominibus eandem hanc fabulam describit lib. xiv Metamorph. ut bene observat doctif-

doctissimus Meursius. Arceophon enim ab illo *Iphis*, & Nicocreontis filia *Anaxarcha*, non autem *Arfinoë* appellatur:

*Viderat a veteris generosam sanguine
Teucris*

*Iphis Anaxaretem humili de stirpe
creatus.*

Pag. 192. Νικηκρέοντος ὁ Σαλαμινίων βασιλεύς.] Non duntaxat Salaminiorum, verum totius Cypri dux a Ptolemæo constitutus est, teste Diodoro Siculo lib. xix: Ταῦτα δὲ Ἀλεξάνδρῳ, τῆς μὲν Κύπρου κατέστησεν ἀρχὴν Νικηκρέοντα, παραδόντες αὐτὸν οὐκ ὡς σὸς δὲ τὸ ἐκπιπλωτότων βασιλείων.

Pag. 194. Οἱ δὲ γλώσσαν ἄκραν.] Horrendum crudelitatis exemplum! Suffecisset nutricem domo eiecisse, & divino numini vindictam reliquisse. Non alia fuit Hippolyti pœna, cum Phædra viro suo scripsisset, se ab illo compressam esse. Hyginus Fab. xlvii: *Et Theseus re audita, filium suum manibus excidere iussit, & optavit a Neptuno patre filio suo exitum.* Non lubet omnes aliorum de hoc loco conjecturas recensere, dicam solummodo, me pro *manibus excidere* in membranis calamo exaratis invenisse, *laribus excedere.* Quam ego veram lectionem esse, alio tempore probabo. Sed ad Nicocreontem redeamus, qui non unum hoc nefandæ crudelitatis exemplum edidit. Immania prorsus Anaxarchus Philosophus ab hoc Tyranno passus est. Cicero lib. ii *Quæst.*

Tuscul. De Anaxarcho Democritio cogitetur ; qui cum Cypri in manus Nicocreontis regis incidisset , nullum genus supplicii deprecatus est. Nemefius de Nat. Hom. cap. xxx: Ωμοίως δὲ ἔστιν Ἀνάχαρχος ὁ φιλόσοφος, ὑπομείνας πένταξ ὑπὸ Νικοκρέοντος ἔστι Τυρράννης, ὑπὲρ ἧς μὴ ἀποδύναι τὸς φίλους.

Pag. 196. Καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπων λίθον.] Addere lubet verba Ovidii loco supra citato:
Vix bene impositum lecto prospexerat
Iphim;

Dirigere oculi: calidusque e corpore
sanguis

Inducto pallore fugit. Conataque re-
tro

Ferre pedes, haesit: paulatimque occu-
pat artus,

Quod fuit in duro jam pridem corpo-
re saxum.

Ibidem. Κάρυς.] Aliam Carmæ genealogiam recenset Pausanias in Corinthiacis, scribit enim Britomartin ex Jove & Carme Eubuli filia natam esse. Idem tradit Diod. Siculus lib. v, addens Eubulum ex Cerere prognatum, ita enim ille: Βριτόμαρτον δὲ, τὴν ἀστυγερδωμόνῳ Δίκημωαν, μυθελογῶσι γένεσθαι μὲν ἐν Καινοῖ τῆς Κρήτης, ἐκ Διὸς καὶ Κάρυος τῆς Εὐβουλῆς τῆς ἡγεμένης ἐκ Δήμη-
 τρος.

Ibidem. Καὶ ἀνόμαστον Ἀράν.] Pausanias in Corinthiacis fusius hanc fabulam persequitur, & inter alia ibi hæc leguntur:
 Σίδου

Σείθεσι δὲ ἔκρεψεν μόνον, ἀλλὰ ἔκ Αἰγινή) λί-
 γοντες φαίνοσθαι σφισιν ἐν τῇ νήσῳ τῷ Βελτό-
 μαρῳ. Ἐπίκλησις δὲ οἱ παρὰ τε Αἰγινήτας
 ἔστιν Ἀφαία, καὶ Δίκλῳα ἐν Κρήτῃ.

Pag. 202. Καὶ ἐποίησεν σωοικον.] Sic quo-
 que Fab. xxvii: Καὶ ἀνόμασεν αὐτὴ τῆς Ἰφι-
 θύειας, Ὀρειλοχίαν· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεὺς συμ-
 οικῶν.

Ibidem. Ὑπάρχον καὶ ἐδίδασκεν &c.] Et
 hoc loco, finale redundat, ut alibi annota-
 vimus. Commodissime hæc stare possunt abs-
 que ulla mutatione. Verum frequentia esse
 transposita monuit ad Palæphatum Tollius,
 cui incomparabilis Salmasius indicaverat to-
 tum locum ita constitui posse: Καὶ ἐδίδα-
 σκεν τὴν τέχνην, ἣν ἔχουσιν πάντες αὐτοὶ· ὁ γὰρ
 Μίνως ὅφρι καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας ἔρε-
 σκεν, καὶ ἀπέθνησκον οἱ γυναικες, ὅσους ἐμύ-
 ζοντο.

Ibidem. Οὐρεσκεν.] Neminem hæc vox
 offendat, quanquam ex Jonico idiomate pe-
 tita, cujus in hoc scriptore plura quidem in-
 veni vestigia, quam illud ἐπείγῃς cap. xxxiv.
 Nam cap. xvi legitur πάντες καὶ ἄνδρες pro πάντες
 καὶ ἄνδρες. Cap. xxxi Πολυδώρης pro Πολυδώ-
 ρας, & ἔφασε Dorice pro ἔφησε. Cap. xxxii
 Τιτῶνας pro Τιτῆνας. Cap. xxxix θύων pro
 θυῶν. Cap. xl ἔργον pro ἰεργον. Imo hoc capite
 κρεσκεν pro ἔρε & γενέας pro γενεῖς, & κρεσκῖν
 pro κρεσκῖν, quibus adde optativum Æolicum
 ἐθελήσεν pro ἐθελήσαι, & Doricum ἔφασαν,
 quod etiam pag. 309 retinendum judica-

vimus. Si quis aliquam in quærendo operam collocaret, plura fortassis ejusdem farinae loca inveniret. Hæc dialectorum vestigia mihi persuadent facillime, hanc Transmutationum congeriem ab Antonio ex illis auctoribus atque poetis esse transcriptam, de quibus in dubium vocari non potest, quin hæc idiomata, quorum reliquæ sparsim comparent, affectaverint. Qui aliorum scripta in compendium redigunt, in hunc errorem valde sunt proclives, ut vocem ex vicina lingua adoptent: imo omnes novimus, illos, qui sese evolvendis veterum scriptorum monumentis serio dedit, incogitantes eorum characteri paulatim assuescere, & tandem in succum & sanguinem vertere.

Pag. 204. *Ξω* & *Μίρω*.] Qua ratione illud *Ξω* in contextum irrepserit, fateor me ignorare. Video quoque a Xylandriana editione abesse; quod si deleveris, locus satis erit integer, nec ulla emendatione, nec conjectura indigebit.

Ibidem. *Κύρις*.] Non decet profecto magistrum pueros docentem, & in eorum gratiam commentaria scribentem, incesto sermone uti. Non tangit illum hæc cura, qui eorum pectora rebus Veneris imbuere conatur, docens unde Belgica lingua turpis illius pelliculæ nomen, quod a penetralibus suis arcet Vesta, acceperit. Præterea nunquam existimabō, satis cum pro homine pudente fecisse, qui
alicui

alicui sententiam quandam impegerit, a qua omnino alienus est, ut conceptam suo cerebro turpitudinem propagaret. Est enim falsissimum incomparabilem Lipsium, nomen istius membri muliebris, ex tribus duntaxat literis conflatum, a voce *κύσις* deduxisse. Ego impetrata a lectore venia, ut ipse ea de re iudicium ferre queat, Lipsii verba adducam, ubi de hac etymologia mentionem facit. *Cutis (iterum venia)* . . . *id est pellicula illa turpis, nec serio nominanda.* Vide Epist. cent. III ad Belgas. epist. XLIV. Henrico Schottio Antverpiam. Vale prætextatorum magister.

GUILIELMI XYLANDRI AUGUST.

Annotatiuncula.

I N

M E T A M O R P H O S E S

Antonini Liberalis.

1 In Cragaleo sedasse.) *ποιήσας πλεῖστα κτλ.*
Lego πῦσας.

2 VI. Sacrique custos fulminis.) *τὸ ἱερὸν σκηπτέον.* *Lego, τὸν ἱερὸν σκηπτέον.*

3 VII.

3 VII. Quod ipsum destituiſſet.) *Ad verbum ἰπῶν refertur etymon. Cujus varia ſignificata apud Grammaticos eſt invenire. Ego αὐτὸν legi: & λῆμῶνα, pro χῆμῶνα re-poſui.*

Hoc modo.) ἄνω legi, cum reperirem ἔνω.

Pellus Erodii genus eſt. De ephippo dubito: & fortassis eſt legendum ἵππῳ, equo. •

4 X. Καλὸν ἴαν.) Ego quid vocis hoc ſit, non invenio. Itaque asteriſcum loco verſionis poſui. Caterum multa paſſim perſpicue depravata, ex ingenio ac ſenſu correxi: qua omnia annotare non erat opera pretium.

5 XII. In Cygno vini vi eſt obrutus.) Ἐξαρκῶν. Lego ἱκαρῶν. Poſt ubi asteriſcum ſignavi, tenor fabula ex VII Ovidii Metamorph poſteſt intelligi: ad quod opus illuſtrandum, hic liber non parum poſteſt adſerre adjuvanti. Ibi Hyrie eſt, qua hēic Thyria. Forſaſſe hoc rectius. Ego in vertendo, ſenſum ſape, etiam verbis male cohaerentibus in textu expreſſi. Cujus rei (ut unum exemplum citem) habes evidens judicium in ſab. XXXVIII de Acaſto & Peleo. Cujus rei Horatius in Oda ad Aſteriam meminit. Annotando autem omnia perſequi neque volui, neque erat ocium.

AUCTORES

Qui in notis citantur & emendantur.

A.

- Æ**lian Var. Hist. 248. 250.
251.
Idem de Animal. 227. 275.
313.
Amilianus Marcellinus. 299.
Antigonus Carystius. 313.
Apollodorus. 223. 224. 227. 242.
243. 296. 302. 312. 316.
Leviter correctus. 272. 302.
308.
Aratus. 261.
Aristides. 264.
Aristophanes. 221. 255. 259. 261.
268. 272. 281. 292. 295.
Aristoteles. 229. 235. 252. 266.
271. 281.
Athenaeus. 226. 228. 237. 268.
Ejus versio reprehensa. 275.
Tentatus. 277.
Aulus Gellius. 267.

B.

Barnaba epistola. 303.

C.

Cicero. 267. 317.
Ctesias. 266.

D.

Dion Cassius. 252.
Dionysius ad Rom. 256. 314.
Emend. 224. 254.
Diodorus Siculus. 221. 231. 237.
262. 263. 264. 270. 271.
295. 299. 300. 310. 317.
318.
Emendatus leviter. 224.
Dionysius Halicarnassensis. 228.
239. 255. 267.
Diostorides. 238.

E.

Epigrammata Græca. 250.
Etymologicum Magnus.
222. 224. 233. 236. 239.
243. 246. 247. 249. 253.
263. 295. 298. 313.
Corrigitur. 311. 266.
Eustathius Antiochenus. 252.
263.
Eustathius Archiepisc. Thessal.
ad Homerum. 223. 224.
233. 236. 239. 243. 246.
247. 249. 253. 263. 295.
298. 308.
Ad Dionysium. 315.
Ezechiel Propheta expulsum.
263.

F.

Festus. 236.
Fulgensius. 269.

H.

Harpocration. 249.
Heracides. 279.
Herodianus. 1. 240.
Herodis Attici Inscriptio. 296.
Herodotus. 228. 230. 233. 256.
Leviter emendatur. 244.
Hesiodus. 302.
Hesychius. 224. 228. 236. 279.
271. 281. 294.
Emendatur. 283. 266.
Aliquoties defensus. 235.
Hesychius Milesius. 229.
Homerus. 260. 295. 307.
Hyginus. 224. 269. 300.
Emendatur. 241. 297. 305.
311. 317.
Ejus lectio defensa. 242.

I.

Istodorus. 251.
Judith. 284.
Justinus. 314.
Juvenalis. 279.

L. Lactantius

L.

Lactantius. 272.
 Libani. 301.
 Lucas Evangelista. 332.
 Lycophron. 265. 313.

M.

Macrobius. 251.
 Martialis. 229. 293.
 Mattheus Evangelista. 231.
 Melas. 266.

N.

Nemesius. 315.
 Nepos. 258.
 Nonius. 251.

O.

Ovidius. 211. 222. 232. 240. 251.
 254. 256. 259. 261. 270. 282.
 301. 304. 309. 317. 318.

P.

Palephatus. 227. 308.
 Pauli Apostoli locus defen-
 sus. 289.
 Pausanias. 230. 303. 318.
 Petronius. 295.
 Philostratus. 244. 301.
 Phlegon Trallianus. 269.
 Plinius. 240. 252. 266. 271.
 Plutarchus. 258. 280.
 Pollux. 249. 312.
 Polyanius. 272. 308.
 Porphyrius. 279.

S.

Sallustius. 268.
 S. S. S. 298.
 Scholiastes Apollonii. 303. 308.
 Lycophronis. 243. 309.
 213. 315. 316.
 Emend. 212. 310.
 Pindari. 245.
 Theocriti. 303. 394.
 312.

Stracides. 287.
 Stephanus de Urbibus. 231. 241.
 247. 256. 259. 262. 263.
 273. 303. 314. 315.
 Correctus. 300.
 Ejus Fragment. 228.
 Strabo. 230. 245. 264.

T.

Theo ad Aratum. 238.
 Theophrastus de sensu. 234.
 Theophrastus Histor. Chilliad. 273.
 276.
 Thomas Magister. 313.

V.

Verbo Bibl. Hispanica. 267.
 Virgilius. 226. 234. 296.

X.

Xenophon. 238.

ANT 1317085

237

9

42

